

Кони Мейсън

ИРИС
БИБЛИОТЕКА

СЪБЛАЗНЕНА
ОТ ЕДИН
ЖЕНКАР

КОНИ МЕЙСЪН СЪБЛАЗНЕНА ОТ ЕДИН ЖЕНКАР

Превод: Славянка Мундрова-Неделчева

chitanka.info

Рамзи Дънсмор, граф Брактън, мисли, че кариерата му на шпионин на английското правителство е приключила. Но Министерството на външните работи потърсва помощта му за намирането на ценен амулет. Задачата на Брактън е да прави това, в което е истински магьосник — да съблазни една млада красавица, от която да изкопчи тайната. Рамзи обаче има и друг мотив за мисията си. Въпросната дама е бившата му любима — жена, разбила сърцето му преди години. Страстните целувки на сочните ѝ устни ще му донесат несравнимия вкус на отмъщението.

Фийби Томпсън се поболява от тревога. Баща ѝ — известен етнолог, е изчезнал след обвинението, че е загубил ценна антика, а домът ѝ е разбит от онези, които търсят тайнствения предмет. Единственият ѝ спомен от покушението е една голяма цицина на главата. Последното, което ѝ е нужно, е натрапчивото ухажване на лорд Брактън — прочутия лондонски женкар, комуто някога по погрешка е отдала тялото и сърцето си. И двамата обаче са майстори на прелъстяването и въпреки увереността на Рамзи Фийби възнамерява да го победи в собствената му игра. Страстният лорд Брактън ще трябва да докаже, че намеренията му са сериозни, преди тя да му даде каквото и да е...

ПРОЛОГ

— Какво искаш да направя?

Рамзи Дънсмор, граф Бракстън, едва не крещеше на мъжа, седнал срещу него от другата страна на бюрото.

— Да съблазниш една жена. Това умееш най-добре, нали?

— Казвам ти, Филдинг, отиваш твърде далече.

— Артър Филдинг, оплешивяващ мъж на средна възраст, не особено висок, свали очилата без рамки и се взря в Рамзи с пронизателните си сини очи.

— Да не би изведнъж да разви скрупули, Бракстън? Външното министерство нямаше да иска това от тебе, ако не те смятахме способен да изпълниш тази задача. Трябва ни информация, а досега тази жена не се показва особено сговорлива. Но ако трябва да я съблазниш...

Думите увиснаха във въздуха.

— Престанах да работя за външното министерство преди доста години — напомни му Рам. — Дните ми като шпионин отминаха.

Филдинг намести очилата на носа си и се облегна назад, сплел пръсти пред себе си.

— Ще ти помогна ли, ако кажа, че въпросната жена е красавица? И че те избрахме единодушно за тази мисия?

Рам вдигна рамене.

— Сигурен съм, че има и други, не по-малко способни от мене. Омъжена ли е?

— Не, но моите източници ми съобщиха, че имала любовник.

— Каква информация ви трябва?

— Бащата на тази жена е виден египтолог и тя е една от помощничките му. Няколко години са живели извън страната.

Предупредителни камбани звъннаха в главата на Рам. Не може да бъде. Това е просто съвпадение.

— Продължавай.

— Докато събирали предмети в новооткрита гробница в Египет, намерили ценен амулет. Малко след това той изчезнал, а египетското правителство настоява да бъде върнат. Властите в Египет смятат, че амулетът е откраднат, и заплашват да вземат сериозни мерки, ако не бъде върнат. Хора, дошли си наскоро оттам, казват, че не бил обикновен предмет. Амулетът има формата на златна звезда, украсен е с огромен рубин. Извънредно ценен е заради историческото си значение, но и паричната му стойност е огромна.

Нещата започнаха да се изясняват, но на Рам това никак не му хареса.

— Нека отгатна. Египтологът е сър Андрю Томпсън, а дъщеря му се казва Фийби.

Изненада се изписа на лицето на Филдинг.

— Познаваш ли ги?

Суровите линии на лицето на Рам се стегнаха. Не беше изричал името на Фийби от онзи съдбовен ден преди четири години, макар тя да не беше напускала мислите му. Насилвайки се да изглежда спокоен, въпреки че в действителност не беше, той се опита да изрече с възможно най-безразличния си глас:

— Да, познавам ги.

— Значи можеш да идентифицираш госпожица Томпсън, когато я видиш.

— За съжаление, да. Какво точно се предполага да узная от госпожица Томпсън?

— Най-напред — къде се намира баща ѝ. Изглежда, е изчезнал безследно. Египтяните са убедени, че сър Андрю е откраднал амулета с намерението да го продаде на частен купувач, за лична изгода.

— Кога се върнаха семейство Томпсън от Египет?

— Госпожица Томпсън пристигна с кораб преди четири седмици. Придружаваха я три големи контейнера с предмети, одобрени за изнасяне от египетското правителство. Сър Андрю резервирал билет за кораб две седмици след заминаването на дъщеря си. Дейвид Филипс, неговият асистент и любовник на госпожица Томпсън, го придружавал.

Той се прокашля и продължи:

— Нашите източници разкриват, че те са пристигнали в Англия преди две седмици на борда на „Коринтиан“; след това бащата мистериозно изчезна. Наблюдавахме движението на госпожица

Томпсън много отблизо, но не можем да докажем, че е била в контакт с него. Единственият ѝ посетител досега е Дейвид Филипс.

— Какво те кара да мислиш, че аз съм най-подходящият за тази работа?

Очите на Филдинг пламнаха развеселено.

— Имам вяра в способностите ти, Брактън. Макар че опитът ми е ограничен в сравнение с твоя, и двамата знаем, че съблазънта е мощно оръжие. Използвай легендарния си чар и сексуалните си способности, за да получиш информация от госпожица Томпсън.

Болезнени спомени втвърдиха красивото лице на Рам.

— Намери някой друг.

— Няма такъв. Ти познаваш работата във външното министерство и опасностите, свързани с нея.

— Колко жалко, че Батхърст е женен — изрече замислено Рам.

— Щеше да е идеален за тази работа. Ами виконт Уестмор? Способността му да съблазнява жените надминава дори моята.

Филдинг махна пренебрежително с ръка.

— Не става. Няма никакъв опит с работата във външното министерство. Англия разчита на тебе да предотвратиш международен инцидент. Можем ли да вярваме, че ще се справиш, Брактън?

Мислите на Рам се върнаха назад във времето. Не искаше пак да вижда Фийби, не желаше да има нищо общо с нея. Тази жена беше хитра и умееше да манипулира; не се изненада, като научи, че освен лъжкия е и крадла. Ако външното министерство твърди, че тя и баща ѝ са заговорничили да откраднат ценния предмет, беше склонен да повярва, че е така. Но не искаше да участва в мисия, която би могла да го доближи до Фийби Томпсън.

— Страхувам се, че ще трябва да...

— Още не казвай „не“, Брактън — помоли го Филдинг. — Извънредно важно е. Англия разчита на тебе да предотвратиш скъсването на отношенията ни с Египет. Защо си толкова скептичен и не искаш да приемеш мисията? Да не би изведнъж да се сдоби със съвест? — Той се засмя. — Добре известен факт е, че използваш чара си безогледно. Всичко, за което те моля, е да го приложиш върху госпожица Фийби Томпсън. Щом ти каже каквото искаме да знаем, ще те извадим от играта.

Рам се приготви да откаже за втори път, когато един дяволски глас в него го запита: „Защо да не приемеш мисията? Ако Фийби е помогнала на баща си да открадне амулета, заслужава да бъде наказана.“

Нищо нямаше да му достави по-голямо удоволствие от това, да допринесе за съсипването на Фийби.

Усмивка, която не предвещаваше нищо добро за Фийби Томпсън, изви устните на Рам.

— Много добре, Филдинг. Ще го направя.

1

Фийби Томпсън хвърли поглед през рамо, но не видя нищо в сгъстяващия се мрак и вечерната мъгла. Пожела си сега да не беше останала да говори толкова дълго с президента на египтоложкото дружество след събранието. Беше толкова щастлива да обсъжда неща, които знаеше, с хора, мислещи като нея, че беше излязла от събранието по-късно, отколкото беше възнамерявала. Тъй като залата на събранието се намиреше само на няколко пресечки от дома ѝ, тя беше решила да си иде пеша, но ако сега видеше някой файтон, щеше веднага да го вземе.

Увивайки се плътно в наметалото си, Фийби удължи крачка, като се опитваше да избяга от студа, промъкваш се по дължината на стройния ѝ врат. Някой я следваше. Поредният държавен агент, предположи тя. Трябваше вече да е свикнала, но чувството, че я наблюдават, беше объркващо.

Къде си, татко, какво са направили с тебе, изплака Фийби безмълвно. Защо външното министерство не иска да повярва, че тя и баща ѝ нямат нищо общо с изчезналия амулет? Беше с баща си и Дейвид в деня, когато намериха амулета. Беше смайващо откритие, но още от самото начало знаеха, че египетското правителство няма да допусне този ценен предмет да излезе извън страната. Неговото историческо значение беше неоценимо.

Само някой, който не познаваше баща ѝ, би повярвал, че той го е откраднал.

Фийби дочу стъпки и ускори крачка. Някой я преследваше. Правителствен агент ли беше, или нещо по-страшно? Къде беше стражата, когато ѝ трябваше? Осмелявайки се да хвърли още един поглед през рамо, тя зърна силует, очертан в слабата светлина на уличните лампи. Затича се. Още една пресечка и щеше да стигне у дома.

Едва не изхлипа на глас, когато смътните очертания на къщата ѝ се извисиха сред призрачната мъгла, която почти беше забравила през

годините в слънчевия Египет. Бръкна в чантичката за ключовете си, стисна ги здраво и се приготви да пъкне ключа в ключалката, когато една ръка се пресегна от мъглата и докосна рамото ѝ.

Ключът изпадна от треперещите ѝ пръсти, когато тя се обърна, за да се защити от безликия ужас.

— Здравей, Фийби. Много време мина.

Тя пребледня и затрепери, когато осъзна, че най-лошият ѝ кошмар стои пред нея, изглеждайки точно толкова елегантен и самоуверен, както си го спомняше. Самонадеян, арогантен и по-красив, отколкото имаше право да бъде. Като го видя отново, това ѝ напомни за целия емоционален багаж и вина, които носеше непрестанно през всичките тези четири години. Той беше причината тя да напусне Англия, причината да не се връща.

— Бракстън! Изкара ми ангелите. Откъде знаеш, че съм се върнала?

Рамзи Дънсмор, граф Бракстън, спокойно вдигна ключа, който Фийби беше изпуснала, и го пъкна в ключалката.

— Имам си начини да узная. — Завъртя ключа и отвори вратата.

Гласът ѝ беше забележително безразличен за жена, чиито вътрешности кипяха.

— Благодаря. Мога и сама да си вляза.

— Не мисля така.

Минавайки край нея, Рам влезе във фойето на сивата къща, която Фийби беше наела на Маунт Стрийт, недотам почтен квартал, състоящ се от магазини, сгради с жилища под наем и частни домове. В този квартал хората водеха тих живот и Фийби се бе надявала това да я спаси от хорското любопитство. Очевидно не беше станало така, защото Рамзи я беше намерил.

Тя го последва вътре.

— Как се осмеляваш да нахлуваш в дома ми без покана!

— Осмелявам се на много неща, Фийби — изрече той провлачено, — а очевидно и ти.

— Ако намекваш за зле започналото...

— Мисли каквото си искаш.

— Какво правиш тук?

— Затвори вратата, Фийби.

Фийби затръшна вратата и се извърна рязко, за да застане с лице към него... и да загуби способността да диша. Очертан от светлината от лампата на масичката в преддверието, той беше още повнушителен, отколкото си го спомняше. След завръщането си от Египет тя беше научила много за лорд Бракстън и скандалните „Лондонски женкари“ от клюкарските статии и знаеше, че необузданият начин на живот на Рамзи го води към гибел. Но като го гледаше, това събуди у нея спомени, които напразно се беше опитвала да заглуши.

— Къде е прислугата ти?

Неговият въпрос я върна към настоящето.

— Идва само денем. Джобовете ни не преливат като твоите. Ние с татко вложихме всичките си средства в изследванията.

— Не знаеше ли, че е опасно да се разхождаш нощем из лондонските улици? Къде е баща ти?

Фийби внезапно намери, че ноктите ѝ са ѝ особено интересни.

— Той... замина.

— Къде е любовникът ти? Той трябваше да те изпрати.

Тъмните вежди на Фийби се събраха в недоволна гримаса.

— Нямам представа за какво говориш. Освен това, какво правя или не правя не е твоя работа. Ние вече не сме...

Рам я изгледа с подигравателна усмивка.

— Не сме ли? Сигурна ли си?

Всички останки от цвят се отляха от лицето на Фийби.

— След това, което направих, аз... мислех, че... си се погрижил за подробностите.

Рам вдигна рамене.

— Не виждах причина да го правя.

— Съжалявам.

Горчивина се надигна в гърлото на Рам, но той се насили да я потисне.

— Късничко е за това, не мислиш ли?

Изражението му трябва да беше свирепо, защото Фийби се дръпна като ударена.

— Мразиш ме.

— Можеш ли да ме обвиняваш?

— Аз... не, всъщност не. Предполагам, че е доста късно за извинения.

Неотклонният му поглед се забиваше в очите ѝ и я държеше в плен. Тя си пое остро дъх, когато очите му се плъзнаха по лицето ѝ, търсейки отговори.

— Доста късно е — изрече той.

— Защо си тук? Какво се надяваш да спечелиш, като ме преследваш?

Веждите на Рам се стрелнаха нагоре.

— Да те преследвам? Едва ли. Не си се променила много за четири години, Фийби. Все още си така красива, както си те спомням.

Тенът ѝ, позлатен от египетското слънце, ярко контрастираше със сините ѝ очи и дългата черна коса. Погледът му се съсредоточи върху пищната ѝ уста и пълните устни, неканени мисли се надигнаха в ума му. Спомни си вкуса ѝ, формата и усещането за устните ѝ под неговите, спомни си как я чувстваха ръцете му и се прокле, задето е такъв глупак. Тя не означаваше нищо за него. Беше имал четири години, за да забрави унижението, което беше изтърпял от ръцете ѝ. Всичко, което искаше от нея сега, беше информация, и ако трябваше да я съблазни, за да се добере до сведенията, така да бъде.

Нямаше никакви угризения да съблазни Фийби. Не чувстваше нищо, нито вина, нито разкаяние, защото не беше същият човек, който беше преди четири години. Беше научил много неща оттогава и не беше позволил на никоя жена да се доближи достатъчно до него, за да го направи на глупак, както Фийби. Много дълго беше отлагал отмъщението си.

— И двамата знаем какви са чувствата ти към мене, затова се откажи от комплиментите, Бракстън — каза Фийби.

На Рам не му беше трудно да изобрази чаровната усмивка, която омайваше и заблуждаваше жените. Съблазняването беше игра, която той и приятелите му Уестмор и Батхърст бяха усъвършенствали.

Той посегна и погали златистата ѝ буза, после дръпна ръка, сякаш се бе опарил. Какво, да му се не види, не е наред с него, запита се, вирайки се в ръката си. Тръпките плъзнаха от пръстите нагоре по дланта. Намръщи се и пхна ръка в джоба си.

— Защо го направи? — запита Фийби, докосвайки бузата си.

— Искях да видя дали кожата ти е толкова мека, както я помня.

Страх разшири сините очи на Фийби.

— Какво искаш, Брактън? Още ли съм предизвикателство за тебе?

Рам вдигна рамене.

— Ни най-малко. Помислих, че трябва да поговорим. Няма ли да ми предложиш да пийна нещо?

— Не. Уморена съм и искам да си почина. Освен това, не мога да си представя защо се интересуваш от нещо, което бих могла да ти кажа.

— Ще се изненадаш, Фийби. — Той си пое дълбоко дъх, подготвяйки се да изрече лъжите, които щеше да изсипе пред нея. Съблазняването си имаше правила и той беше изобретил няколко собствени. Ако успееше да съблазни Фийби въпреки горчивината в сърцето си, щеше да се сметне за майстор в занаята. Наистина щеше да има с какво да се хвали пред приятелите си, особено пред Уестмор.

— Не се опитвай да прочетеш мислите ми, Фийби. Нека да седнем и да поговорим като цивилизовани хора. Отричай колкото си искаш, но ти си моя. Винаги ще бъдеш моя.

Хващайки лампата с една ръка и лакътя на Фийби с другата, той надникна в една тъмна стая. Като видя, че това е приемната, я въведе вътре, остави лампата на масата и привлече Фийби в прегръдките си.

Гласът ѝ се извиси в паника:

— Какво правиш?

Топлината на тялото ѝ го сгря с неочакван резултат. Усети как се втвърдява и бързо я отстрани от себе си, борейки се да се овладее! Искаше да вярва, че Фийби няма нищо общо с възбудата му, че е реагирал така, защото е мъж с високо култивирани сексуални подтици, но знаеше, че не е истина.

— Липсвах ли ти, Фийби?

— Не го прави, Рам.

— Бих пийнал нещо. Предполагам, че нямаш нещо по-силно от вино, нали?

— Ако ти сипя нещо, после ще си тръгнеш ли?

— Толкова ли бързаш да се отървеш от мене? Не, не ми отговаряй. Знам какво мислиш за мене. Та, за пиенето...

Загледа я как се приближава към бюфета, гъвкавата ѝ фигура още беше толкова привлекателна, каквато я помнеше, и безчислени

въпроси изникнаха в мисълта му. Но съблазняването едва беше започнало; щеше да има много време по-късно, за да получи отговор за неппростимото ѝ поведение преди четири години. След като изпълнеше мисията и излезеше от живота на Фийби, искаше тя да бъде толкова съкрушена, колкото беше той, когато тя го беше изоставила, без да му даде никакво обяснение.

— Едно бренди? Татко пийва по едно преди лягане. Понякога и аз.

— Чудесно. — Присвитите му очи я проследиха, докато вземаше бутилката от подноса. — Къде, казваш, е баща ти? Ако мислиш, че скоро ще се върне, бих искал да го изчакам и да го поздравя. Казвала ли си му за нас?

Раменете на Фийби се стегнаха и Рам разбра, че въпросът му е засегнал болно място.

— Татко е... извън града — отвърна тя.

Забелязвайки, че ръката ѝ трепери, Рам се надигна, взе бутилката от ръцете ѝ и сипа щедри дози от кехлибарената течност в две чаши. Подаде ѝ едната.

— Не си му казвала за нас, нали?

— Не. Аз... не смятах, че е необходимо.

— Кога очакваш да се върне баща ти? Може би трябва да го изчакам и сам да му кажа.

По дяволите, какво ми става? Предполага се да я съблазня, не да я отблъсна.

Лицето на Фийби се смъкна и на Рам му се доця да се срита хубавичко, задето не е сдържал гнева си.

— Не казвай нищо повече, Брактън. Вече чувствам достатъчно вина заради това, което ти причиних.

Ръката ѝ трепереше, докато вдигаше чашата към устата си.

Рам отпи солидна глътка бренди, взе чашата на Фийби от ръката ѝ и остави двете чаши на бюфета. След това я пое в прегръдките си.

— Трепериш. Какво се е случило? Мога ли да помогна?

— Въобразяваш си. Всичко е наред. Ако изглеждам нервна, то е защото се надявах да избягна среща с тебе, докато съм в Лондон. Още не мога да разбера как ме намери.

Без да забравя, че трябва да съблазни Фийби, за да му разкрие тайната, Рам изви устни в подвеждаща усмивка. Тя се раздвижи в

ръцете му и се опита да се изтръгне, но той не я пусна.

— Намерих те — това е всичко, което трябва да знаеш.

— Какво искаш от мене?

С хитра физиономия той изрече:

— Това, което винаги съм искал, Фийби — любовта ти. Може би този път ще мога да я спечеля.

— Лъжец! Аз бях само играчка за тебе, както и всичките ти други жени. Съжалявам, че не го осъзнах, преди... преди да беше станало прекалено късно.

— Грещиш, Фийби. Ти си тръгна, преди да ти докажа любовта си. Бях склонен да прекарам остатъка от живота си с тебе.

Беше лъжа, но прозвуча добре. Фийби поклати отрицателно глава.

— Твърде късно е. Миналото не може да се върне. Стореното е сторено.

— Да не би да искаш да кажеш, че не изпитваш нищо към мене? Някога ме обичаше. — Наблюдавайки лицето ѝ, за да улови някаква реакция, той отмести ръка от талията ѝ, за да обхване гърдата ѝ. Тя ахна, но не се отдръпна. — Усещам сърцето ти да бие силно. Да смея ли да се надявам, че това означава, че още не съм ти безразличен?

Тя премига, сякаш излизайки от някакъв транс, и отмести ръката му.

— Не ме докосвай така. Нямах право.

— Имам повече право от любовника ти. Впрочем, къде е Филипс?

— За втори път споменавах Дейвид като мой любовник и това не ми харесва. Той е добър приятел и асистент на татко. Винаги си ревнувал от него.

— Изглежда, имам пълното право да ревнувам. Той е причината да избягаш, нали?

— Грещиш, както обикновено, Рамзи. Пусни ме.

Рам се вгледа жадно в устните ѝ, пълни, розови и подканващи, и преструвките му се изпариха. Притеглен от невидимо въже, което като че ли го дърпаше към нея, той повдигна брадичката ѝ и впи устни в нейните.

Целувката беше нещо повече, отколкото си беше представял, припомняше му моменти от изминалите четири години, които се беше

опитвал да забрави, Фийби беше миналото му; трябва да е луд, за да извлича удоволствие от целувките ѝ след онова, което му беше причинила. Но не би могъл да отрече чувствата, които тя събуждаше у него, макар и не всички да бяха приятни. Горчивината се бореше с желанието и го надви.

Пусна я, остро осъзнавайки загубата на топлото ѝ тяло, вкуса и усещането за нея. Изрече с твърда решителност:

— Не затваряй ума и сърцето си за мене, Фийби. Някога ме искаше, нищо не се променило.

— Всичко се промени. — Очите ѝ се присвиха. — Трудно ми е да повярвам, че не ме презираш, фактът, че си тук и говориш с мене, е изключителен. Намислил си нещо, Рамзи. Какво е то?

— Приписваш твърде много на посещението ми, Фийби. — Зелените му очи блеснаха дяволито. — Може би съм искал да видя дали старата искра помежду ни още съществува. Впрочем, жива е. Или може би просто искам да говоря с баща ти. Добре се разбирахме с него, ако си спомняш.

Фийби не почувства никакво желание да отговори. Колкото по-малко говореше за баща си, толкова по-добре. Нямаше да направи или да каже нещо, с което да изложи на риск живота му. Освен това, като видя Рамзи отново, това я беше разстроило повече, отколкото би искала да си признае. Не се беше променил особено много. Въпреки цинизма, несъмнено видим в зелените му очи и в подигравателната му усмивка, той беше все така силен и предизвикателен, както винаги. Още излъчваше обаяние и още имаше силата да съблазнява. С годините тя се беше научила да се противопоставя на обаятелните мъже. Освен това, сега нямаше време за Бракстън.

— Позволете ми да ви изпратя, милорд — изрече тя, минавайки край него. — Късно е и аз съм сама. Макар че вие може да нямате репутация, която да браните, аз имам.

Фийби посегна към дръжката на вратата в същия миг, когато месинговото чукче обяви пристигането на посетител.

— Очакваше ли компания? — изрече провлечено Рам.

— Не.

Почукването се повтори.

— Няма ли да видиш кой е?

Притеснение обзе Фийби. Появата на Рам тази вечер беше повече от неуместна.

— Да, разбира се.

Предпазливо завърта дръжката и отвори вратата, въздъхвайки облекчено, когато видя Дейвид Филипс застанал на прага. Възпитаният му външен вид и сериозното му поведение бяха добре дошли след всепоглъщащата мъжественост на Рам и заплашителния му чар.

— Какво те забави толкова? — запита Дейвид, пристъпвайки през прага. — Добре ли си? Имаш ли вести от... — Думите му затихнаха, когато видя Рам.

— Здравейте, Филипс — каза Рам.

— Какво прави той тук? — хлъцна Филипс.

— И аз се радвам да ви видя — отвърна Рам. — Мина много време.

— Лорд Бракстън точно си тръгваше, Дейвид — намеси се Фийби.

— Идеята беше твоя, не моя — отбеляза Рам. Обърна глава и изрече тихо, по-скоро само за нейните уши: — Мислех, че каза, че не ти е любовник.

Фийби пребледня, но бързо възстанови увереността си.

— Довиждане, милорд.

Рам мина покрай нея, без да бърза.

— Ще дойда пак друг път, да се видя с баща ти — изрече той, без да спира.

Филипс затръшна вратата зад него.

— Какво искаше Бракстън? Как те е намерил? Не се движите в едни и същи кръгове.

Все още треперейки от срещата, Фийби се помъчи да си поеме дъх, за да отговори на Дейвид. Повторното сблъскване с Рам я беше зашеметило и объркало. Трябваше да е последният човек, когото той би искал да види. Тя поне със сигурност се мъчеше да го отбягва.

— Не знам какво искаше — отвърна искрено Фийби. — Прибирах се от срещата в дружеството по египтология и той ме пресрещна. Сякаш е знаел, че ще бъда там. Ти къде беше? Мислех, че имаш намерение да присъстваш на лекцията.

Филипс отмести поглед.

— Задържаха ме. Ти вече си беше отишла, когато пристигнах там. Не си си паднала отново по тоя негодник, нали? Мислех, че си го забравила. Ако се беше омъжила за мене, когато ти предложих, щеше да бъдеш твърде заета с децата ни, за да се занимаваш с мъж като Бракстън.

Фийби изфуча негодуващо:

— Не съм се занимавала с Бракстън. Той си тръгваше, когато ти дойде. Остави го. Научи ли нещо за татко? Не мога да понасям тази неизвестност, да не знам жив ли е или мъртъв.

— Не сме единствените, които го търсят — напомни ѝ Филипс. — Външното министерство подозира, че е откраднал амулета. Сигурна ли си, че не знаеш къде е? Ако го криеш, това не помага на баща ти, Фийби, скъпа.

— Заклевам се, нищо не знам — повтори Фийби. — Как можеш да подозираш баща ми в престъпление? Познаваш го от години. Той не е човек, който ще открадне ценно произведение на изкуството. Целият му живот е посветен на изучаването на антики; паричните печалби не го интересуват.

— Съгласен съм — заяви Филипс. Поколеба се. — Но е възможно амулетът да е бил изпратен в Англия по погрешка заедно с одобрени от правителството предмети.

— Татко не допуска такива грешки — изсумтя Фийби. — Два пъти проверих всичко. Единия път сама, другия път заедно с тебе и не намерихме нищо, което не трябваше да бъде там. Защо не искат да ме оставят на спокойствие, Дейвид? Всичко, което искам, е татко да се върне у дома жив и невредим.

— Ще го намерим, Фийби — увери я Дейвид докато я отвеждаше към приемната. — Добре щеше да бъде, ако имахме амулета. Сигурна ли си, абсолютно сигурна, че не си го намерила сред предметите?

Фийби премига, за да потисне напирещите в очите ѝ сълзи.

— Можем пак да го потърсим, ако искаш. Предметите бяха разопаковани и сега са изложени на рафтовете в кабинета. Татко смяташе да ги подари на музея по египтология.

— Просто още не давай нищо на музея — предупреди я Дейвид. — Трябва да изчакаме баща ти.

— Ами ако той... Ако те... Трябва да го намерим, Дейвид. Може би трябва да покажа бележките, които получих от похитителите, във

външното министерство. — Изтри една сълза. — Толкова се страхувам за него.

— Не можем да въвличаме никого в това — каза Дейвид с паническа нотка в гласа. — Животът на баща ти е заложен на карта. Това трябва да си остане между нас.

Твърде разстроена, за да отговори, Фийби кимна. Баща ѝ представляваше всичко за нея.

— Бракстън знае ли какво става?

— С татко ли? Мисля, че не знае. Вярвам, че появата му тук е съвпадение.

Прокарвайки пръсти през оредяващата си руса коса, Дейвид изрече:

— Не го харесвам. Не мога да забравя как те накара да се влюбиш в него, как те излъга, че си единствената жена в живота му. Ако не те бях предупредил какъв е, можеше да те нарани ужасно. Слава богу, че се намесих, преди да беше станало прекалено късно.

Вече беше станало прекалено късно, помисли Фийби с тъга. Никой не знаеше колко далече бяха отишли нещата, преди тя да беше осъзнала грешката си и да беше предприела действия, за да я поправи. Дейвид беше силното рамо, на което се беше облегнала, но той не знаеше истината за нея и Рамзи.

Вземайки ръката ѝ в своите, Дейвид отправи искрен поглед в право в очите ѝ и изрече:

— Обичам те. Трябваше да се омъжиш за мене още преди години. Не е прекалено късно, нали знаеш. Баща ти първи ще ни поздрави. Кажу „да“ и още утре ще ида да купя лиценза.

— Не мога — отвърна Фийби. Поради повече причини, отколкото са ти известни. — Не сега. Трябва да се съсредоточим върху намирането на баща ми. Научи ли нещо? Получи ли известие от похитителите?

— Съжалявам, Фийби, не съм научил нищо значимо, откакто говорихме за последно. С баща ти слязохме заедно от кораба, точно както ти обясних. Отидох да взема багажа и когато се върнах, го нямаше. Изчезна безследно. Търсих го часове наред, докато тъмнината не ми попречи, после дойдох направо тук с надеждата да го намеря при тебе. Тогава ти вече беше получила бележката, че е отвлечен.

— Знам, знам. Вече говорихме за това. Вече не знам какво да мисля. Похитителите губят търпение, външното министерство също. Искат амулета и отказват да повярват, че не е у мене.

— Ще продължим да го търсим — обеща Дейвид. — Уморена си. Ще дойда пак утре. Междувременно, ти си почини и се опитай да не се тревожиш. И ако Бракстън се върне, нищо не му казвай. Дори не му позволявай да влиза вътре. Само ще те нарани отново.

Целуна я по челото.

— Лека нощ, скъпа. Не си прави труда да ме изпращаш. Знам пътя.

Фийби изправи рамене и кимна. Трябваше да се държи заради баща си. Слава богу, че имаше Дейвид. Той беше нейната сила и нейната утеха, но колкото и да искаше да го обикне, не можеше. Въпреки многото му предложения за брак тя продължаваше да му отказва. Щеше да постъпи несправедливо, ако се беше омъжила за него. Можеше да приеме предложението му, но поради съвършено неуместни причини.

Макар че Дейвид беше приличен на вид, надежден и устойчив, всеки път, когато го погледнеше, правеше сравнение между него и Рам, което не беше в негова полза. Четирите години не бяха замъглили образа на Рам. Докато Дейвид беше слаб и жилав, Рам беше мощен и мъжествен. Оредяващата руса коса на Дейвид и кафявите му очи се губеха в сравнение с ярката златисто кестенява коса на Рам и зелените му очи. Най-голямата разлика между тях обаче беше това, че Дейвид я обичаше, докато Рам не можеше да се интересува от нея след онова, което му беше причинила.

Рам чакаше в сенките до предната врата на Фийби, когато Дейвид Филипс излезе от къщата. Свирепото изражение на лицето му се поотпусна, когато осъзна, че Филипс не е стоял вътре достатъчно дълго, за да спи с Фийби. Не беше сигурен защо това го интересува. Искаше да я мрази, но не можеше. Не можеше и да ѝ прости. Не успяваше да намери прошка в сърцето си. Но чувствата му трябваше да останат двусмислени, докато не я съблазнеше. Трябваше да бъде обаятелен и достоверен, иначе тя щеше да стане подозрителна, преди да е успял да извлече от нея информацията, която му беше необходима.

Рам излезе от сенките, за да пресрещне Филипс. Другият трепна забележимо, но остана на място.

— Още ли си тук, Бракстън? — изрече Филипс. — Губиш си времето, Фийби не иска да има нищо общо с тебе.

— Нямах да съм толкова сигурен, ако бях на твоето място.

— Какво правиш тук?

— Чакам да видя колко време ще останеш вътре. Какво се обърка? Дамата имаше главоболие тази вечер, така ли?

— Имаш мръсно подсъзнание, Бракстън. Знам всичко за тебе и за недостойната ти репутация. Радвам се, че убедих Фийби да не направи най-голямата грешка в живота си. Ти не я интересува.

Рам му се ухили хищно.

— Така ли? Защо не се е омъжила за тебе? Доколкото си спомням, беше готов да я направи своя съпруга.

— Какво искаш?

— Чух, че сър Андрю се е върнал от Египет, и помислих да го посетя, Фийби каза, че е извън града. Знаеш ли къде е отишъл?

— Не съм пазач на сър Андрю — каза Филипс, минавайки покрай Рам. — Не се набърквай, където не те искат. Лека нощ, Бракстън.

Рам загледа как Филипс се отдалечава по улицата и любопитството му се разпали. Какво знаеше Филипс за амулета и изчезването на Томпсън? Рам беше убеден, че е повече, отколкото даваше да се разбере. Също толкова очевидно беше и че Фийби знае повече, отколкото казва. Нещо странно се разиграваше тук и от него зависеше да го разкрие.

Изпаднал в съзерцателно настроение, малко по-късно Рам влезе в „Брукс“. Видя Лукас виконт Уестмор да говори с граф Ашкоум и се запъти към тях.

— Изглеждаш така, сякаш имаш нужда от приятел — каза Люк вместо поздрав. — Нещо те безпокои ли, Бракстън?

Рам се принуди да се усмихне. Макар че Люк беше най-добрият му приятел, не би могъл да му разкаже за разследването, свързано с липсващия амулет, защото Филдинг го беше заклел да пази тайна. Много хора знаеха, че е работил за външното министерство през войната, но никой не знаеше за сегашните му отношения с институцията.

— Нищо, което няколко питиета и една жена не биха могли да поправят — каза Рам. — Първо вечеря, после мадам Бела. Как ви се

струва?

— Мене не ме бройте — отвърна лорд Ашкоум. — Съпругата ми е поканила гости за вечеря и се очаква да присъствам. Женитбата е ужасно глупаво нещо. Не знам защо родителите ми ме уговориха да си вържа краката.

— Поредният недоволен съпруг — подсмихна се Люк, след като Ашкоум си отиде. — Като говорим за съпрузи, чувал ли си нещо за Батхърст?

— Двамата с Оливия живеят в Батхърст Парк. Не очаквам скоро да доведат близнаците си в Лондон. Доколкото разбирам, са неприлично щастливи в провинцията.

— Всекиму своето — отбеляза Люк. — Слава на бога, че сме достатъчно умни, за да избегнем попския капан.

— Амин — измърмори Рам — Да отиваме ли в трапезарията?

— Чувах, че си се захванал с току-що овдовялата лейди Селест. Подозирам, че е била във възторг, че се е отървала от този стар съпруг. Внимавай, Бракстън; тя несъмнено си търси нов съпруг.

— Добре ще бъде да потърси другаде — каза Рам. — Не съм мъж за женене и никога няма да бъда.

Благодарение на Фийби, помисли той. Без ничия помощ беше унищожила вярата му в брака и верността. По едно време тя беше означавала всичко за него. За съжаление, нейните чувства към него не бяха такива. Беше го направила на глупак и сега беше неин ред да стане жертвата.

— Сигурен ли си, че си добре? — запита Люк, когато двамата с Рам влязоха в трапезарията и седнаха на една маса. — Не искаш ли да ми разкажеш?

Рам се замисли за миг, после запита:

— Някога съблазнявал ли си жена, която не харесваш?

— Господи! Защо да го правя, когато има толкова други, които харесвам? — Очите му се присвиха. — Това ли планираш?

— Сложно е, Уестмор. Но да, предполагам, че това ще направя.

— Защо...

— Не мога да ти кажа.

— Млада ли е? Красива ли е?

— И двете.

— Мистерията става все по-голяма. Изненадан съм да науча, че има жена, която не харесваш. Не беше особено придирчив в миналото, стари приятелю. Щом жената е красива, не би трябвало да имаш проблем да накараш соковете си да потекат. Може ли да запитам защо?

— Не, още не, но ти пръв ще научиш какво съм замислил, когато дойде време за изповеди.

Тъмните вежди на Люк се вдигнаха.

— Звучиш ми зловещо, Бракстън. Поне ще ми кажеш ли как се казва жената?

Рам вдигна рамене.

— Ако я ухажвам открито, името ѝ няма да остане тайна, затова мога да ти кажа коя е. Това е Фийби Томпсън. Баща ѝ е сър Андрю Томпсън, известен египтолог. Може да си го чувал.

— Дума да няма, приятелю, изненадваш ме. Откога познаваш дамата и какво ти е направила, че да не я харесваш?

— Познавам нея и баща ѝ по-отдавна, отколкото бих искал да си призная. Последната ни среща не беше особено приятна и няма да кажа нищо повече. Ще поръчваме ли? Прегладнял съм.

Рам се опита да не мисли за Фийби, докато проучваше менюто. Не искаше да си припомня как я беше усещал в ръцете си, пищната мекота на устата ѝ. Единственото, за което искаше да мисли, беше колко сладък е вкусът на отмъщението.

2

Някакъв шум събуди Фийби. Тя се беше оттеглила с обезпокоен ум след посещението на граф Бракстън и тъкмо се унасяше в сън, когато я разбуди неясен шум от долния етаж. С диво разтуптяно сърце тя стана, навлече един пенъоар и надникна в коридора. Лампата на масичката във фоайето беше угаснала, потапяйки пространството в дълбоки, обезпокоителни сенки, Фийби се върна в стаята си и внимателно заключи вратата.

С треперещи ръце откри една кибритена клечка и запали лампата на нощното си шкафче. Разсеяната светлина се разстла из стаята. Облекчение се разля из тялото ѝ, когато установи, че е сама. Ако в къщата бяха влезли крадци, още не бяха стигнали горния етаж.

Проклетият амулет, помисли Фийби. Пожела си баща ѝ никога да не беше намирал този безценен предмет. Нов приглушен звук отдолу затвърди решимостта ѝ и ѝ вдъхна смелост да разбере какво става. Нямаше да допусне някой негодник да се рови в личните ѝ вещи. Освен това, ако той не намереше каквото търси на долния етаж, вероятно щеше да започне да претърсва и спалните.

Ръженът, опрян до камината, привлече вниманието ѝ и тя го взе; успокоителната му тежест ѝ вдъхна още смелост. Страхувайки се да не би светлината да привлече вниманието на неканения гост, тя угаси лампата и я постави на шкафчето. После отключи вратата и излезе в коридора.

Молейки се дано някоя дъска не изскърца, Фийби стисна здраво ръжена и полека заслиза по стълбите. Стигна най-долното стъпало само с едно издайническо проскърцване и спря, за да се подготви. Видя слаба светлина да се процежда изпод затворената врата на кабинета и сърцето ѝ се разтуптя трескаво.

Посегна към дръжката, отвори полека вратата и провря глава в стаята. Това, което видя, смрази кръвта във вените ѝ. Находките, които беше каталогизирала с толкова любов и подредила на лавиците, се търкаляха в безредие, бюрото беше изтърбушено, чекмеджетата зеха

отворени и на пода се валяха листове хартия. Но още повече я уплаши видът на мъжа, облечен в черно, който като че ли търсеше някоя охлабена тухла над камината.

Сякаш усетил присъствието на Фийби, мъжът се извърна рязко и се озова с лице към нея. Долната част на лицето му беше закрита с шал, плетена шапка бе ниско нахлупена над челото и ушите му, правейки идентифицирането му невъзможно.

— Кой сте вие? — извика Фийби, размахвайки ръжена като меч.
— Какво искате?

— Къде е? — запита мъжът с хриплив глас.

— Ако не си тръгнете сега, ще извикам стражата.

Непознатият се засмя и дрезгавият звук накара тръпки на страх да пробягат по гръбнака ѝ. Но за нейна чест Фийби не трепна.

Мъжът заплашително направи крачка напред.

— Този ръжен не ме плаши, госпожо. Къде е?

— Не знам за какво говорите. Ще повикам стражата.

Размахвайки ръжена с широко движение, Фийби отстъпи към вратата. Крадецът скочи стряскащо към нея, бутна я и изхвъркна от кабинета. Неподготвена за нападението, Фийби залитна и удари главата си в ръба на вратата. Мрак обгърна съзнанието ѝ и това беше последното, което почувства.

Рам знаеше, че е твърде рано за светски посещения, но тази сутрин се беше събудил с усещането, че нещо не е наред. Тъй като работите в собственото му домакинство като че ли вървяха гладко, мислите му се обърнаха към Фийби и към плановете за съблазняването ѝ. Докато Дъдли, неговият камериер, го бръснеше и оправяше тоалета му, Рам обмисляше каква тактика би могла най-добре да се приложи към Фийби. Нямаше две еднакви жени, както беше установил той; всяка изискваше специално поведение. Някои реагираха най-добре на финото съблазняване, докато друга предпочиташа по-директни методи.

Предвид досегашните им отношения Рам знаеше, че трябва да внимава с Фийби. Несръчният подход само би събудил подозренията ѝ и би я направил недоверчива.

След закуска. Рам поръча да приготвят каретата му и тръгна към Маунт Стрийт. Разбра, че се е случило нещо, още в мига, когато спря

пред къщата на Фийби. Вратата беше отворена и няколко стражи претърсваха наоколо.

— Какво е станало тук? — запита Рам, спирайки един мъж, който тъкмо излизаше от къщата.

— Влизане с взлом, милорд — отвърна мъжът.

— Има ли ранени?

— Господарката на къщата е ранена. Хирургът сега е при нея. Познавате ли госпожица Томпсън?

Изригвайки проклетие, Рам не отговори и се втурна вътре през отворената врата. Икономката го спря, когато той хукна към стълбите, водещи към спалните на горния етаж.

— Ей, къде отивате? — запита жената, като му хвърли такъв поглед, че по-малодушен мъж би се сепнал.

— Коя сте вие? — запита Рам.

— Госпожа Краули, икономката. Вие кой сте?

— Граф Бракстън, приятел на госпожица Томпсън. Можете ли да ми кажете какво се е случило?

Пухкавото лице на икономката излъчваше загриженост.

— Знаех си, че не е добре госпожица Фийби да остава самичка в къщата. Не мога да си представя какво си мисли баща ѝ. Би трябвало да бъде тук с нея.

— Съгласен съм, госпожо Краули — отвърна нетърпеливо Рам, — но това не отговаря на въпроса ми.

— Вратата беше отворена, когато пристигнах рано сутринта. Тогава намерих госпожица Фийби да лежи в безсъзнание на пода — обясни госпожа Краули. — Имаше на главата си буца колкото Уестминстърското абатство. Сложих я да си легне и повиках хирурга. Той сега е при нея.

— Госпожица Томпсън знае ли кой ѝ е причинил това?

— Измърмори нещо за крадец. Горкото смело момиче. Още стискаше ръжена, когато я намерих.

— Ще изчакам да видя какво ще каже хирургът, ако не възразявате — изрече Рам с глас, който не търпеше никакви възражения. — Знаете ли дали е било взето нещо?

— Единствената разхвърляна стая беше кабинетът, но не мога да си представя кой ще иска тези прашни стари реликви. Не знам дали нещо е било откраднато; ще трябва да питате госпожица Фийби.

— Благодаря, госпожо Краули. Много ми помогнахте.

— Приятен ден, милорд.

Останал сам, Рам тръгна по коридора към кабинета. Поклащайки глава в недоумение, той огледа безпорядъка, оставен от крадеца. Листове хартия лежаха пръснати от единия край на стаята до другия, статуи, урни и различни археологически находки се валяха в безредие по рафтовете. Няколко предмета бяха безнадежно повредени.

— Какво става тук?

Гласът от входа накара Рам да се извърне.

— Филипс. Елате тук. Може би заедно ще можем да разберем какво става.

Дейвид Филипс вдигна един чиреп от разбита ваза и поклати глава.

— Кой ще направи такова нещо?

— Вие ми кажете. Има ли нещо ценно сред тези предмети?

— Не. Ценни са само за историците, заради това, което разкриват за старите времена. Зле ли е ранена Фийби?

Рам замря. Не си спомняше да е казал каквото и да било за някакво нараняване на Фийби. Поуспокои се донякъде, когато си спомни, че може би икономката, или стражите може да са го споменали.

— Не знам. Хирургът още е при нея.

— Какво правите тук? Мислех, че Фийби ви каза съвсем ясно, че не иска повече да ви вижда.

Рам хвърли кос поглед към Филипс.

— Точно така каза. Ще разчистим ли този безпорядък?

— А, ето ви, лорд Бракстън. Икономката каза, че сте искали да ме видите.

— Вие трябва да сте хирургът — обърна се Рам към слабия мъж с мрачно облекло, застанал на вратата. — Как е Фийби?

— Ще се оправи, милорд. Ден или два на легло и ще оздравее напълно. Има ужасна буца на главата, но не открих никакви признаци на сътресение. Ако ме извините, очакват ме още пациенти.

— Изпратете сметката си на господин Проктър, адвокатата ми — каза Рам на лекаря, когато той си тръгна.

— Вижте, Бракстън — възрази Филипс, — Фийби не е ваша отговорност.

— Аз я правя моя отговорност — каза Рам, излизайки от кабинета.

— Къде отивате?

— Да видя Фийби.

Филипс хвана ръката му.

— О, не, няма. Чухте хирурга. Тя трябва да си почива. Вие не сте й никакъв. Няма причина да я посещавате в спалнята й.

Правейки се, че отстъпва, Рам позволи на Филипс да го изведе навън. Спря, за да поговори със стражите, преди да се качи в каретата си и да вземе юздите. Но щом Филипс се изгуби от очите му, той скочи от капрата и се върна в къщата.

Влезе през незаключената входна врата, внимателно я затвори зад себе си и побърза нагоре по стълбите. Надникна в две празни спални, преди да намери Фийби. Настанена в средата на голямото легло, тя като че ли спеше. Той пристъпи внимателно към нея, изненадвайки се колко дребна и крехка изглеждаше тя под одеялото.

— Вие ли сте, госпожо Краули? Съжалявам не ви причинявам такива безпокойства, но може ли да ми донесете чаша вода?

Забелязвайки кана с вода на близката масичка, Рам напълни една чаша и я отнесе към леглото. Очите на Фийби останаха затворени, докато той подпъхваше ръка под раменете й и я повдигаше, за да може тя да отпие. Когато се насити, тя въздъхна и отвори очи.

— Благодаря, госпожо... Ти! Не си госпожа Краули.

— Надявам се да не съм. Как се чувстваш?

— Защо се интересуваш?

— Не знам защо, но се интересувам.

Тя направи гримаса и потърка слепоочията си.

— Главата ме боли. Върви си.

Рам приседна на ръба на леглото с мрачно изражение.

— Не искам да те тревожа, но има някои неща, които трябва да знам. Видя ли нападателя? Можеш ли да го идентифицираш?

— Не видях лицето му, не познах и гласа. Мисля, че нарочно се опитваше да го прикрие.

— Какво, за бога, ти накара да се спречкаш с него? Защо не си остана в стаята? Или да избягаш навън? Госпожа Краули каза, че си държала ръжен в ръка, когато те е намерила.

— Не знам защо направих всичко — каза Фийби.

— Държиш ли скъпоценности в къщата?

— Не. Тук няма нищо ценно.

Рам се вгледа в лицето ѝ. Лъжеше ли?

— Защо не ми позволиш да ти помогна? Нещо странно става тук.

— Въобразяваш си.

Възмутен глас попречи на отговора на Рам.

— Лорд Бракстън! Какво правите в спалнята на госпожица Фийби?

Залепвайки на лицето си най-обаятелната си усмивка, Рам стана, за да се изправи срещу икономката.

— Исках лично да се уверя как е тя.

— Ще бъде добре, ако я оставите да си почива. Излизайте, милорд — изсумтя госпожа Краули, изтиквайки го от стаята. — Не бива да сте тук. Не е прилично.

— Тъкмо си тръгнах — каза Рам. — Мога ли да поговоря насаме с вас?

Със загрижени бръчки по челото госпожа Краули го последва в коридора.

— Не искам Фийби да стои сама тази вечер и изобщо, докато баща ѝ се върне — изрече Рам. — Ще ви компенсирам, ако се преместите да живеете тук при нея. Ще ви плащам двойно, ако се съгласите.

— Господи — каза икономката, очевидно трогната от щедрото предложение на Рам. — Бих останала и без повишение на заплатата. Но съм ви много благодарна. Парите ще ми дойдат добре.

— Чудесно. Не казвайте на Фийби за какво сме си говорили, страхувам се, че няма да го одобри.

— Можете да разчитате на мен, милорд. Никога не съм смятала, че е уместно госпожица Фийби да живее тук сама. Не познавам баща ѝ, но когато се срещна с него, ще му кажа какво си мисля. Какво смята той? И този господин Филипс! Той изобщо не я пази. Лошото е, че госпожица Фийби е доста своенравна и пренебрегва добрите съвети. Така става, когато живееш в езическа страна толкова години.

— Прекрасно знам — каза Рам, извъръщайки очи нагоре. — Приятен ден, госпожо Краули. Ще дойда пак утре, за да видя как е Фийби. Ако господин Филипс дойде, предлагам да му кажете, че на Фийби не ѝ е до гости. Съмнявам се, че ще настоява.

— Какво искаше той? — запита Фийби, когато госпожа Краули се върна.

— Само искаше да се убеди, че се грижа добре за вас — отвърна икономката.

— Това не е работа на лорд Бракстън — отбеляза Фийби.

— Тази вечер няма да си ходя у дома, госпожице Фийби. Не трябва да оставате сама след това, което се случи. Готова ли сте за малко горещ бульон?

Объркана, Фийби се втренчи в жената, която като че ли скачаше от една тема на друга.

— Бульон? Разбира се, но да поговорим за оставането ви тук. Не мога да си позволя да ви наема за пълен работен ден и...

— Няма значение, скъпа. Всичко е уредено. Затворете очи и си починете, докато донеса бульона.

Фийби затвори очи, но не заспа.

Рам нахлу в канцеларията на Филдинг и затръшна вратата. Изумен от внезапното нахлуване, Филдинг остави настрана документите, които четеше, и погледна навъсено към него.

— Какво е станало, Бракстън? Как преодоля секретаря ми?

— Не му дадох възможност да ме спре и станаха много неща. Да не си дал нареждане на агента си да малтретира Фийби Томпсън?

— За какво, по дяволите, ми говориш?

— Отричаш ли, че агентът ти снощи е претърсил къщата на Фийби?

Филдинг скочи от стола си.

— Разбира се, че отричам. Защо да пращам друг агент, когато имам тебе? Седни и ми разкажи какво се е случило.

Рам се заразхожда, прекалено ядосан, за да седне.

— Някой е нахлул снощи в къщата на Фийби. Очевидно тя се е натъкнала на него и е била наранена.

— Крадецът е търсил амулета — предположи Филдинг. — Ние не сме единствените, които го искат, и това доказва теорията ми, че госпожица Томпсън и баща ѝ притежават амулета или знаят къде да го намерят. Постигна ли някакъв напредък с нея?

— Определено е замесена, но не знам по какъв начин, Фийби е изплашена от нещо или някого и отказва да говори за баща си. Двамата

с Дейвид Филипс изглеждат доста близки, той може да знае за амулета повече, отколкото показва.

— Сериозно ли е нараняването на госпожица Томпсън?

— Ще се оправи. Хирургът казва, че имала огромна буца на главата. Но това не ми харесва. Тя е сама в къщата нощем и е лесна мишена.

— Хъм — изрече Филдинг, поглеждайки с любопитство към Рам. — Не очаквах да проявиш личен интерес към госпожица Томпсън, когато те избрах за мисията. Може би трябва да я възложа на друг агент.

Рам не беше съгласен. Ако някой трябваше да съблазни Фийби, трябваше да е той. Чужд човек нямаше да знае къде обича тя да бъде докосвана, кои ласки я докарват до полуда. Друг мъж нямаше да има неговия мотив да я съблазни. Съблазняването за него винаги беше игра, но този път имаше сериозна причина да вложи сърце и душа в него.

— Ние с Фийби имаме минали отношения, но чувствата ми вече не играят никаква роля. За мене това е просто задача. Щом получа информацията, от която имаш нужда, с радост ще се отдръпна.

Филдинг се засмя.

— Точно това исках да чуя. Въпреки това се безпокоя, че някой друг, освен Англия и Египет иска амулета. Неизвестни сили действат против нас и това не ми харесва. Ако не върнем амулета на египетското правителство, най-вероятно ще се стигне до международен инцидент с мащабни последици. Трябва да упражниш по-голям натиск върху дъщерята на Томпсън. Трябва да узнаем къде е той и какво е направил с амулета. — Замълча, после запита: — Нали не предполагаш, че крадецът е намерил амулета?

— Съмнявам се. Фийби му е попречила.

— Това нахлуване хвърля нова светлина върху разследването ни — изрече замислено Филдинг. — Някой друг иска амулета и трябва да изпреварим евентуалния крадец. Продължи с плана за съблазняване, но си пази гърба.

— И гърба на Фийби — измърмори Рам.

Беше искал да си отмъсти заради безсърдечния начин, по който го беше изоставила, но не искаше тя да пострада физически. Имаше

други, по-фини методи да ѝ отмъсти заради болката, която му беше причинила.

— Ще ти съобщя, когато науча нещо ново — каза Рам, запътвайки се към вратата.

— Късмет. Разчитаме на тебе — извика Филдинг след него.

В деня след нахлуването Фийби се почувства достатъчно добре, за да стане от леглото. Искаше да подреди кабинета и отказа да позволи на госпожа Краули да го направи. Трябваше да направи списък на счупените предмети и сама да оцени щетите.

Този проклет амулет причиняваше само неприятности. Тя искрено се надяваше външното министерство скоро да го намери и да го върне на законния му собственик. Смешно беше да се мисли, че баща ѝ има нещо общо с изчезването му; не можеше да не се пита защо някой ще мисли, че той би направил подобно нещо.

Фийби вдигна едно парче от глинен съд от пода и едва не се разплака, когато видя, че е от ваза, датираща от най-ранната египетска културна епоха. Внимателно събра всички парчета и почтително ги нареди на бюрото, за да ги инспектира баща ѝ, когато се върне.

Ако се върне, помисли тя унило.

— Госпожице Фийби, намерих тази бележка на прага, когато излязох да измета.

Страх се изписа върху красивото лице на Фийби, когато тя се извърна, за да се вгледа в парчето хартия в ръката на госпожа Краули.

— Благодаря, госпожо Краули — изрече тя, вземайки бележката с треперещи пръсти.

— Добре ли сте, скъпа? Пребледняхте като призрак. Може би трябваше да си останете на легло още един ден.

Фийби изобрази вяла усмивка.

— Добре съм. Просто имам нужда... — Силно почукване на вратата прекъсна изречението ѝ. — Бихте ли проверили кой е дошъл?

След като госпожа Краули излезе, Фийби отвори бележката и прочете съобщението. Прочете го внимателно два пъти, смачка го и хвърли листа в кошчето. После се отправи със залитане към най-близкия стол, където Дейвид Филипс я завари след няколко минути.

— Фийби, какво се е случило? Изглеждаш ужасно. Не ти ли е добре?

Тя поклати отрицателно глава. Искаше да каже на Дейвид за бележката, но нещо я предупреди да не го прави. Той най-вероятно щеше да настоява да я придружи довечера. Бележката я инструктиреше да отиде в градините Воксхол в девет часа тази вечер и да остави амулета в урната пред краката на Цезар в Римския павилион. Трябваше да отиде там сама.

— Тревожа се за татко. — Сълзи се процеждаха от ъгълчетата на очите ѝ. — Нищо не знам за този проклет амулет. Ами ако го убият?

Дейвид клекна до нея и пое ръцете ѝ в своите.

— Няма да го убият. Помисли, скъпа. Знам, че баща ти опакова някои урни и статуетки в сандъка с лични вещи, който докарах тук. Намери ли амулета, когато го разопакова?

— Не — отрече енергично Фийби. — Само направих каталог на предметите и ги подредих по рафтовете. Вече говорихме за това, Дейвид.

— Виждам, че оправяш кабинета.

— Две вази са напълно унищожени. Запазих парчетата, за да ги види татко.

— И нищо ли не намери?

— Дейвид, моля те. Знаеш, че нито татко, нито аз ще направим нещо незаконно.

Погледът му се отклони от нейния.

— Да, разбира се.

Тя изведнъж се надигна.

— Не мога да го приема! Отивам при властите. Животът на татко е заложен на карта; време е да потърся помощ.

Дейвид я хвана за ръката и я накара да седне.

— Разбирам, че си разстроена, не те обвинявам, но не мислиш ясно. Ами ако нападателят е агент на правителството? Външното министерство не го е грижа за баща ти. По-добре е да сътрудничиш с похитителите. Заради баща си дай им каквото искат.

— Дейвид, какво да направя, за да те убедя, че амулетът не е у мене? Не мислиш ли, че щях да сътруднича, когато татко изчезна? Всичко, което имам от него, е сандъкът, който пристигна с кораба. — Тя махна към рафтовете зад себе си. — Заповядай, провери отново предметите, но няма да намериш нищо, което не се предполага да бъде там.

Докато Дейвид се отправяше към рафтовете, за да огледа редиците вази, урни и статуетки, мислите на Фийби се върнаха към бележката. Въпреки че нямаше амулета, беше решила да отиде в градините Воксхол тази вечер и да говори с похитителя на баща си.

— Права си — каза Дейвид, извърщайки се от рафтовете. — Тук няма нищо. Не разбирам.

— Какво не разбираш?

— Няма значение. Не е важно. Ще бъдеш сама в къщата тази вечер. Да остана ли с тебе?

— Няма да бъда сама. Госпожа Краули ще бъде тук.

— Мислех, че идва само през деня.

— Тя пожела да остане. Наистина, радвам се, че ще имам компания.

— Да, добре, отлично. Ще бъдеш в добри ръце. Прати ми бележка у дома, ако научиш нещо, каквото и да било.

— Разбира се. Довиждане, Дейвид. Благодаря, че ми беше опора в тези трудни моменти.

Фийби изпрати Дейвид и се върна в кабинета, за да довърши подреждането, но умът ѝ не беше там. Трудно беше да поддържа духа си, когато нямаше онова, което би спасило баща ѝ.

За да стигне навреме на мястото на срещата, тя реши, че ще тръгне в осем часа. Онова, което не беше взела предвид, беше неодобрението на госпожа Краули. Икономката не беше доволна от решението на Фийби да излезе навън сама по мръкнало. Но отдавна беше минало времето тя да обяснява постъпките си на когото и да било. Тази мисъл предизвика друга.

Рамзи Дънсмор, граф Брактън. През четирите години, когато не се бяха виждали, тя не го беше забравила. Начина, по който изглеждаше, аромата му, неповторимостта му сред мъжете. Ако беше единствената жена в неговия живот, щеше да бъде най-щастливата на света, но благодарение на Дейвид беше научила истината за Рам навреме, за да спаси самоуважението си.

Неодобрението на госпожа Краули не попречи на Фийби да надене наметката си и да излезе от къщата точно в осем часа. Откриването на фойтон беше трудно, както и беше предполагала, но в крайна сметка един фойтон я взе в осем и половина. Облягайки се на възглавниците, Фийби си повтаряше думите, с които възнамеряваше да

се обърне към похитителя на баща ѝ. Щеше да плаче, да се моли, да обещава, каквото и да било, само и само да го освободи.

Не познаваше много добре градините Воксхол, освен че мястото не се славеше с особено добра репутация. Представляваше целогодишно работещо безвкусно място за забавление, където отиваш, за да видиш и да бъдеш видян, където цареше скандалджийски дух, нравите бяха разпуснати и куртизанките се омесваха с доброто общество.

Фийби усети възбуда още в мига, когато излезе от фойтона, мина през входа и се запъти към Голямата алея, където двойки се разхождаха под ръка и проститутки се навираха сред тях. Смъквайки капюшона ниско над челото, тя отмина изкуствените готически развалини и каскадата с надеждата, че пътеката ще я изведе до Римския павилион.

Рам се приближи до входната врата на Фийби и почука силно. Веднага щом госпожа Краули отвори, той влезе вътре.

— Добър вечер, госпожо Краули. Ако госпожица Томпсън се е възстановила от нараняването, бих искал да я видя.

Икономката закърши ръце, видимо загрижена.

— Няма я, милорд.

Рам я изгледа изумен.

— Няма я? Къде е?

— Не знам; не ми каза къде отива. Това не ми хареса и ѝ го казах, но напразно.

— Филипс с нея ли е?

— Беше сама, милорд.

— Забелязахте ли нещо странно? Нещо необичайно да е станало днес?

Госпожа Краули помисли за миг, после изрече:

— Госпожица Фийби получи бележка тази сутрин. Намерих я на прага.

Рам се напрегна.

— Бележка? Знаете ли от кого е?

— Не мога да кажа, милорд.

— Къде беше Фийби, когато я прочете?

— В кабинета, милорд.

— Нали не възразявате да поогледам?

— Не и ако мислите, че ще помогне. Не ми харесва това, че излезе сама. Лондон може да бъде опасно място нощно време. Мислех, че бележката може да е от баща ѝ. Знам, че се безпокои за него.

Рам не каза нищо, влизайки в кабинета. Огледа бюрото и пода наоколо, но не намери нищо. Тогава острият му поглед забеляза едно смачкано листче хартия в кошчето и той се наведе, за да го вземе. Изглади гънките, прочете краткото съобщение и изруга под нос. Пъхна бележката в джоба си и отиде да намери икономката.

— Не се безпокойте, госпожо Краули — каза той, когато намери в кухнята. — Знам къде е отишла Фийби и веднага ще я доведа.

Докато Рам пътуваше към градините Воксхол, стигна до едно обърквато и нежелано заключение: амулетът наистина беше у Фийби. Защо иначе ще се подчини на нарежданията в бележката? Колкото повече мислеше над тази теория, толкова повече се задълбочаваше загадката. Парчетата просто не се наместваха. Външното министерство смяташе, че сър Андрю Томпсън е изчезнал заедно с амулета. Но ако трябваше да се вярва на бележката, изчезването на сър Андрю не беше доброволно и всъщност амулетът беше у Фийби. Колко заплетено.

Фийби стигна до Римския павилион и се скри в храсталака, за да наблюдава. Няколко двойки минаха покрай нея, запътили се към развлеченията, които предлагаше откритата естрада. Музиката долиташе до нея, носена от топлия бриз, но тя беше твърде заета, за да ѝ обърне внимание. Когато мястото опустя, тя излезе от скривалището си и се приближи към статуята.

— Дай ми амулета! — изрече един груб глас.

Изумена, Фийби надникна зад статуята, откъдето идваше гласът. Краката ѝ се разтрепериха, когато забеляза една фигура, скрита в сенките. Знаеше обаче, че сега не е време да проявява малодушие.

— Не е у мене, никога не е бил у мене. Къде е баща ми? Добре ли е?

— Засега — изхриптя мъжът. — Благополучието му зависи от твоето сътрудничество.

В гласа и се прокрадна паника.

— Защо не ми вярвате? Ако имах амулета, с удоволствие щях да ви го дам в замяна на живота на баща си.

— Мислим, че знаеш къде е — изсъска мъжът.

— Какво? Не е вярно.

— Баща ти ни каза друго.

Гневът подкрепи смелостта ѝ.

— Какво сте му направили, за да го накарате да излъже? Ще направя това, който много отдавна трябваше да направя. Отивам при властите.

Когато се обърна, са да си тръгне, усети, че я сграбчват изотзад и дъхът ѝ замря, почти изстискан от ръката, която се стегна здраво около шията ѝ. Борейки се за въздух, тя безуспешно се опитваше да се освободи.

— Внимавай — изръмжа мъжът в ухото ѝ. — Ще убия баща, ти ако не ми дадеш амулета. Намери го!

Мракът я обгръщаше бързо. Тогава натискът отслабна и на прага на припадъка Фийби чу тропот от приближаващи стъпки.

3

Рам бързаше по Голямата алея, благодарен за люлеещите се хартиени фенери, които осветяваха пътя, без да обръща внимание на приятелите, които го поздравяваха, докато ги отминаваше. Тъй като градините Воксхол му бяха познати, той знаеше точно къде се намира Римският павилион. Когато отмина изкуствените готически развалини и каскадата, се затича, усещайки болезнено предупреждение дълбоко в себе си, че Фийби е в опасност.

Паниката накара крила да поникнат на краката му, когато видя Фийби да се бори с някакъв непознат нападател близо до статуята на Цезар. Той я извика по име и се затича към нея. Ужас го обзе, когато я видя да се отпуска в ръцете на нападателя. Гневният му вик привлече вниманието на мъжа и той оттласна Фийби от себе си. Тя се свлече на земята, а мъжът побягна.

Рам го остави да избяга; беше по-загрижен за Фийби, отколкото за нападателя. Коленичи, вдигна главата ѝ и се загледа в лицето ѝ под треперливата светлина на висящия над тях фенер. Тя беше пребледняла, бяла като стена, но като че ли дишаше нормално. Размърда се и той забеляза синините на шията ѝ. Гневът му избликна на големи вълни. Това, че някой е докосвал Фийби по такъв подъл начин, беше неописуемо должно.

— Фийби, кажи нещо. Добре ли си?

Тя отвори очи и се опита да заговори, но думите бяха така неясни, че Рам едва ги разбираше. След няколко опита тя успя да каже:

— Гърлото ме боли.

Рам я вдигна полека и я положи на близката скамейка. Отдели се за малко от нея, за да погледне в урната до краката на Цезар. Нищо. Нападателят на Фийби или вече беше взел амулета, или той още не беше попаднал у нея. Върна се при пейката и седна до нея.

— Какво стана? Какво правиш тук сама??

— Аз... разхождах се, когато един непознат мъж ме нападна — излъга тя.

Рам изсумтя невярващо.

— Хайде, Фийби, познавам те. Лъжеш. Какво наистина правиш тук?

— Нали ти казах.

— Ще те отведе у вас. Можеш ли да вървиш?

— Добре съм.

— Не ми изглеждаш добре. Имаш ужасни синини на гърлото. Какво искаше това копеле?

Мълчание.

— Пари — изрече тя след дълга пауза. — Да, това искаше. Ядоса се, когато видя, че нямам какво да му дам.

— Разбирам — изрече Рам, без да е убеден, докато помагаше на Фийби да стане и я поведе по Голямата алея.

Точно стигнаха до каскадата, когато се натъкнаха на виконт Уестмор, който се разхождаше, хванал под ръка пищна куртизанка.

— Я гледай, Бракстън, как така те срещам тук — каза Люк. Острият му поглед се спря върху Фийби. — Коя е приятелката ти?

— Радвам се да те видя, Уестмор — отвърна Рам. — Бих искал да ти представя госпожица Фийби Томпсън. Фийби, това е моят добър приятел виконт Уестмор.

Люк и Рам се спогледаха многозначително.

— А, разбирам — кимна Люк. — Същата госпожица Томпсън. Преди Фийби да се запита какво означават думите му, Люк им представи компаньонката си.

— Трябва ми карета — каза Рам без никакво предисловие.

Лешниковите очи на Люк блеснаха любопитно.

— Имаш късмет, Бракстън. Моята карета стои до входа.

— Мога ли да я взема на заем? Госпожица Томпсън преживя малка злополука близо до Римския павилион и има нужда от превоз, по-удобен от моя кон.

— Разбира се — отвърна Люк. — Знам, че няма да ме молиш, ако не е важно. — Погледът му, натезал от размисъл, се спря на Фийби. — Има ли още нещо, с което мога да ти помогна?

— Вече направи много — каза Рам, повеждайки Фийби покрай Люк и компаньонката му. — Ако не се върна, чувствай се свободен да си отидеш с Люк у дома. Ще го намериш вързан до входа. Ще ти се обадя утре.

Рам намери лесно каретата на Люк. Познаваше я добре от времената, когато бяха ходили заедно по светски събития и на други, недотам прилични развлечения.

— Качвай се — каза той, прихващайки тънката талия на Фийби, за да ѝ помогне да седне на подплатената кожена седалка.

Заобиколи от другата страна, скочи на мястото на кочияша и взе юздите.

— Сигурна ли си, че си добре? — запита той загрижено. — Не си казала и дума, откакто си тръгнахме от Римския павилион. Ако ти се говори, защо не започнеш, като ми кажеш какво правеше в градините Воксхол без придружител? Не знаеш ли, че единствените жени, които се осмеляват да влязат в градините сами, са проститутки?

— Аз... не знаех. Никога не съм ходила там. Много неща са се променили, откакто напуснах Англия.

— Ако си искала да отидеш във Воксхол и не си имала придружител, защо не ме помоли да дойда с тебе?

— Не съм твоя отговорност — изхриптя Фийби. — Освен това гърлото ме боли и нямам настроение да обяснявам надълго и нашироко. — Тя го изгледа любопитно изпод полуспуснатите си клепачи. — Благодаря ти, че ми се притече на помощ. Откъде знаеше къде да ме намериш? Или просто си се разхождал тази вечер в градините Воксхол?

— Стигнахме — каза Рам, спирайки пред къщата на Фийби. — Ще ти кажа как те намерих, след като влезем вътре.

— Уморена съм, Рам.

— Не толкова уморена, че да не чуеш какво имам да ти кажа, обзалагам се. — Помогна ѝ да слезе от каретата и я придружи до вратата. — Имаш ли ключ?

Преди Фийби да успее да извади ключа от чантичката си, госпожа Краули отвори вратата.

— Слава богу, намерили сте я, милорд. Толкова се притеснявах. Гледах през прозореца да ви видя, когато се върнете.

— Съжалявам, че ви причиних такива безпокойства, госпожо Краули — изкряка неомощно Фийби.

Госпожа Краули отвори широко очи.

— Какво е станало с гласа ви? Знаех си! Простудили сте се във на открито. Вървете право в леглото и ще ви донеса един хубав топъл

пунш.

— Моля ви, не си правете труда, госпожо Краули. Малко съм пресипнала, но съм добре.

— Мога да гарантирам за здравословното състояние на Фийби — каза Рам. — Защо не идете да си почивате? Обещавам да не я задържам много дълго.

— Сигурен ли сте? Ще пийнете ли чай с госпожица Фийби, преди да ида да си легна?

Рам изгледа Фийби и реши, че една чаша горещ чай е точно това, от което има нужда контузеното ѝ гърло.

— Много добре, ще прием чай.

Госпожа Краули излезе, оставяйки Рам и Фийби сами в приемната.

— Седни, Фийби — каза той. — Изглеждаш готова да припаднеш. Имаше мъчително преживяване тази вечер и аз не съм доволен от обяснението ти. Във всеки случай, ще го приема, но само докато госпожа Краули отиде да си легне.

Подносът с чая дойде сред напрегнато мълчание. След като го сипа в чашите, госпожа Краули им пожела лека нощ и дискретно се оттегли. Рам подаде на Фийби една чаша чай и отпи от своя, забелязвайки начина, по който тя премига болезнено, докато преглъщаше.

Пада ѝ се, помисли безжалостно той. Фийби трябваше да потърси помощ, вместо да се хвърля сама в това.

— Не ми каза как си разбрал, че тази вечер ще съм в градините Воксхол — изрече Фийби.

— Не знаех — излъга Рам. — Когато се отбих вчера да видя как си, госпожа Краули ми каза, че си излязла. Не беше доволна от това, аз също. Но като те знам колко си независима, реших, че не е моя работа, и продължих към Воксхол да гледам фойерверките. Докато се разхождах, видях една жена нападната от мъж и понеже съм съвестен гражданин, ѝ се притекох на помощ.

— Не си знаел, че съм аз?

— Не и преди да го подплаша и да коленича до тебе.

Фийби изглеждаше обърквана, но не настоя повече.

Рам реши, че ще е най-добре да не говори повече за това и да продължи със съблазняването. Но едва когато повдигна брадичката на

Фийби и я погледна в очите, осъзна, че иска да я целуне и поради друга причина, не само свързаните с дълга му. Макар да не забравяше, че Фийби е неговото минало, че дългът към страната е на първо място, не виждаше никакви причини да не се наслаждава на съблазняването. Информацията, която искаше да извлече от нея, можеше да бъде също толкова ценна, колкото и урокът, който тя би научила, когато той я изостави.

— Ти си толкова красива, както си те спомням — прошепна Рам, докато я привличаше нежно в прегръдките си. Целуна я по слепоочието, по бузата, по върха на носа. — Спомняш ли си как беше помежду ни?

— Прекарах четири години в опити да забравя — измърмори Фийби. — С колко жени си спал, след като излязох от живота ти?

Твърде много, за да се пресметнат...

— А ти с колко мъже си спала? — отвърна той.

— Отговорът ми ще те изненада.

Рам се ухили.

— И ти ще се изненадаш от моя.

Фийби се вгледа в лицето му, дяволитият блясък в очите му я предупреждаваше да бъде нащрек. Беше виждала този поглед и преди, беше се оставила да бъде съблазнена от него веднъж, но вече не. Не, никога повече. Репутацията на Рам като женкар и фустогонец беше всеизвестна. Тя нямаше представа защо той ще се интересува отново от нея след горчивата им раздяла, но инстинктът я предупреждаваше, че от това няма да произлезе нищо добро за нея.

Погледът ѝ се спря на устата му; спомените я връхлетяха, без да ги е викала. Бяха ли устните му толкова меки, колкото ги помнеше? По едно време не можеше да се насити на целувките му. Той запълваше сетивата ѝ, задоволяваше тялото ѝ и я караше да се чувства обичана. За съжаление, тя не беше единствената жена, повярвала на предателските му лъжи. Ако не беше Дейвид тя никога нямаше да намери смелостта да изключи Рам от живота си, преди той да се е уморил от нея и да е намерил друга да заеме мястото ѝ. Тя не беше искала да повярва, но Дейвид я беше убедил, че това ще се случи, когато Рам получи от нея каквото е искал.

Мислите ѝ се приземиха, когато Рам погали бузата ѝ с opakото на дланта си. Пръстите му бяха топли, когато се плъзнаха нежно по

очертанието на челюстта ѝ, и тя едва не излезе от кожата си, щом върховете им се спряха на чувствителната пулсираща вена в основата на шията ѝ.

— Ще носиш тези синини дълго време — изрече той.

— Можеше да бъде и по-зле — изхриптя Фийби. — Можеше да загубя живота си, а не просто гласа.

Той проследи синините с върховете на пръстите си, после я изненада, като положи устни върху тях и полека близна.

— Това успокоява ли те?

Тя го отблъсна, но не силно.

— Престани, Рам.

Той вдигна глава.

— Защо? Познавам този поглед. Искаш да те целуна. И двамата искаме едно и също, Фийби. Защо се противиш?

Повдигна брадичката ѝ; устните му се задържаха толкова близо до нейните, че Фийби почувства съблазнителния шепот на дъха му. Очите му се бяха превърнали в зелена мъгла; тя не можеше да откъсне погледа си от тях. Настоячивият му поглед беше толкова властен, колкото си го спомняше. Щом Рам спреше погледа си върху някоя жена, тя се превръщаше във фокуса на неговия свят... докато не дойдеше друга, Фийби се опита да не забравя това, докато ръцете му я притискаха по-плътено към тялото му и езикът му облизваше ръба на устните ѝ.

Това трябва да престане! Фийби не можеше да издържи на магията на целувките му, не можеше да се пребори с магнетизма, който привличаше жените към него като пеперуди към пламък. Но преди да успее да призове цялата сила на волята си, устните на Рам плениха нейните. Изкусните му целувки изсмукваха дъха от дробовете ѝ. Реалността на неговия вкус я привличаше по-силно, отколкото споменът за него.

— Отвори се за мене, Фийби — прошепна той.

Но в мига, когато го изрече, устните ѝ се разтвориха и тя усети как езикът му прониква в устата ѝ. В мига, когато езикът му докосна нейния, тя почувства как в нея избухва пламък, изпрацдайки течен огън по вените ѝ чак до чувствителната зона ниско в корема. Тя въздъхна, когато ръцете му потърсиха гърдите и, топлината им се вмъкваше под кожата ѝ. Палещата страст, която допирът му събуди, я заля.

Неговата страст или своята чувстваше тя толкова силно? Не беше сигурна и не искаше да мисли за това.

Сякаш насън Фийби усети как той я полага на дивана, почувства как твърдото му тяло притиска нейното към възглавниците. Понечи да протестира, но изгуби дар слово, когато ръката му се плъзна под полите ѝ и нагоре по вътрешната повърхност на бедрото ѝ. Борейки се да освободи устата си от настоящите му целувки, тя успя да прошепне отчаяно:

— Рам, престани!

— Не искаш да спирам, Фийби. Знаеш, че ще ти бъде добре. Аз съм единственият мъж, на когото не можеш да откажеш тялото си. Принадлежиш ми.

Разтърсвайки яростно глава, Фийби искаше да му възрази, но знаеше, че той говори истината.

Въздишка се откъсна от устните ѝ, когато ръцете му се придвижиха още по-нагоре и той погали нежните листенца на секса ѝ с върха на пръста си.

— Искам те, Фийби. Все ми е едно дали си взела Филипс за любовник, можем да започнем оттам, докдето бяхме стигнали — пръстът му се пъхна в нея. — Усещам те как трепериш. — Напрегнатият му поглед прогаряше огнена пътека по кожата ѝ. — Толкова си... стегната.

Фийби не можеше да мисли, усещанията я връхлитаха отвсякъде. Искеше да му каже, че той е единственият мъж, който някога се беше любил с нея, но нямаше да му даде това удовлетворение.

Не искаше да признае това, което изпитваше с него, но жадната му уста и парещата му страст ѝ напомниха как отчаяно някога го беше обичала и как неговото любене я беше карало да се чувства така трептящо жива.

— За какво мислиш? — прошепна Рам срещу устните ѝ. — Какво усещаш?

— Погълната — прошепна тя дрезгаво. — И замаяна. Това, че пак сме заедно по този начин, е неразбираемо.

— Не виждам защо да е така. Не аз те изоставих. Ако си спомняш, ти ме изостави. Трудно ли е да повярваш колко ми беше мъчно за тебе през всичките тези години?

Фийби изсумтя невярващо.

— Вие сте лъжец и измамник, лорд Бракстън.

Той се ухили несмутен.

— Целувките ти имат вкуса на рая. Баща ти ще одобри ли това, че пак сме заедно? Къде е той, впрочем? Очакваш ли скоро да се върне?

Споменаването на баща ѝ подежда като студена вода на вцепенените ѝ сетива. Защо Рам се интересува от баща ѝ? Знае ли за амулета? Тя го заразглежда изпод полуспуснатите си клепачи, но безстрастното му изражение не ѝ казваше нищо.

— Не сме заедно, Рам. Някога вярвах, че с тебе ще живеем щастливо до края на дните си, но тогава бях млада и наивна.

— Баща ти винаги ме е харесвал. Каж ми къде да го намеря и сам ще го питам дали одобрява да се съберем.

— Татко е на гости в провинцията — излъга тя. — Той желае всичко, което ще ме ощастливи, но това не си ти. Репутацията ти върви пред тебе.

Той не обърна внимание на последната ѝ забележка.

— Баща ти сигурно ти липсва. Готов съм за ваканция извън Лондон — може би ще можем да го посетим двамата с тебе.

— Здравето му се влоши, когато се върна от Египет. Това, от което най-много има нужда сега, е усамотение.

Рам изглеждаше не особено убеден.

— Като види дъщеря си, ще се ободри. Можем да тръгнем утре, ако искаш.

— Защо толкова настояваш? Няма да те отведе при баща си, няма и да ти кажа къде да го намериш, затова престани да ме притесняваш.

— Погледни ме, Фийби. Аз съм човек с огромен опит. Мога да извлека от тебе каквито сведения са ми необходими.

Тя се вгледа в тлеещите дълбини на зелените му очи и разбра, че той говори самата истина. Беше му позволила да я целува и да я гали тази вечер, когато инстинктите ѝ крещяха, че стъпва на опасна почва. Женкар като Рам би могъл да измъкне всяка девица от фустите ѝ само за миг. Би могъл дори да убеди някоя жена да... Не, тя отказваше да си спомни колко силно се беше увлякла по лорд Рамзи Бракстън.

Любопитството я накара да запита:

— Какво те кара да мислиш, че имам информация, която може да те интересува?

— Интересувам се от всичко, свързано с тебе — изрече Рам с мек тон. — Но точно сега ми се иска да те целуна.

Ръцете му се обвиха здраво около нея, но Фийби се измъкна.

— Няма да те оставя пак да влезеш в живота ми, Рам. Оценявам това, което направи тази вечер за мене, но нищо добро няма да излезе, ако подновим връзката си. Предлагам да предприемеш законови стъпки да направиш раздялата ни трайна.

— Не приемам „не“ за отговор, Фийби — възрази Рам. — Баща ти го няма и ми се струва, че те дебне опасност. Кой мъж ще те остави сама и незащитена?

— Умният мъж, например — подсказа му Фийби. — Мога да се грижа за себе си. Имам и Дейвид.

— Филипс го нямаше, когато имаше нужда от него тази вечер — изрече саркастично Рам. — Защо те нападна този мъж? В какво си се забъркала? Довери ми се, Фийби. Искам да ти помогна.

Надеждността не беше най-силното качество на Рам, помисли безжалостно Фийби. Женкар, съблазнител и лъжец — тези думи по-добре описваха развратния лорд Брактън. Хрумна ѝ, че той нямаше да бъде тук, ако не искаше нещо от нея, нещо извън неангажиращо сексуално преживяване или подновяване на връзката им.

— Можеш да ми помогнеш, като ме оставиш сама — заяви тя. — Не се бъркай, където не те искат. Само ще влошиш нещата. Невинни хора може да пострадат.

Рам беше изправен пред дилема. Инстинктът му подсказваше, че Фийби няма амулета, никога не го е имала, но здравият разум го предупреждаваше да не ѝ се доверява отново. Тя беше нанесла ужасен удар по гордостта му и доколкото би могъл да каже, не беше променила поведението си. Съблазняването ѝ нямаше да се окаже толкова лесно, колкото си го беше представял. Тя беше твърде подозрителна спрямо него. Въпреки това той нямаше намерение да разочарова Филдинг. Ако не намереше амулета, щеше да се стигне до международен инцидент.

— Какво ще влоша? Кой ще пострада? Говориш със загадки.

Фийби се надигна и се отправи към вратата.

— Лека нощ, милорд. Моля те, повече не идвай.

Рам я последва до вратата.

— Не можеш да ме отстраниш така лесно, Фийби. Искаш ли да дойдеш на опера с мен? Знам, че ще ти хареса. Кажу „да“.

От години Фийби не беше ходила на опера. Последния път беше с баща си, при последното им посещение в Лондон, преди повече от пет години. Помнеше го, защото онази вечер беше видяла Рам за първи път. Млада красавица се беше вкопчила в него като пиявица. Беше ѝ се сторил най-красивият, най-веселият мъж, когото някога беше виждала. Запозна се лично с него шест месеца по-късно, когато с баща си отиде на гости у един помощник в египетското им приключение, чиито земи граничеха с тези на наследственото имение на лорд Бракстън. Рам беше посетил бала в чест на баща ѝ и тя веднага се беше влюбила в него. Рам тогава беше изглеждал също толкова увлечен по нея, колкото и тя по него. Каква глупачка е била да повярва, че е единствената жена в живота му.

— Операта не е добра идея, милорд — каза тя. — Не си в моя обсег.

Изящните вежди на Рам се вдигнаха учудено.

— Аз съм точно в обсега ти, скъпа, независимо дали искаш да си спомниш колко близки бяха отношенията ни или не. Ще те взема в осем часа.

Кипейки вътрешно, Фийби отвори вратата, за да го подкани да излезе. Трябваше да се досети, че той е намислил нещо, когато видя хитрата усмивка, извила устните му, но беше забравила колко дяволски решителен можеше да бъде. Хващайки я през кръста, докато минаваше покрай нея, той я накара да се завърти и я притисна към себе си, докато всяка част от него не се долепи до всяка част от нея.

Тя почувства бурната издутината на секса му да се притиска между краката ѝ, твърдостта на гърдите му срещу нейните, дългите мускули на бедрата му смазваха нейните. И устата му... Целувката му имаше вкуса на греха, а в същото време ръцете му стискаха седалището ѝ и я повдигаха, прилепвайки я още по-здраво към неговата възбуда.

— Пусни ме! — заповяда тя, борейки се да си поеме дъх.

Рам се засмя, завъртя я и полите ѝ прошумоляха, и едва тогава я пусна.

— Тялото ти ме помни, сладка Фийби. Приятни сънища. И излезе.

Затръшвайки вратата зад него, Фийби се облегна на нея за подкрепа още разтреперана от взривоопасната им среща. Проклет да е! Как се осмелява да влиза в живота ѝ и да го обръща с главата надолу? Беше му казала съвършено ясно в деня, когато го беше напуснала, че не иска да играе никаква роля в скандалния му начин на живот. Преди Рам да влезе отново в живота ѝ, тя не беше съжалявала за решението си, защото се беше убедила, че е избягала от един свят на душевна болка.

Тогава беше толкова млада, толкова съвършено увлечена и така влюбена, че не искаше да повярва на суровата действителност. Слава богу, беше имала смелостта да напусне Рам и да се качи на онзи кораб заедно с Дейвид. Но всичко това сега беше вече изтекла вода. Тя не можеше да позволи на Рам да я разсейва от най-важното: да намери баща си и да върне този проклет амулет на неговия собственик.

Рам излезе замислен от дома на Фийби. Ако не знаеше, че не може да ѝ се вярва, почти нямаше да се усъмни, че тя няма никакви сведения за амулета. Но беше убеден, че става нещо много странно с баща ѝ. Може би сър Андрю Томпсън беше откраднал амулета, а може и да не беше. Нямаше да разбере, докато сър Андрю не се появеше и не докажеше невинността си.

Мислите му се върнаха към мъжа, който беше нападнал Фийби тази вечер в градините Воксхол. Явно някой е искал амулета толкова много, че да заплаши сър Андрю и дъщеря му. Кой друг знаеше за този ценен предмет? Навярно Дейвид Филипс. Но той беше асистент на Томпсън и любовник на Фийби, защо да иска да ѝ навреди? Тук нещо не се връзваше. Може би Филдинг щеше да има някакви идеи.

Рам подкара каретата на Уестмор по улиците към градините Воксхол, надявайки се да зърне приятеля си и да го убеди да отидат заедно у Мадам Бела. След като беше целувал и галил Фийби, се чувстваше възбуден като млад козел. Не беше мислил, че ще е толкова трудно да съблазни Фийби и да изкопчи информацията, която му беше необходима, но не беше взел под внимание упорството ѝ. Усмихна се мрачно, по-решен от всякога да има Фийби в леглото си.

Намери коня си все още вързан, където го беше оставил, което означаваше, че Уестмор може да го чака при естрадата. Остави каретата на едно празно място, слезе от капрата и се запъти към музиката, която долиташе до него, носена от лекия нощен ветреца.

Тълпата около естрадата не беше оредяла, но Рам лесно забеляза приятеля си, застанал отляво, защото главата му стърчеше над всички. Запъти се към Уестмор, забелязвайки развеселено, че приятелят му като че ли е доста зает с компаньонката си. Едната му ръка дръзко изследваше приятно оформеното ѝ седалище, докато другата беше потънала в ниското деколте на корсажа ѝ.

— Още си тук, както виждам — каза Рам, тупвайки Люк по рамото.

Люк го приветства с усмивка.

— Помислих да изчакам да видя дали няма да се върнеш. Сигурно си изгубил подхода си, старче. Тя не те ли иска?

Рам не обърна внимание на въпроса.

— Може ли да поговорим насаме?

Люк пхна една монета между едрите гърди на проститутката, потупа я по задника и я отпрати.

— Слушам те, Бракстън. Какво си замислил пък сега? Госпожица Томпсън не е твоят тип, но това не е причина да не я харесваш. Още ли не си я съблазнил? Не дръж най-добрия си приятел на тъмно.

— Ходи ли ти се у Мадам Бела? — запита Рам, усмихвайки се на доверения си приятел. — Помислих да опитам тази вечер Лулу, ако вече не е заета. Ще вържа Дюк на каретата и ще ти обясня всичко по пътя.

— Винаги ми се ходи у Бела — засмя се Люк. — Хайде, приятелю. Нямам търпение да чуя в каква лудория си се забъркал сега. Колко жалко, че Батхърст го няма; сигурен съм, че би харесал разказа ти толкова, колкото ще ми хареса и на мене.

Когато Рам се настани в каретата при Люк, едва не промени намерението си да разкаже на Уестмор какво става. Но тримата с Уестмор и Батхърст бяха споделяли толкова много, че им беше станало втора природа да се изповядват на най-добрите си приятели, ненадминати женкари като тях.

— Е, чакам — подкани го Люк. — Защо не харесваш госпожица Томпсън и защо се опитваш да я съблазниш? Не ми казвай, че си се запътил към олтара, старче. Никак не ми се иска да остана последният женкар в Лондон. — Той вдигна небрежно рамене. — Но ако стане така, сигурен съм, че ще се справя.

— Спомняш ли си, че ти казвах, че работех за външното министерство, докато ти и Батхърст воювахте на Арабския полуостров?

— Господи, не си се забъркал в някаква интрига, нали?

— Може и така да се каже.

— Спомням си, че се отказа след войната.

— Така беше, но външното министерство ме помоли да поема една задача, която включва Фийби Томпсън и баща ѝ.

— Нищо опасно, надявам се.

— Няма опасност. Но трябва да направя най-доброто, на което съм способен.

Люк го изглежда развеселено и избухна в смях.

— Защо външното министерство иска да съблазниш една добре възпитана млада жена? И двамата знаем, че девиците са извън обсега ни.

— Това не изглеждаше да безпокои Батхърст — отбеляза сухо Рам. — Освен това, кое те кара да мислиш, че Фийби е девица?

Тъмните вежди на Люк се вдигнаха въпросително.

— Знаеш ли нещо, което друг не знае? Говориш така, сякаш с госпожица Томпсън сте нещо повече от обикновени познати. Нещо ми казва, че си приел тази задача поради лични причини.

— Всичко, което мога да кажа, е че познавам Фийби много преди да ми бяха възложили тази задача.

— Какво точно иска външното министерство от тази жена?

— Информация. Искат да намерят баща ѝ. Сър Андрю Томпсън изчезна.

— А, да, египтологът. Това не е моята сфера на познания, но мисля, че съм чувал да споменават това име един-два пъти. Значи трябва да съблазниш дъщеря му. Интересно. Нещо друго да ми кажеш?

— Не и този път. Вече ти казах повече, отколкото трябваше.

— Очевидно съблазняването не е било успешно, иначе нямаше да си толкова навит да ходиш у Бела.

— Фийби е своенравна и има нужда от специално отношение. Предишните ни взаимоотношения не завършиха добре... друго няма да кажа.

А, стигнахме — каза Люк, спирайки пред заведението на Мадам Бела. — Влизаме ли?

Висок, изискан прислужник им отвори вратата и те влязоха в упадъчно елегантната приемна на Бела. Няколко от нейните момичета се разхождаха из стаята в изкусно подредено neglije. Рам забеляза веднага Лулу и щеше да се отпрати към нея, ако Бела не се беше появила, за да ги приветства с Люк.

— Добре дошли, лорд Брактън, лорд Уестмор. Радвам се, че все още мога да разчитам на последните двама поклонници на женската красота в Лондон да посетят заведението ми. Какво ще обичате тази вечер?

— Лулу ме привлича сега — каза Рам. — Свободна ли е?

— За вас винаги — грейна Бела. — Ами вие, лорд Уестмор? Кого си избирате?

Люк ѝ изпрати огнен поглед.

— Вие свободна ли сте? Знам, че харесвахте Батхърст, но понеже той вече не е на разположение, помислих, че може би аз ще ви се харесам.

— Случайно съм свободна — изрече Бела, мушвайки ръка под лакътя на Люк.

Рам ги загледа как се отдалечават, после се обърна към Лулу. Докато вървеше през стаята, стана нещо странно. Стъпките му станаха по-бавни, сексуалното напрежение от срещата му с Фийби се оттече от тялото му и той остана странно равнодушен към Лулу.

Червената ѝ коса беше твърде крещяща и изрисуваното ѝ лице изглеждаше грубо и вулгарно. Гърдите ѝ бяха прекалено големи и прозрачният пеньоар, който беше облякла, излагаше прелестите ѝ на безвкусен показ. Триъгълникът, закриващ секса ѝ, беше черен, не червен като косата, и мислите му внезапно се обърнаха от Лулу към Фийби.

Защо Фийби нахълтваше там, където не я искаха, запита се Рам безмълвно.

Беше дошъл при Бела, за да забрави тъмнокосата красавица и да утоли страстта, която, тя беше предизвикала. Но, невъзможно, сега си спомни как беше изглеждала Фийби гола, как я беше чувствал в прегръдките си и как нямаше търпение да я направи своя. Четири години се стопиха, сякаш не представляваха нищо.

Беше първият ѝ любовник. Тя беше толкова увлечена по него, колкото и той по нея. Но имаше само един начин тя да му позволи да я

има. И той, глупакът, беше оставил секса да управлява разума му и беше направил немислимото. Тогава това му се струваше толкова редно; наистина беше мислил, че е влюбен.

Не беше осъзнал, че е спрял и стои в средата на стаята, докато не вдигна очи и не разбра, че привлича вниманието на околните. Принуди се да се раздвижи. Пет-шест стъпки го отведоха към мястото, накъдето се беше запътил.

Лулу го приветства с усмивка, изпълнена с обещания. Примъкна се към него и притисна гърдите си към ръката му.

— Ще се качим ли горе, милорд? Обещавам, че няма да съжбялявате.

Рам вече съжбяляваше. Не можеше да си представи защо е имал апетит за Лулу. Тя не можеше да се сравнява с Фийби. Тази мисъл го накара да спре. Откъде му беше хрумнало това? Откога беше започнал да сравнява другите жени с Фийби?

Откакто Фийби се върна в живота ми.

— Друг път, Лулу — каза Рам. — Изведнъж си спомних един предишен ангажимент.

Обърна се и побърза да излезе.

4

Дейвид Филипс се появи пред вратата на Фийби рано на следващата сутрин. Госпожа Краули го въведе в кабинета, където Фийби преглеждаше бележките на баща си. Беше ги намерила в сандъка му и се надяваше да ѝ дадат информация за амулета.

Тя се усмихна нетърпеливо на госта си.

— Добро утро, Дейвид. Какво те носи толкова рано?

— Той е бил тук вчера вечерта, нали?

Фийби премига.

— За кого говориш?

Брадичката на Дейвид щръкна войнствено.

— Бракстън. Какво правеше той тук? Не си ли научи урока за него?

Хрумна ѝ, че Дейвид нямаше откъде да знае, че Рам е бил тук, освен ако...

— Наблюдал си къщата!

Дейвид нервно сви рамене.

— Загрижен съм за тебе. Минах оттук снощи, за да се уверя, че си добре. Това нахлуване ме безпокои. Видях Бракстън да излиза и това никак не ми хареса.

— Защо не ми се обади? Не бива да дебнеш така наоколо.

— Почувствах се предаден от готовността ти пак да се обвържеш с Бракстън. Както бяхме близки през тези четири години, които изминаха, бих помислил, че ще дойдеш при мене за утеха.

Фийби въздъхна раздражено.

— Не съм търсила утеха от него. Ако трябва да знаеш, той ме спаси от опасно положение вчера вечерта. Нападнаха ме в градините Воксхол.

— Не си била застрашена — изрече пренебрежително Дейвид.

Хлад пропълзя по гръбнака на Фийби.

— Какво те кара да говориш така? Не си бил там. Няма откъде да знаеш какво се е случило.

— Градините Воксхол са публично място. Ако си била нападната, най-вероятно е бил джебчия, които е искал пари. Просто си му била под ръка.

— Нападателят ми знаеше точно какво иска. Амулета — осведоми го Фийби. — Получих бележка с указание да занеса амулета в градините Воксхол и да го пусна в урната пред краката на Цезар в Римския павилион.

— Защо не съм разбрал за това? Ти нарочно не си ми казала. — Очите му се присвиха. — Остави ли амулета в урната?

Фийби вдигна очи към тавана.

— Наистина, Дейвид, не мога да оставя нещо, което не е у мене. Не ти казах, защото знаех, че няма да ми позволиш да отида сама, както пишеше в бележката.

— Разбира се, че нямаше да те оставя да отидеш сама — каза Дейвид. — Какво стана?

— Отидох във Воксхол и поисках от похитителя да освободи баща ми. Той ме нападна, когато му казах, че амулетът не е у мене. Слава богу, Бракстън дойде точно тогава.

— Съвпадение — проточи Дейвид. — Той подозира ли нещо?

— Знае, че нещо ме притеснява, и търси отговори.

— Не му казвай — предупреди я Дейвид. — Ще намерим амулета и ще дадем на похитителите това, което искат.

Фийби му хвърли поглед, изпълнен с подозрение.

— Какво те кара да мислиш, че татко го е откраднал?

— Само предчувствие — каза предпазливо Дейвид.

Фийби разтърси глава в яростно отрицание.

— Отказвам да повярвам, че татко е крадец.

Дейвид вдигна рамене.

— Може би не познаваш баща си така добре, както мислиш.

— Познавам го по-добре от когото и да било — възрази Фийби. — Най-големият ми страх е, че похитителите ще загубят търпение и ще му направят нещо.

— Нещо ми хрумна, докато идвах насам — каза Дейвид.

— Търсила ли си под подплатата на сандъка му?

— Не, не виждах защо да го правя. След като получих първата бележка, в която се искаше да предам амулета, за да върна баща си, претърсих всичките му неща и извадих всичко. — Раменете ѝ се

отпуснаха. — Нямахте нищо друго в сандъка, само дрехи, няколко находки и лични вещи.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

— Имаш ли нещо против да погледна?

Фийби изфуча.

— Разбира се, че имам. Какво, за бога, ти става, Дейвид? Не ми ли вярваш? Знам, че си загрижен за татко, също като мене, но това е абсурдно. В този сандък нямаше нищо интересно.

— Съжалявам, скъпа, наистина ти вярвам. Искам да ми станеш съпруга, нали? Защо така се противиш и не искаш да се омъжиш за мене? Изобщо не те разбирам. Нищо не може да ни спре да се оженим.

Само ако знаеше, помисли Фийби.

— Ако исках да се омъжа за тебе, щях да го направя много отдавна — изрече тя нежно. — Наистина, Дейвид, ако татко не си дойде скоро, отивам при властите с това, което знам. Направих се, че не разбирам, когато хората от външното министерство ме разпитваха, но нещата се промениха. Убедена съм, че трябва да знаят какво става.

— Дай ми още една седмица да намеря Андрю — каза Дейвид. — Ако не открия нова информация, ще отидем заедно при властите. През това време не се занимавай повече с Бракстън. Не е намислил нищо добро. — Дейвид я целуна леко по устните. — Сега трябва да тръгвам. Нали няма нищо, ако постоиш сама? Вече не излизай без придружител, чуваш ли?

— Всичко ще бъде наред, Дейвид. Повече няма да проявявам небрежност.

— Искате ли малко чай? — запита госпожа Краули, след като Дейвид излезе. — Гладна ли сте? Почти не ядохте на закуска.

— Не, благодаря, госпожо Краули — каза разсеяно Фийби.

— Добре тогава, отивам на пазар. Ще се върна навреме, за да ви приготвя хубав обяд.

Фийби се върна към записките, които преглеждаше, но сърцето ѝ бродеше другаде. Мислите ѝ все се връщаха към Рам... към онзи последен ден...

Слънцето беше високо в небето, когато Фийби стана от леглото и се облече. Спря на вратата и се усмихна с любов на Рам, който още спеше дълбоко, после слезе внимателно по стълбите към кухнята.

Отминалата вечер беше най-прекрасната, най-задоволяващата нощ в живота ѝ. Рам ѝ беше дал всичко, което беше обещал, беше ѝ дал една нощ, която да помни. Тя не беше уплашена, ни най-малко. Той беше го направил така възнаграждаващо, толкова съвършено, че тя не би могла да си пожелае по-прекрасно посвещаване в секса.

Тялото ѝ още трептеше от любенето им. Болеше я, но същевременно ѝ беше хубаво. Толкова го обичаше и той ѝ беше доказал любовта си, като ѝ беше дал единственото, което тя беше искала от него. Макар и изтощена, тя нямаше търпение отново да се слоят. Желаше целувките и ласките му, копнееше за докосването му, нямаше търпение да повторят всичките грешни, упадъчни, изумително възбуждащи неща, които бяха правили миналата нощ.

Тананикайки мелодия без думи, Фийби извади съдове, за да приготви нещо специално за закуската на Рам. Готвачката вече си беше отишла и във вилата нямаше никой друг, освен тях двамата. Ако Рам не беше осъществил мечтата ѝ, сега тя щеше да пътува за Ливърпул с Дейвид Филипс, за да се качи на кораба, с който щеше да отплава за Египет, за да се присъедини към баща си. Тя се усмихна, когато помисли каква ще бъде реакцията му на писмото, което възнамеряваше да напише и да повери на Дейвид преди заминаването му.

Разбира се, Дейвид нямаше да остане доволен от решението ѝ да остане в Англия с Рам. Предупреждаваше я за лорд Бракстън още откакто осъзна нарастващата им взаимна привързаност. Би направил всичко възможно, за да я отдели от него.

Посред шума от съдовете Фийби чу някой да почуква на предната врата.

— Дейвид?

Тя отвори на асистента на баща си и излезе навън, за да говори с него, защото не искаше да събуди Рам.

— Само исках да се уверя, че си опаковала всичко и си готова за заминаване.

— Няма да замина, Дейвид.

— Какво? Разбира се, че ще заминеш. Баща ти те чака.

Поемайки си дъх, за да се успокои, тя изрече:

— Оставам тук с лорд Бракстън.

— Няма да го допусна! — избухна Дейвид. — Къде ти е самоуважението, къде ти е гордостта?

— Където трябва. Не вдигай пара, Дейвид. Татко ще бъде доволен, че съм намерила мъж, когото да обичам.

— Бракстън иска само едно нещо от тебе, Фийби. Моля се дано не те е компрометирал, защото баща ти никога няма да ми прости, че съм ти позволил да се отклониш от правия път.

— Аз съм пълнолетна, Дейвид. Никой няма да ми казва какво да правя.

— Знаеш ли къде е бил Бракстън снощи?

Тя се усмихна замечтано.

— Да, всъщност знам.

— Ами предната нощ?

Тя се намръщи. Предната нощ Рам беше казал, че има някаква работа, и не може да бъде с нея.

— Не, но подозирам, че ти ще ми кажеш.

— Не само ще ти кажа, но и ще ти покажа. — Той я хвана за ръката, повлече я надолу по стъпалата и я изведе от предната врата. — Дейвид, къде ме водиш?

— Ще видиш, не е далече.

Наистина не беше. Селото, в което тя и баща ѝ живееха, беше малко, къщите и магазините бяха скупчени едни до други. Когато стигнаха „Бикът и телицата“, единствената селска кръчма, Дейвид я дръпна вътре и я заведе в общата зала... където мечтите ѝ за прекрасен живот бяха разбити.

Заравяйки глава в дланите си, Фийби си спомни как се беше почувствала, когато пищната кръчмарка плахо беше признала, че Рам е един от редовните ѝ клиенти и че е бил с нея точно предната вечер. Освен това идвал при нея всеки път, когато посещавал провинциалното си имение. После тя започна да възхвалява сексуалните умения на Рам. Фийби не беше поискала да повярва, че той я е лъгал, но когато Дейвид я беше отвел при една млада вдовица, която беше признала, че имала продължителна връзка с него, разочарованието на Фийби беше опустошително. Тя знаеше, че репутацията му съвсем не е безупречна, но той се беше заклел, че не иска никоя друга, само нея.

Дейвид я беше убедил, че Рам иска само да вземе девствеността ѝ. Че щом получи каквото иска, ще я изостави.

Затова тя го беше изоставила първа.

Разтърсена, тя беше обещала на Дейвид, че веднага ще замине с него. Рам беше буден, когато тя се качи по стълбите, за да вземе нещата си. Последният ѝ разговор с него още беше отпечатан в мисълта ѝ...

— Къде беше? — запита той сънено. — Ела в леглото, любов моя. На толкова много неща имам да те уча, а ти си толкова усърдна ученичка.

— Копеле толкова! — изсъска Фийби. — Мислех, че ме обичаш.

Рам изведнъж се разсъни напълно.

— Това откъде дойде? Направил ли съм нещо да те ядосам? Снощи ми каза, че никога не си била по-щастлива.

Тя извади опакованите си принадлежности изпод леглото.

— Това беше снощи, преди да науча какво представляваш всъщност.

Той я изгледа озадачено.

— Да не съм пропуснал нещо?

— Не, аз пропуснах. Заминавам при баща си, както беше планирано.

— Как ли пък не! Сега си моя. Не можеш просто така да си тръгнеш.

— Мога и ще го направя. Предприеми каквито искаш законни действия, но не се опитвай да ме спреш.

Тя съзнаваше, че той кипи отвътре, и трябваше да си тръгне, преди да е проявил насилие.

— Заради Филипс е, нали?

— Не, заради тебе е. Сбогом, Рам.

— Върви, проклета да си! Махай се от очите ми! Никога повече не искам да те виждам. Ако ме обичаше, щеше да ми вярваш.

Очите ѝ пареха от непроляти сълзи.

— Значи, предполагам, че не те обичам.

Беше излязла от живота на Рам и не се беше обърнала. Но всичко се беше променило. Макар че се опитваше да го отрече, сърцето ѝ беше разбито. Трябваше да знае, че за мъж като Бракстън жените не са нищо друго, освен играчки, които да употреби и да изхвърли, без да помисли за тях повече, отколкото за чифт износени обувки.

Сълзите, които толкова храбро беше сдържала, потекоха по лека по бузите ѝ, капейки по ключените и пръсти. Искаше да бъде силна заради баща си, но ставаше все по-трудно да поддържа

самообладанието си. Схватливата природа на лорд Бракстън и способността му да проникне зад спокойната ѝ фасада я смущаваха. Безпокоеше я и възражението на Дейвид срещу идеята ѝ да отиде при властите.

Както стояха сега нещата, правителствените агенти се съмняваха в нея, Рам се бъркаше в работите ѝ, а Дейвид я убеждаваше да си мълчи. За да се влошат нещата още повече, някакъв неизвестен враг я преследваше. Фийби знаеше, че е силна жена, но как да продължава и да се прави, че няма нищо нередно? Защо Дейвид се противопоставяше така упорито на намесата на властите? Защо Бракстън се беше появил на прага ѝ, правейки се, че се интересува от нея, когато имаше основателни причини да я ненавижда?

Внезапно ѝ хрумна, че трябва да започне да разгадава тези мистерии, като разбере какво иска Рам от нея и защо се държи толкова любезно. Беше намислил нещо, но какво?

Тя отиде в кухнята да си свари чай. Докато чакаше водата да заври, седна до масата и се замисли какви възможности има.

Да чака нещо да стане — това щеше да ѝ скъса нервите. Баща ѝ го нямаше вече няколко седмици и тя нямаше представа дали още е жив. Колкото повече мислеше върху ситуацията, Фийби разбираше, че три отделни страни искат амулета: правителството, Египет и някакъв неизвестен човек. Бракстън участваше ли по някакъв начин в това?

Мислите на Фийби се върнаха към Рам докато сипваше вода в каната и чакаше чайт да се запари. Дейвид я беше предупредил да се пази от Рам, но инстинктът ѝ казваше, че Рам ще ѝ помогне, ако му се довери. Но най-напред трябваше да открие какво е намислил и защо.

Фийби не беше глупава. Рам се опитваше да я съблазни поради някаква причина. Имаше ли нещо общо с амулета? Ако късметът ѝ се усмихнеше, щеше да го разбере тази вечер. Въпреки предупрежденията на Дейвид тя щеше да отиде на опера с Рам. Двамата можеше да си играят на съблазняване, но тя възнамеряваше да го победи в собствената му игра. Трябваше да узнае причината зад внезапния му интерес към нея. Единственото, в което беше сигурна, беше, че той не я обича.

Рам докладва на Филдинг още същия следобед. В мига, когато вратата се затвори зад гърба му, той се развика:

— Фийби е била нападната отново снощи. Това трябва да спре, Филдинг! Прибери си агентите. Ще ти намеря проклетия амулет, без някой да пострада.

— Казах ти последния път, когато ме обвини в намеса, че моите хора са изтеглени от този случай. Нямаме намерение да правим нещо лошо на госпожица Томпсън. Искаме амулета и този, който го е откраднал.

— Убеден съм, че Фийби е невинна.

— Остава баща ѝ — изрече замислено Филдинг.

— Сър Андрю е задържан против волята си от неизвестни похитители, които искат амулета толкова, колкото и ти.

Очите на Филдинг се присвиха.

— Откъде знаеш?

— Фийби получи бележка, в която се казваше да занесе амулета в градините Воксхол вчера вечерта. Видях лично бележката, не беше измама. Тя отиде да се срещне с похитителите и да настоява да освободят баща ѝ, за което пострада. Прогоних нападателя, преди да беше я наранил сериозно, но беше на косъм.

— Мислиш ли, че е искал да нарани госпожица Томпсън?

Рам се замисли.

— Струва ми се, че е сериозно. Може би са имали намерение да я отвлекат, за да накарат баща ѝ да им съдейства. Познавам сър Андрю. Би им дал амулета, ако сметне, че животът на дъщеря му е в опасност.

— Наистина ли мислиш, че Томпсън е задържан против волята си? Помисли сериозно. Ами ако се е скрил с амулета и твърди, че е похитен, за да ни отклони?

Рам примигна, мислейки върху думите на Филдинг.

— Всичко е възможно. Надявам се скоро да узная истината.

— Отлично. Египетските емисари започват да губят търпение. Короната разчита на тебе, Брактън. Как върви съблазняването? Госпожица Томпсън дърпа ли се?

— Ще я заведа тази вечер на опера. Би трябвало да имам някои отговори още утре. Нашата по-скоро бурна съвместна история го прави по-трудно, отколкото бях предполагал, но няма да се изложа пред тебе.

Госпожа Краули помогна на Фийби да се облече за вечерта. Когато се беше върнала в Англия, Фийби си беше купила две рокли, за да замени безнадеждно демодираните. Само една от новите рокли

беше подходяща за отиване на опера. Искрящата лавандулова коприна беше скроена с ниско деколте, впита в талията, раздвигана пола и къси бухнали ръкави. Макар Фийби да смяташе, че деколтето е до известна степен неприлично, шивачката беше настояла, че е скромно в сравнение с актуалната мода. Фийби харесваше цвета и сметна, че контрастира красиво със загорялата и от слънцето кожа и тъмната ѝ коса.

Госпожа Краули ѝ помогна да събере косата си високо на темето в елегантна прическа, която подчертаваше тънката ѝ шия. Като довършителен елемент икономката пъкна щраусово перо в бляскавата маса.

— Изглеждате прелестно, скъпа — изгука госпожа Краули. — Лорд Бракстън ще бъде много доволен.

— Благодаря, госпожо Краули — отвърна Фийби, докато слагаше дългите до лактите ръкавици за опера. — Няма защо да ме чакате. Мога да се справя сама довечера.

— В такъв случай ще мога ли да прекарам нощта при дъщеря си? — запита госпожа Краули. — Тя очаква да роди, нали разбирате, и не ѝ е лесно. Смятах да я посетя тази вечер и да се върна, преди да сте си дошли, но щом нямате нужда от мене, бих искала да прекарам нощта при нея.

— Много мило беше от ваша страна да се съгласите да прекарвате нощите при мене; как бих могла да не удовлетвори молбата ви? Желая ви приятно прекарване.

— Със сигурност ще бъде приятно. О — изрече госпожа Краули, когато почукването на вратата проехтя из цялата къща. — Лорд Бракстън е дошъл. Отивам да му отворя, скъпа.

Рам изчака нетърпеливо някой да отвори вратата. Не беше виждал Фийби от вчера и с нетърпение очакваше тази вечер. Срещата им след всичките тези години му беше напомнила кое всъщност го беше привлякло към нея. Макар че беше спал с жени, по-красиви от Фийби, имаше нещо привличащо у нея, което будеше отклик в сърцето му.

Той се усмихна на госпожа Краули, когато тя му отвори вратата.

— Госпожица Томпсън ще дойде веднага, милорд. Бихте ли я изчакали в приемната?

— Ще я изчакам тук, ако не възразявате — отвърна Рам. Искаше да види Фийби, докато слиза по стълбите. Никога не я беше виждал в официални дрехи и знаеше, че чакането ще си струва. Тя със сигурност се беше разхубавила с времето. На двадесет години беше красива, на двадесет и шест беше узряла до пълния си потенциал и беше изумителна.

— Идва — изрече сияеща госпожа Краули. — Не е ли истинско видение?

Това беше меко казано. Фийби беше върхът на елегантността, пременена по най-новата мода, с коса, оформена така, че да подчертае естествената ѝ красота. Той се вгледа в щраусовото перо, кацнало на върха на тъмните ѝ къдрици, и реши, че ѝ отива. Тогава тя заслиза по стъпалата и дъхът спря в гърлото му. Фийби не вървеше, а се носеше. Странно, почти беше забравил колко е грациозна.

Пристъпи напред, когато тя стигна най-долното стъпало.

— Радвам се, че реши да приемеш поканата ми. Ослепителна си. — Хващайки ръката ѝ, той притисна устни към върховете на пръстите ѝ. — Имаш ли наметка?

Госпожа Краули се появи с кадифена наметка в ръце. Рам я взе и я обви около раменете на Фийби.

— Ще тръгваме ли? Не искам да пропусна вдигането на завесата. Изведе я навън и я настани в каретата си.

— Операта, Уилсън — каза той на кочияша. После седна вътре при Фийби и ѝ отправи най-примамващата си усмивка. — Много си тиха тази вечер. Добре ли си? Изглеждаш ми нервна.

— Много съм добре, милорд. Питам се дали е добра идея и ми е интересно защо си толкова дружелюбен. Това няма никакъв смисъл, Рам. Очевидно и двамата не сме се променили за тези четири години, естествено е да си запитам какви са мотивите ти да подновиш... отношенията ни.

— Откъде знаеш, че не съм променил?

— Мога да чета, милорд. Вестниците и клюкарските памфлети са пълни с любовните ти подвизи. Не си променил поведението си. Ако искаш да знаеш, станал си още по-развратен. Ти и приятелите ти Батхърст и Уестмор си създадохте доста голяма репутация за четирите години, когато ме нямаше тук.

— Батхърст е женен, вече можеш да не го броиш. Може би е време за разнообразие. Може би завиждам на щастieto му. Една жена като че ли му е достатъчна, какво те кара за мислиш, че една жена няма да задоволи и мене?

— Може би има жена, която да те задоволи, но това не съм аз. Вече го доказа.

— Грещиш, Фийби. Не знам какво те накара да избягаш онази сутрин, но се обзалагам, че Дейвид Филипс стои зад това.

Фийби погледна през прозореца, не можейки да понесе обвинението в очите на Рам.

— Вече няма значение. Прекалено много време мина, за да продължим оттам, където бяхме спрели.

— Ще видим — рече загадъчно Рам. — Нищо не може да превърне отношенията ни в друго, освен в това, което са. Нека просто да се отпуснем тази вечер и да видим къде ще ни отведе.

— Никъде — промълви беззвучно Фийби.

— А, ето че стигнахме — каза Рам, когато каретата спря зад редица други, очакващи да разтоварят пътниците си.

— Не се чувствам удобно — пророни Фийби. — Хората ще говорят. Знаят, че не съм от висшето общество. Представям си клюките, които ще породим.

Рам се засмя.

— Остави ги да си говорят. Веднъж ти казах, че няма значение, че не си благородничка, и това не се е променило. Не държа на условностите.

Кочияшът отвори вратата и свали стъпалата. Рам слезе пръв и помогна на Фийби да излезе от каретата. Накара я да го хване под ръка и така двамата влязоха в операта.

Смаяна от величествените размери на всичко, Фийби гледаше разстилащото се пред очите ѝ великолепие. Над главите им кристалните полилеи блестяха като диаманти със светлината на стотици свещи, а кадифените завеси, висящи пред прозорците, представляваха бляскав фон за пауновото великолепие на облеклата на дамите и джентълмените, разхождащи се във фойето.

Мълчание ли последва влизането им, или си въобразяваше, запита се Фийби. Зяпаха ли я хората? Или Рам привличаше цялото им внимание? Най-вероятно беше той, реши тя. Нямаше жена, която да

устои на присъствието му. Жените се лепяха по него, привлечени като пчели от мед.

Поставил ръка на гърба ѝ, той я поведе към стълбите.

— Да отидем ли да си намерим местата? Имам частна ложа, така че ще можем да гледаме операта удобно.

— Хората ни зяпат — изсъска тя.

— Ревнуват от красотата ти — увери я Рам.

— Лорд Бракстън, къде се изгубихте? — Фийби погледна към дамата, която ги пресрещна на стълбите, и въздъхна примирено. Жените не можеха да устоят на Рам. Потупвайки го игриво по рамото с ветрилото си, жената изрече: — Лошо момче. Липсвахте ми снощи на бала на Хамптън. Имах такива големи планове за нас двамата.

— Лейди Фрамптън — изрече приветливо Рам. — Позволете да ви представя госпожица Фийби Томпсън. Фийби, това е лейди Силвия Фрамптън.

Силвия Фрамптън, руса красавица с внушителни гърди, пренебрегна протегнатата от Фийби ръка, презрителният ѝ поглед я отхвърли веднага.

— Тя не е твой тип, Бракстън. Новата ти любовница ли е?

— Дръж се прилично, Силвия — предупреди я Рам. — Госпожица Томпсън е стара и скъпа приятелка. Баща ѝ е сър Андрю Томпсън, прочутият египтолог.

— Трябва ли да казвам нещо повече? — изрече Фийби, след като лейди Силвия се отдалечи. — Никога няма да се промениш, Рам. Не ти е в кръвта. Само не ми казвай, че лейди Фрамптън не е една от любовниците ти.

— Няма да отричам, Фийби. Ти ме остави без нищо, изпълнен с недоверие към жените. Единственият начин да се забравя беше да се хвърлям от една връзка в друга. Предателството ти ме съсипа.

Брадичката на Фийби, вече предизвикателно вдигната, се вдигна още повече. Слава богу, тя беше практична жена. Щеше да остави глупавите си мечти за Рам в миналото, където им беше мястото. Щеше да се погрижи сама за живота си, да изостави глупавите си надежди и мечти, които никога нямаше да се осъществят.

Тя изчака Рам да я настани в ложата, преди да отговори:

— Не мога да си те представя съкрушен, лорд Бракстън. Засрамен, може би, но се обзалагам, че си имал обилна женска

компания, която да ти помага да забравиш. — Обърна се настрани. — Завесата се вдига и смятам да се наслаждавам на операта.

Фийби наистина се наслади на операта — безмерно. Пеенето беше превъзходно, сюжетът — завладяващ. Антрактът дойде, преди да се беше подготвила.

— Искаш ли да се подкрепиш? — запита Рам. — Можем да отидем до фоайето, да се поразтърпим, а може да ти донеса нещо.

— Донеси ми нещо — отговори Фийби. Достатъчно я бяха зяпали. — Ще те чакам тук. Нещо да пийна, каквото и да е.

— Връщам се веднага — обеща той.

Фийби се настани в креслото си, за да го изчака. Не можеше да обвинява жените, че му се възхищават, защото той беше достоен за възхищението им. Облечен по модата в дълги тъмни панталони, рязан отпред жакет и виолетова брокатена жилетка, той беше върхът на елегантността. Никой мъж нямаше право да изглежда толкова красив като лорд Бракстън.

— О, помислих, че ще намеря Бракстън тук.

Фийби извърна глава и позна красивия лорд Уестмор.

— Той току-що излезе. Трябва да се върне скоро, ако искате да го изчакате.

— Вие сте госпожица Томпсън. Аз съм Уестмор. Запознахме се в градините Воксхол.

— Да, спомням си запознанството ни. Вие сте приятел на Бракстън и женкар като него.

— Виновен и по двете обвинения — проточи Люк. Изгледа я с дяволита усмивка. — Ако се уморите от Бракстън, скъпа, не се колебайте да ми се обадите.

— Уестмор, стига си флиртувал — изрече Рам откъм вратата. Подаде на Фийби чаша лимонада. — Сега, след като поздрави Фийби, можеш да си отиваш.

— Това ли е отношение към приятел? — пошегува се Люк.

Рам не обърна внимание на въпроса му.

— Сам ли си тази вечер?

— Не, с компанията на Карлтън съм. Лейди Карлтън имаше нужда от ескорт. Съпругът ѝ е извън града, нали разбираш.

— Прекалено хубаво — каза Рам.

— Дойдох да ти предам една покана. Ще дойдеш ли с мене утре на надбягванията?

— Звучи ми като добра идея — отвърна Рам.

— Госпожице Томпсън, приятно ми беше да ви видя отново — каза Люк, докато се сбогуваше. — До утре, Бракстън.

— Изглежда по-скоро приятен като за човек с репутация като твоята — изрече замислено Фийби, след като Уестмор излезе.

— Не вярвай на всичко, което четеш или чуваш — посъветва я Рам с лека нотка на развеселеност. — Остави Уестмор и се съсредоточи върху мен... върху нас.

Последната ария мина като в мъгла през разсеяните мисли на Фийби. Тя трябваше да извлече по някакъв начин истината от Рам. Той нямаше да е с нея, ако няма план. Бурните аплодисменти я изтръгнаха от мрачните ѝ мисли.

— Ще излезем ли, преди останалите да са тръгнали? — запита Рам.

— Непременно — отвърна Фийби и стана.

Успяха да слязат по стълбите и да влязат безпрепятствено в каретата си. Когато каретата затропали в тъмната нощ, Фийби започна да планира стратегията си как да изкопчи истината от Рам. Без изобщо да подозира, че той си има собствени планове, които скоро щяха да я хвърлят в ръцете му и в леглото му.

5

— Ще те изпратя до вътре — каза Рам, когато каретата спря пред вратата на Фийби. — Госпожа Краули чака ли те?

— Тя ще прекара нощта при дъщеря си — обясни Фийби. — Казах ѝ, че тази вечер няма да имам нужда от нея.

Рам не хареса идеята Фийби да остане сама. По дяволите, защо беше поел тази задача? Някой искаше да нарани Фийби и той нямаше друга какво да направи, освен да я защити. Колкото по-скоро научеше къде се намира амулетът, толкова по-скоро щеше да я изтръгне от живота си. Не знаеше в какво се забърква, преди да приеме мисията. Сблъсъкът им преди четири години го беше оставил разочарован и огорчен, но за негова изненада повторната среща с Фийби беше притъпила желанието му да я накаже. Искаше да я съблазни, смяташе да го направи, но единственото, от което тя щеше да пострада, беше това, че той щеше да я изостави, както тя го беше изоставила.

Помогна ѝ да слезе от каретата и я придружи до вратата. Докато Фийби търсеше ключа в чантичката си, той усети как космите по тила му настръхват. Инстинктът му подсказваше, че нещо не е наред. Сграбчи Фийби пред кръста, избута я зад себе си и завъртя дръжката на вратата. Вратата се отвори.

— Не беше заключено! — ахна Фийби. — Госпожа Краули не би оставила отворено.

Тя се опита да мине покрай Рам, но той я задържа на безопасно място зад себе си.

— Върни се в каретата.

— Не, влизам вътре с тебе.

— Фийби...

— Това е моята къща, Рам.

Той изпусна раздражена въздишка.

— Много добре, но стой зад мене. Който и да е влязъл, вероятно вече си е отишъл, но няма да поемам никакви рискове.

Лампата, която госпожа Краули беше оставила да свети в коридора, беше догоряла, потапяйки го в черна празнота.

— Имаш ли оръжие? — запита Фийби.

— Не и тази вечер.

Той намери кибрит в джоба си, запали лампата и въведе Фийби в приемната. Нищо не изглеждаше разместено и той тръгна към кабинета. Като не откри нищо нередно, продължи към кухнята и стаята на госпожа Краули в задната част на къщата, следван неотстъпно от Фийби.

— Всичко ми изглежда наред — каза тя. — Може би госпожа Краули наистина е забравила да заключи вратата.

— Да погледнем горе — предложи Рам, — макар да съм склонен да се съглася с първото ти предположение. Госпожа Краули е твърде добросъвестна, за да остави вратата отключена.

Рам предпазливо тръгна пръв по стълбите към горния етаж.

— Колко спални има тук?

— Само две, моята и на татко. Моята е отдясно, татковата отляво.

И двете спални бяха разхвърляни. Нищо не беше оставено непреобърнато или непреровено. Дюшеците бяха издърпани от леглата и хвърлени на пода, дрехи се търкаляха навсякъде. Сандъкът, в който бяха стояли нещата на сър Андрю, буквално беше изтърбушен.

— О, господи — прошепна Фийби.

— Кой е направил това, Фийби? — запита строго Рам. — Сега готова ли си да ми се довериш?

— Не знам кой го е направил.

Тя изглеждаше толкова разстроена, че Рам реши да не настоява, докато тя не се успокои. Драсна една клечка кибрит и запали лампата на нощната масичка.

— Стой тук. Връщам се веднага.

— Къде отиваш?

— Да огледам отвън. Злосторникът може да е оставил улики.

— Внимавай.

Рам не намери никакви улики, сочещи идентичността на неизвестния злосторник — нито около къщата, нито в нея. Но прати каретата си у дома и се увери, че всички прозорци и врати са заключени. Върна се в спалнята на Фийби и я намери да седи точно така, както я беше оставил. Тя скочи на крака, когато го видя.

— Чух каретата ти да тръгва и помислих, че си си отишъл.

— Никъде няма да ходя тази нощ, Фийби. Добре ли си?

Тя кимна разсеяно. После, сякаш разбра какво е казал той току-що, очите ѝ се разшириха.

— Какво искаш да кажеш с това, че няма никъде да ходиш тази вечер?

— Няма да те оставя сама след това, което се случи току-що. Защо не направиш малко чай, докато оправя стайте? Заклучих вратите и прозорците, преди да се кача горе, така че тук ще бъдеш в безопасност сама. Скоро се връщам.

Фийби взе свещта и се запъти към вратата.

— Всичко ще бъде... наред.

Рам бързо разчисти бъркотията; сгъна акуратно дрехите на Фийби и ги върна на местата им в дрешника. После отиде във втората спалня, преди да слезе при Фийби в кухнята.

— Какво криеш от мене, Фийби? — запита Рам, докато се отпусна на един стол.

Тя сипа чай в две чаши и се настани срещу него.

— Това не те засяга, Рам.

— Искам да ти помогна.

— Мога да се справя сама.

— Не го правиш особено добре. В последните няколко дни те нападнаха на публично място и къщата ти беше претърсена два пъти. Какво е това, което притежаваш и което някой толкова силно иска?

Фийби внимателно остави чашата си на масата и стана.

— Уморена съм; ти имаш много да вървиш пеша до вас. Предлагам да си тръгваш.

Рам бутна стола си назад и също стана.

— Няма да си тръгна. Имаш нужда от защита, а кой може да ти я осигури по-добре от мене? Прекалено си изнервена, за да заспиш. Ела да идем в приемната. Трябва да поговорим.

Той взе лампата с една ръка, хвана лакътя ѝ с другата и я заведе в приемната. Настани я на дивана, остави лампата на една масичка и седна до нея. Обви ръка около нея и я привлече към себе си.

— Трепериш. Отпусни се, сега си в безопасност.

Фийби въздъхна треперливо.

— Не съм страхливка Рам. Но това вече излиза от контрол.

— Разкажи ми.

— Защо се интересуваш? Ако не търсеше нещо, нямаше сега да бъдеш с мене.

Той намери ръката ѝ и я постави върху издутината на панталоните си, а после прошепна с нисък и дрезгав глас:

— Търся нещо, наистина. Усецаш ли какво можеш ти да намериш? Когато чух, че си в града, трябваше отново да те видя. И щом те видях, всички чувства, които бях потиснал, се върнаха. Разбрах, че времето не е променило нищо. Още те искам... все така, както някога.

Устата на Фийби се отвори безмълвно, докато пръстите ѝ се свиваха около секса му. Но разумът ѝ веднага се върна и тя дръпна ръката си, сякаш се беше опарила.

— Защо правиш това? Какво искаш от мене?

Той я погали по бузата.

— Какво те кара да мислиш, че искам още нещо, освен това?

— Ръката му се плъзна по гърдите ѝ. — Ти си прелестна, страстна жена, Фийби. Не съм забравил колко хубаво ни беше заедно.

Кожата на Фийби пламтеше под допира му. Рам не беше единственият, който да помни единствената нощ на страст, която бяха споделили. Екстазът, който беше изпитала с него, беше останал в мислите ѝ въпреки решението ѝ да го забрави. Защо трябваше той да се върне в живота ѝ и да съживява тези забранени спомени?

— Как очакваш да повярвам, че още се интересуваш от мене? — предизвика го тя. Очите ѝ се присвиха подозрително. — Някой те е пратил да ме шпионираш ли?

— Свързани сме с връзки, които не могат да бъдат прекъснати — напомни ѝ той. — Още смятам, че съм отговорен за тебе. Ако си в опасност, искам да знам защо. Защо не ми се довериш? Не съм глупав. Знам, че тези тайнствени атаки срещу тебе и дома ти са свързани с отсъстващия ти баща. Замесени ли сте в нещо незаконно със сър Андрю?

Устните на Фийби се изпънаха в права линия.

— Не искам да говоря за татко.

— За какво искаш да говориш?

— За нищо.

Бавна усмивка изви устните му.

— Съгласен съм. Говоренето идва в повече в такъв момент. — Ръката му се притисна по-здраво към гърдата ѝ, палецът му започна да потърква втвърдяващото се връхче на зърното.

Поемайки си остро дъх, Фийби затвори очи и се отдаде на усещанията, които течаха през нея. Познатите ръце на Рам бродеха по тялото ѝ и я караха да се чувства невероятно жива, но това беше нередно. Връзката им беше приключила преди четири години по всички начини, освен един.

Тя потърси смелост да му устои и я намери.

— Престани, Рам. Веднага!

— Не мисля така. Фийби. Ще те целуна.

Протестът замря в гърлото ѝ, когато устата му плени нейната в дръзка целувка, която превърна кръвта ѝ в течен огън.

Когато той пъкна езика си в устата ѝ, тя трябваше да задуши един вик на радостно приветствие. Тялото ѝ вибрираше, кръвта ѝ пееше, предчувствието я сгорещяваше. Не биваше да се чувства така... не искаше да изпитва нищо, но приливът на наслада беше твърде бурен, за да го отрече.

Въпреки че Фийби подозираше, че Рам има и друга мотиви, за да я съблазнява, тя не можеше да намери сили да сложи край. Беше позволила на Дейвид Филипс да я целува, но неговите целувки я бяха оставили равнодушна. Не беше изпитвала нищо, освен приятелство към Дейвид, което беше причината да откаже да се омъжи за него, след като беше напуснала Рам. Както излезе, отказът ѝ беше мъдро решение, защото Рам не беше поставил точка на отношенията им, както беше очаквала.

Мислите ѝ се пръснаха, когато устата на Рам се отдели от нейната и започна чувственото си пътешествие надолу по гърлото ѝ. Не усещаше, че той беше издърпал надолу корсажа ѝ, докато не почувства как езикът му близва горната повърхност на гърдите ѝ и после цепнатината между тях. Тогава тя усети подръпване на връзките на корсета и се вцепени.

— Дай да те измъкна от тези парцалки — прошепна пресипнало Рам.

Фийби изпусна стресната въздишка, когато той я грабна на ръце и се запъти нагоре по стълбите.

— Какво правиш?

— Отнасям те в леглото. Бързото съвкупление на дивана не е това, което имах предвид. Ще те любя както трябва, Фийби. Искам двамата да бъдем голи, когато се съединим, и след това искам да бъда единственият любовник, когото ще помниш.

Ти си единственият любовник, когото някога съм имала, искаше да изкрещи Фийби. Вместо това каза:

— Не е редно, Рам.

— Повече от редно е. Аз съм единственият мъж, който има законното право да се люби с тебе.

Като чу тази истина, Фийби се обърка. Законно Рам би могъл да се люби с нея всеки път, когато му се прииска. Но морално не беше редно. Но тя не можеше да отрече, че иска утехата, която той ѝ предлагаше. Беше толкова напрегната напоследък, така объркана и изплашена, че Рам ѝ се струваше безопасно пристанище в яростна буря. Нуждаеше се някой да я закриля, да я пази, да успокоява разтревоженото ѝ сърце. Да позволи на Рам да се люби с нея не беше трайно решение на проблемите и, но поне за една нощ тя искаше да ги забрави.

Когато стигна до спалнята ѝ, Рам бутна вратата и я внесе вътре. Пусна я да стъпи на пода и започна да я съблича бързо и сръчно. Фийби не можеше да не се запита колко ли жени е събличал, но бързо отпъди смущаващата мисъл от ума си, докато Рам сваляше роклята ѝ, освобождаваше я от фустите и я обръщаше с гръб, за да развърже връзките на корсета ѝ.

Чу го как изпуска нетърпелива въздишка; после дрехата се разхлаби и се плъзна на пода. Той я обърна пак към себе си, взря се в нея и жадният му поглед блесна възхитено.

— Ти си дори по-красива, отколкото те помня.

Посегна и докосна зърното ѝ. Тя го почувства как се втвърдява и щръква под допира му. Вик се изтръгна от устните и, когато той се наведе и го пое в устата си, облизвайки го жадно. Тя се изви под дръзките му ласки, усети как подът под нея се залюлява и се вкопчи в него; той беше нейният спасителен пояс, връзката ѝ с действителността. Тогава действителността изчезна, когато Рам се отпусна на колене и езикът му огнена пътека надолу по корема и, потоци се в тъмния триъгълник между краката ѝ. Сграбчвайки

седалището ѝ, той я притисна към устата си, езикът му я раздели, а после се вмъкна между влажните листчета на нейната женственост.

Тя изпъшка името му и щеше да се строполи, ако той не я беше подхванал здраво. Фийби трепереше като лист, когато той я грабна на ръце и я постави на леглото. Погледът му не се отделяше от нея, докато ръцете му го освобождаваха от дрехите му. Тя искаше да отвърне поглед от привличащата гледка на широките му рамене, тесния ханш и силните мускулести крака, но не можеше. Не можа и да принуди погледа си да не се отклонява към секса му. Замайващо масивна и твърда, ерекцията му беше достойна за възхищение.

Изглеждаше невъзможно този мъж, който имаше основателна причина да я ненавижда, да се възбуди толкова лесно, докато не си спомни, че на женкарите не им е необходимо много силно предизвикателство, за да започнат да правят секс. Жена, изявила готовност, и едно легло — това беше всичко, което беше необходимо на един женкар, за да събуди страстта си. Тя беше научила този урок много отдавна и се беше заклела никога вече да не става жертва на мъже като Брактън. Не беше вече невинната девица, каквато беше преди четири години. Тъй като знаеше, че Рам я използва поради някаква неизвестна причина, не изпитваше никаква вина и тя на свой ред да го използва.

Имаше нужда от него, от утехата, която ѝ даваше той, от чувството, че е желана. Утре сигурно щеше да се мрази заради това, че се беше поддала на чара му, но тази нощ искаше да бъде близо до някого. Близо до Рам.

Освен това, тя искаше да разбере какво иска Рам от нея и смяташе да стигне до причината на неговото внезапно внимание. Щом разбереше каква е работата, щеше да последва съвета на Дейвид и да прогони Рам от живота си... отново.

— За какво мислиш? — запита той, докато се изтягаше до нея и я привличаше в прегръдките си.

— Спомних си нещо, което Дейвид ми каза.

Проклятие излетя от устните на Рам.

— Остави това копеле. Филипс никога повече няма да се приближи до леглото ти. Аз съм единственият мъж, който има това право.

И сякаш за да подсили думите си, той вдигна лицето ѝ и я целуна с плам, който ѝ отне дъха и прати сетивата ѝ в люлееща се бездна. Точно когато ѝ се стори, че ще издъхне от липса на въздух, той прекъсна целувката. Надигайки се на лакти, Рам се втренчи в нея, очите му бяха потъмнели и напрегнати.

— Още ли не си забравила Филипс?

— Кого?

Да забрави Дейвид не бе никак трудно, щом се намираше в ръцете на Рам. Тя вдигна очи към него. Веждите му бяха съвършено черни, високо извити и елегантни, но лицето му представляваше комплекс от сурови, жадни линии и замъглени от страст очи. Беше още по-привлекателен, отколкото си го спомняше.

Той се усмихна и започна да гали гърдите ѝ със силните си, сръчни пръсти, които пращаха тръпки на възбуда по вените ѝ, запалвайки пламък в слабините ѝ. Тогава той замени пръстите с устата си, започна да я засмуква и да облизва зърната ѝ, превръщайки ги в твърди възелчета. Стон се откъсна от устните ѝ. Почти беше забравила колко възбуждаща може да бъде страстта; какво я беше накарало да мисли, че може да живее без нея? Рам много скоро беше успял да докаже колко е грешала да му отказва достъпа до себе си.

Тя едва не избухна в пламъци, когато той разтвори краката ѝ, накарвайки я да ги сложи на широките му рамене, и започна да проправя пътека от огнени целувки към чувствителното място между бедрата ѝ. Паренето ставаше неудържимо, непоносимо, когато той я разтвори с пръстите си, и започна да дразни пулсиращата пъпка на нейната женственост. Безжалостно прокарваше езика си нагоре-надолу по нежната ѝ цепнатина. Тя отчаяно се притискаше към устата му, пръстите ѝ се заплитаха в косата му, за да го привлекат по-близо до нея. Тогава той изведнъж се дръпна. Разочарованието вече забиваше нокти в нея, когато той полека се премести нагоре по тялото ѝ.

— Не! Не спирай!

Осъзнаваше, че се моли, но не можеше да направи нищо. Тогава той се изтегна върху нея така, че всяка част от него докосваше всяка част от нея, и тя разбра, че той няма да я изостави.

— Не се тревожи, няма да те оставя. Искам да бъда вътре в тебе, когато постигнеш освобождение. — Разтвори краката ѝ и се настани между тях. — Вземи ме в ръка.

Тя се поколеба само миг, преди да обгърне с пръсти туптящия му секс. Погали го с трепереща ръка, почувства го как се раздвижва, нараства и се втвърдява. Беше забравила много неща за Рам през годините, но не и силата му, нито мъжествеността му, нито пък сексуалните му умения.

— Вземи ме в себе си.

Тя се разтрепери, внезапно изплашена от начина, по който се почувства... боязлива и неуверена във властта, която той упражняваше над нея, в силните чувства, които той предизвикваше. Колко глупаво от нейна страна да повярва, че любенето с Рам не означава нищо, освен моментно задоволяване и начин, да научи истината за повторната му поява в живота ѝ.

— Фийби — изхриптя той, — вземи ме в себе си сега.

Когато тя се поколеба. Рам се отдръпна и навлезе яростно в нея, пълно и дълбоко, в горещата, кадифено нежна цепнатина между бедрата ѝ. Устните на Фийби се разтвориха, но от тях не излезе никакъв звук. Съдейки по изражението ѝ, той би могъл да каже, че я е наранил. Тя беше стегната, твърде стегната. Ако не знаеше как стоят нещата, почти можеше да повярва, че не е имала любовници след него, но дори Филдинг знаеше, че Филипс е неин любовник.

Тогава всяка мисъл изчезна, когато ръцете му се спуснаха надолу, за да обхванат седалището ѝ, да я повдигнат и да я притиснат към него по най-първичния начин.

Фийби беше шокирана от болката при навлизането на Рам. Тъй като не беше девица, не беше очаквала дискомфорт. Тогава тялото ѝ отстъпи, обгръщайки плътно твърдия му секс, докато той се заравяше в нея докрай.

— Погледни ме, Фийби.

Накъсаният шепот на Рам изискваше да му се подчини и тя се взря в лицето му. Чертите му бяха изкривени в гримаса на едва съдържано нетърпение. Жилите на врата му се издуваха, очите му блестяха, докато навлизаше и се отдръпваше, а тласъците на ханша му се забързваха, за да отговорят на ритъма на бясно туптящото ѝ сърце. Пламък се разгаряше в нея. Тя се чувстваше съвършено обладана. Погълната. Потънала в кипящ ад. Удавена в усещанията си, тя се вкопчи в раменете му и изви гръб... търсейки... искайки...

— Хайде, Фийби.

Внезапна тръпка го раздра. Усещайки как пръстите ѝ се забиват в него, как тя си поема дъх при всяко негово навлизане в тялото ѝ, той продължаваше да се забива все по-силно, по-бързо, по-дълбоко. Буря се набираше в него, но той я сдържаше, изчаквайки Фийби да стигне до края. Когато я чу да изкрещява и я почувства как се свива около него, той отприщи пълната сила на страстта си, прониквайки в нея отново и отново, докато не експлодира, изригвайки горещото си семе в утробата ѝ.

Обгърнат от възбуждащата миризма на изживявания секс, Рам облегна чело на челото на Фийби, за да събере енергия и да успее да се раздвижи. Бързото му, накъсано вдишване насичаше тишината, докато тялото му се оттегляше неохотно и се изтягаше до нейното. Когато я обърна към себе си, с удоволствие усети как тя с лекота се пъхва в прегръдките му.

Погали я по бузата.

— Беше... почти бях забравил. — Последва смутена пауза. — Толкова си тиха. Добре ли си?

Очите ѝ бяха затворени, замечтаното изражение омекотяваше лицето ѝ.

— Хъм?

— Фийби, чуваш ли ме? Кажи ми как се чувстваш?

Когато тя отвори очи, Рам с изненада видя, че в тях блещукат непроляти сълзи.

— Страх ме е — прошепна тя.

— От мене ли?

— Ти си част от това.

Внезапно Рам разбра, че е време да подхване темата, която избягваше толкова дни.

— Кажи ми за амулета, Фийби. Баща ти ли го взе?

Острото ѝ вдишване му показва, че прекалено бързо е отишъл твърде далече, но вече беше късно да отстъпва. Сега можеше само да върви напред.

Въпросите ѝ заваляха, бързи и яростни.

— Какво знаеш за амулета? За кого работиш? Враг ли си ми? Съзнавам, че причината да ме съблазниш няма нищо общо с желанието ти към мене.

— Не се заблуждавай, Фийби. Наистина те желяех. И още те желяя, но като всичко друго, нуждите и желанията ни си имат цена. Моята е истината, ето защо можеш да ми кажеш това, което искам да знам.

— За кого работиш?

— За правителството. Защо не каза на външното министерство, че баща ти е бил отвлечен, когато те разпитваха?

— Предупредиха ме да не го правя. Наистина ли вярваш, че бих изложила на опасност живота на баща си?

С неумолимо изражение Рам продължи:

— Не си ми давала основание да ти вярвам.

Фийби се надигна на лакти.

— Как смееш да намекваш, че не заслужавам доверие! Точно ти ми обеща любов и вяност. Бях глупачка и повярвах, че ще спазиш тези клетви.

— Не става дума за нас, Фийби. Въпросът е за дипломатическите отношения между Англия и Египет. Египетското правителство иска амулетът да бъде върнат. Ако не стане така, инцидентът вероятно ще се превърне в затруднение за короната.

Фийби се надигна и седна, придърпвайки чаршафа, за да прикрие голотата си. Без да се тревожи, че е гол, Рам също се надигна и опря гръб на таблата на леглото.

— Разкажи ми всичко, Фийби.

Присвила очи, тя се замисли над настояването му. Точно както беше предположила, извличането на информация за амулета бе единствената причина той да я съблазни. Спомни си, че е работил за външното министерство по време на шината, но когато се запозна с него, вече беше напуснал тази служба.

— Дейвид каза, че не бива да въвличаме никого в нашите проблеми, ако ми е мил животът на баща ми. Нарочно ни инструктираха да не казваме на никого.

— Разбирам — изрече замислено Рам. — Предполагам, че Филипс знае всичко.

— Разбира се. Той беше моята опора и спасение. Не знам какво щях да правя без него.

Веждите на Рам се вдигнаха.

— Наистина. — Тъмният му поглед я обгърна с пронизителна напрегнатост. — У тебе ли е амулетът?

Бузите на Фийби почервеняха от гняв.

— Проклет да си! Не мислиш ли, че щях да го дам на похитителите на баща ми, ако го имах? Никога не бих изложил на опасност живота на татко заради една дрънкулка. Освен това, отказвам да повярвам, че той го е откраднал.

Фийби беше потресена, когато Рам изрече:

— Вярвам ти и искам да ти помогна. Започни от самото начало и ми разкажи всичко.

Тя нямаше друг избор, освен да се подчини. Знаеше, че Дейвид ще побеснее, когато научи, че е казала на Рам, но неговото неодобрение вече нямаше никакво значение. Рам можеше да не е верен, но тя знаеше, че може да се довери на лоялността му към неговата страна.

— Татко, Дейвид и аз бяхме в гробницата, когато отворихме саркофага. Веднага разбрахме, че сме открили нещо важно, когато видяхме амулет във формата на звезда на врата на мумията. Рубинът в средата му беше съвършен, с размери колкото яйце.

— Някой друг видя ли го?

— Тогава с нас бяха няколко египетски работници. Татко още от самото начало знаеше, че амулетът принадлежи на египетското правителство, и нямаше никакви претенции към него. Знам със сигурност, че не беше сред предметите, които опаковах, за да донеса в Англия със себе си. Предположих, че татко или Дейвид са го дали на когото трябва.

— Защо замина от Египет преди баща си и Филипс?

— Татко ме помоли да се върна с по-голямата част от предметите и да наема къща в Лондон, за да бъде готова, когато той си дойде — обясни Фийби. — Трябваше да направя каталог на предметите и да ги подготвя за предаване в Египтологическия музей след завръщането му.

— И нямаш представа кой е отвлякъл баща ти?

Фийби закърши ръце.

— Мислиш ли, че нямаше да направя нещо, ако знаех? Бях зашеметена, когато правителствените агенти се появиха на прага ми и ме заразпитваха за баща ми и за амулета. Смятат, че татко го е

откраднал и иска да го продаде на частен колекционер. Каква безсмислица! Татко никога не би направил подобно нещо.

— Трябваше още отдавна да ми го кажеш. Така щеше да спестиш и на двама ни много неприятности.

Фийби изфуча.

— Ти трябваше да ми кажеш какво имаш предвид. Ако беше искрен за това, което искаш да научиш от мене, можеше да си спестиш това съблазняване.

Рам я изгледа със замъглени очи.

— Сега, след като обясненията вече не са на дневен ред, кажи ми защо избяга от мене преди четири години.

— Защо да събуждаме стари рани? — въздъхна Фийби — И двамата получихме информацията, която търсехме. Ти можеш да кажеш на началниците си, че амулетът не е у баща ми, а аз мога да се върна към задачата да намеря похитителите му.

Тя понечи да стане. Рам посегна към нея.

— Не е толкова просто. Стъпваш на опасна почва, Фийби. Нямах представа в каква опасност си изпаднала. Който и да иска този амулет, няма да спре пред нищо, за да го получи.

— Знам, но какъв избор имам? Ако нито египетското правителство, нито баща ми имат амулета, тогава у кого е?

— Какво ще кажеш за Филипс?

— Дейвид? В никакъв случай! Той иска да види името на татко очистено също толкова много, колкото и аз. Помощта му в това време на изпитания беше неоценима. Не бих могла да се справя без него. Действаме заедно, за да намерим татко.

— С малък успех — отбеляза сухо Рам. — Обичаш ли го?

— Той ми беше голяма утеха — отвърна тя, избягвайки прекия отговор.

Рам погледна нагоре.

— Бас държа, но не това те питах. Обичаш ли го? Сигурно храниш дълбоки чувства към него, щом си му позволила да спи с тебе.

— Мисли си каквото искаш за Дейвид и мене. Така и ще направиш, знам го. Можех да имам поне десет любовници, след като се разделихме.

— Аз бях първият — напомни й Рам.

И последният, помисли тя в безмълвно негодувание.

— Защо говорим за това изобщо?

— Проклет да съм, ако знам. Може би мъжкото ми е още препери от крещящото ти незачитане на чувствата ми. Може би имам нужда от обяснение защо бях изоставен без никакви аргументи.

Фийби се изсмя горчиво.

— Смешно е, когато го чувам от безпринципен женкар, който сменя жените толкова често, колкото и ризите си. Не би ли трябвало да си вървиш? Имаш да ходиш много до къщата си.

— Няма да си тръгна, Фийби. След днешния взлом и нападенията срещу тебе не може и дума да става да те оставя сама и незащитена. — Привлече я към себе си и я накара да легне и да се сгуши в него. — Почини си. Аз спя леко и ще усетя, ако някой пак се опита да влезе.

— Наистина, Рам, няма нужда.

— За мене има.

Тя трябваше да признае, че наистина се чувстваше в безопасност с него. Макар да не му вярваше със сърцето си, усещаше, че наистина може да разчита на него да я закриля. Той излъчваше сила и увереност. Отпускайки се до него, тя затвори очи и зачака сънят да я призове.

Рам нямаше намерение да спи. Имаше да мисли за много неща. Липсваха съществени части от информацията, което замъгляваше проблема с отвличането на сър Андрю. Още от момента, когато бяха намерили предната врата отворена, той разбра, че не е имало взлом в истинския смисъл на думата.

— Вратата беше оставена отворена или нарочно, или случайно... или някой друг, освен Фийби имаше ключ.

Възможно беше госпожа Краули да е забравила да заключи, но според него не беше особено вероятно. После — Филипс, Фийби беше ли дала ключ на любовника си? Филипс ли беше взел амулета? Рам поклати глава. Това нямаше никакъв смисъл. Ако Филипс беше взел амулета, защо сър Андрю беше отвлечен? Филипс нямаше основание да тероризира Фийби и да иска амулета, ако вече е у него. Тайната се задълбочаваше. Ако нито Фийби, нито баща ѝ имаха амулета, в такъв случай у кого се намираше сега?

Не осъзна, че се върти, докато Фийби не се раздвижи и не запита:

— Не можеш ли да заспиш? Може би ще ти бъде по-удобно в стаята на татко.

— Имам да мисля за много неща.

— И аз не мога да заспя. Прекалено много неща ми се въртят из главата. Не съм спала добре нито една нощ, откакто татко изчезна.

— Щом и двамата сме будни...

Макар че умът го съветваше да се въздържа, тялото му реагира с готовност, когато ръцете му обгърнаха нейното. Кожата ѝ беше топла, тялото и ухаеше силно възбуждащо на жена и секс. Дори светец не би устоял на подобна съблазнителна комбинация, а Рам не беше светец.

Често беше мислил за Фийби през четирите изминали години, предимно с неприязън, но му беше трудно да поддържа омразата сега, когато тя така удобно се беше свила в ръцете му. Искаше пак да се люби с нея. Искаше да я целува и да я докосва, да влезе в нея. Когато задачата му приключеше и той си отидеше от нея, искаше тя да го помни повече от всички други мъже, които щеше да има в живота си.

— Искам пак да те любя, Фийби. Имаш ли някакви възражения?

— Има ли значение?

— Няма нищо лошо да задоволяваме нуждите си. Ти си голяма жена, която очевидно знае какво иска. Красива и желана, и си в ръцете ми. Да отричаме страстта си би било нечестно.

— Стига да съзнаваш, че любенето с тебе тази нощ не означава нищо за мене — каза Фийби.

— Поне сме в съгласие. Просто сме двама души, които взаимно си доставят удоволствие.

Тя потъна в прегръдката му, устните им се сляха в гореща, поглъщаща целувка, която изцеди и малкото останала у нея съпротива. Ръцете му обгърнаха гърдите ѝ, притискайки ги една към друга така, че зърната щръкнаха нагоре, розови и втвърдени, и ту чу нисък стон да се изтръгва от гърлото му. Тогава устата му се впи в едното твърдо връхче, засмука го силно и дълго, преди да се премести към второто. Тя усети дърпането чак до пулсиращата си сърцевина.

Тогава той се надигна и се отпусна върху нея. Изви се и проникна дълбоко и силно в нея. Слабините му я разтърсваха със силните си тласъци, езикът му опустошаваше устата ѝ и тя се протегна с цялото си същество към рая.

Двамата го намериха заедно.

6

Фийби още спеше, когато Рам напусна леглото ѝ след безсънна нощ. Всеки момент щеше да съмне, а той не искаше госпожа Краули да го намери при Фийби, когато се върне. Изми се, облече се и слезе в кухнята, пожелавайки си да беше имал бръснач, за да остърже четината от брадичката си. С изумление завари икономката да шета в кухнята.

Опита се да излезе заднешком и тихомълком, но госпожа Краули се обърна и го видя. Устата ѝ се окръгли, а очите ѝ щяха да изскочат от орбитите. Минаха няколко минути, преди тя да проговори.

— Лорд Брактън! Какво правите тук? Не е прилично да сте тук толкова рано сутринта. — Ръката ѝ се притисна към гърдите. — Само не казвайте, че сте прекарвали нощта тук! Къде е госпожица Фийби?

Мислейки бързо, Рам изрече:

— Не е това, което изглежда. Когато докарах Фийби тук след операта снощи, намерихме предната врата отворена и стаите горе разхвърляни. Не можех с чиста съвест да я оставя сама.

Госпожа Краули ахна.

— Намерили сте вратата отворена? Много добре си спомням, че я заключих, когато си тръгнах. Нали не мислите, че...

— Ни най-малко, госпожо Краули. Сега разбирате защо не исках да оставя Фийби сама.

— Не трябваше да оставям къщата без надзор — заоплакваше се икономката. — Тъй като госпожица Фийби излизаше, помислих, че е удобен момент да посетя дъщеря си. Горката има затруднения с бременността си.

— Някой друг има ли ключ от къщата? — запита Рам.

— Има само още един ключ. Виси точно тук до... Господи, няма го!

— Сигурна ли сте, че не сте го оставили другаде?

— Беше тук последния път, когато го видях, милорд.

— Кога беше това?

Тя закърши ръце.

— Аз... не знам. Предположих, че си е тук, както винаги.

— Не се обвинявайте, госпожо Краули. Не сте виновна, че липсва. Ако запазим това между нас двамата и Фийби, никой няма да разбере, че се е случило нещо.

— О, господи — завайка се икономката. — Горката госпожица Фийби. Странни неща се случват. Толкова се безпокоя за нея. — Тя цъкна с език. — Всички тези нахлувалия са объркващи. Какво може да търсят? Сигурно не онези стари вази и статуи. Къде е бащата на госпожица Фийби, когато тя има нужда от него?

— Ще помоля за още една услуга, госпожо Краули — каза Рам. — Ще преместя Фийби в дома си и искам да дойдете с нас.

— Разумно ли е, милорд? Ще тръгнат приказки. Господин Филипс няма да одобри това. Останах с впечатлението, че ѝ е направил предложение.

Рам се поколеба, после изрече:

— Филипс няма думата какво ще прави Фийби или какво няма да прави. За ваше сведение, ние с Фийби сме...

— Лорд Брактън! — Фийби стоеше на вратата, с разширени от ужас очи. — Не казвайте нещо, за което ще съжалявате по-късно.

Рам я изгледа раздражено.

— Госпожа Краули заслужава истината.

— Истината е, че останахте, защото имах нужда от защита. Беше извънредно любезно от ваша страна и ви благодаря.

— Не се тревожете, скъпи — изрече госпожа Краули. — Няма да кажа и думичка.

— Госпожо Краули, бихте ли се качили горе да опаковате нещата на Фийби?

— Къде ще ходя? — запита Фийби, когато икономката изчезна.

— Идвате у дома. Не си в безопасност тук.

— Какво? И дума да не става!

— Нямах избор в това отношение, Фийби.

— Ами колекцията? Татко е събирал тези предмети години наред, трябваше му много време, за да получи разрешение да ги докара в Англия. Не мога да избягам и да ги оставя незащитени.

— Не казваше ли, че трябва да отидат в Египтологическия музей?

— Разбира се, но...

— Значи там ще отидат. Ще доведе няколко души, а ти можеш да наглеждаш опаковането. Щом предметите отидат, където трябва, идваш с мене.

Гърбът на Фийби се изправи.

— Никъде няма да ходя. Дейвид ще бъде скандализиран, ако се преместя в дома ти.

— Не виждам Филипс да прави каквото и да било, за да те защити — възрази Рам. — Говоря сериозно, Фийби. Идваш с мене, независимо дали ти харесва или не. Ще назнача госпожа Краули на заплата при мене, ако реши да дойде. Ако не, ще получи щедро възнаграждение и препоръки.

— Не можеш да ми казваш какво да правя.

— Мога и много добре го знаеш. Уилсън вече трябва да е дошъл с каретата ми, така че ще тръгвам.

Фийби изглеждаше толкова изнервена, че Рам трябваше да действа твърдо. Привличането, което ги беше събрало, и огънят, който тя беше запалила у него, щяха да пламнат отново, ако не внимаваше.

Кипяща от гняв, Фийби нахлу в стаята си, след като Рам излезе. Не можеше да ѝ казва какво да прави, нали? Какво ще каже на хората, когато научат, че я е настанил в дома си? Разбира се, нямаше да им каже истината. Щяха да мислят, че му е любовница, но любовниците се настаняваха в отделна къща, купена от любовника им. Какво щеше да каже на Дейвид?

Проклет да е Бракстън, че се меси в живота ми.

Госпожа Краули вдигна поглед от работата си, когато Фийби влезе в стаята.

— Всичко ли да опаковам, скъпа?

— Това е нелепо, госпожо Краули. Лорд Бракстън няма право да ми казва какво да правя.

— Мисля, че намеренията му са добри — каза икономката. — Това, което става в тази къща, е плашещо. Трябва да повикате баща си да се върне веднага. Сигурна съм, че не би искал да стоите сама.

— Татко е... болен — импровизира Фийби — и се възстановява в провинцията. Не искам да го безпокоя.

— Трябва да ви придружа до дома на лорд Бракстън. Това ли е и вашето желание?

— Ако наистина отида, а не съм казала, че отивам, ще бъда много доволна, ако дойдете с мене. Сигурна съм, че лорд Бракстън ще ви намери място в домакинството си.

— Не бих си и помислила да ви оставя да отидете там самичка, скъпа. Някой трябва да се грижи за вас. Освен това, не е лесно човек на моята възраст да си намери нова работа. Докато имам работа, няма да бъда в тежест на дъщеря си и съпруга ѝ.

Рам се върна след два часа, съпроводен от трима мъже с кола, които помогнаха на Фийби да опакова предметите в сандъците, които беше струпала в навеса зад къщата. След като всичко беше опаковано, мъжете натовариха сандъците в колата и ги откараха в Египтологическия музей, за да бъдат изложени.

Фийби наблюдаваше заминаването на колата със смесени чувства, но знаеше, че това е най-практичното решение за проблема ѝ. Няколко скъпоценни предмета бяха повредени по време на нахлуванията и тя се страхуваше, че и други може да бъдат унищожени, ако останат в къщата.

— Наех хора да наглеждат къщата — каза Рам. — Два пъти влизаха тук с взлом, не вярвам да е останало нещо, което да си струва да се открадне, но знам, че ще се чувстваш по-добре, ако някой наблюдава това място. Готова ли си да тръгваме?

Брадичката на Фийби се вирна.

— Няма да тръгна с тебе, Рам. Не можем да се върнем в миналото, а не виждам и бъдеще за нас. Ти живееш живота, който винаги си искал, а аз приех, че е съдено да си остана сама.

Нито Рам, нито Фийби като че ли осъзнаваха, че стоят на стъпалата пред вратата и се карат публично.

— Госпожа Краули се съгласи да ни придружи — каза той, пренебрегвайки избухването ѝ.

Шумът от дребни камъчета под нечии стъпки ги алармира за чуждо присъствие.

— Къде отиваш, Фийби? Какво прави той тук?

Рам изруга под нос, докато Фийби приветстваше Дейвид Филипс с усмивка.

— Това е дълга история, Дейвид.

— Склонен съм да я изслушам — каза той, хвърляйки яростен поглед към Рам.

— Влизали са у дома снощи, докато с лорд Бракстън бяхме на опера.

— Ходила си на опера с Бракстън? Фийби, къде ти е умът?

— Където му е мястото — изръмжа Рам. — Не ви видях тук, когато тя имаше нужда от вас. Вземам Фийби под моя закрила.

— Как ли пък не! Нямате право. Ние с Фийби сме почти сгодени. Бих се преместил да живея тук при нея, ако не се боях, че това ще навреди на репутацията ѝ.

— Престанете да спорите! — извика Фийби. — И двамата си вървете и ме оставете сама.

— Още не — възрази Филипс. — Искам да знам какво прави Бракстън тук, след като ти забраних да се виждаш с него.

— Прекарах нощта с Фийби — отговори Рам, без да мигне.

Изплашен стон се изтръгна от гърлото на Фийби. Доця ѝ се да се скрие в ламперията.

— Рам, как можа?

Филипс изглеждаше достатъчно ядосан, за да плюе гвоздеи.

— Господи, Фийби, да не си се побъркала? Наистина ли ти харесва да те използват? Ако можех да се фехтувам като Бракстън, щях да го извикам на дуел.

— Бива ме и в юмручния бой — изрече провлечено Рам. — Ще се радвам да ви удовлетвори.

— Престанете да се правите на деца! — заповяда Фийби. — Това е абсурдно. Аз съм достатъчно възрастна, за да знам какво правя. Вървете си, лорд Бракстън. И ти, Дейвид. Дойдохте ми до гуша и двамата.

— Имаш нужда от мене, Фийби. Баща ти също — изтъкна Дейвид. — Не ставай жертва на Бракстън. Той унищожава невинни жени като тебе.

— Остави, Дейвид. Знам какъв е лорд Бракстън. Ако ме извините, имам си работа.

Госпожа Краули се появи зад Фийби.

— Багажът ви е опакован, госпожице Фийби.

— Моля ви, разопакувайте го, госпожо Краули — отвърна Фийби. — Никъде няма да ходя.

— Фийби — изръмжа Рам.

Госпожа Краули се оттегли към вътрешността на къщата.

— Ще бъда в кухнята, докато решите.

— Предметите ги няма, така че не виждам причина да напускам дома си — каза Фийби, след като икономката се оттегли.

— Няма ги? — ахна Филипс. — Какво е станало с тях?

— Лорд Бракстън уреди да бъдат откарани в Египтологическия музей — обясни Фийби.

— Предполагам, това има някакъв смисъл — призна Филипс. — Но къде, моля ти се, отиваш ти?

— Фийби и госпожа Краули ще живеят засега в дома ми — каза Рам. — Фийби има нужда от по-сериозна закрила, отколкото вие ѝ осигурявате.

— Няма да позволя! — избухна Филипс. — Този негодник се възползва от уязвимостта ти, Фийби. Щом свърши с тебе, ще те изхвърли. Сигурно не вярваш, че искал да те защитава, нали?

Фийби вече се задъхваше от тази караница. Не си беше и помисляла да се мести в къщата на Рам. Не беше нито слаба, нито страхлива. Решимостта я накара да изправи гръб. Въпреки твърдото решение на Рам тя в никакъв случай не искаше да допусне той да контролира живота ѝ. Колкото до Дейвид, неговата ревност беше недопустима. Тя никога не го беше насърчавала, независимо от често повтаряните му предложения за женитба.

Без да каже и дума на когото и да било от двамата, тя се обърна и влезе в къщата, като затръшна и заключи вратата зад себе си. Минаха няколко мига, преди двамата спорещи да преодолеят шока от внезапното оттегляне на Фийби.

— Фийби! Отвори — каза Рам, думкайки на вратата. — Само отлагаш неизбежното.

Фийби реши да не отговаря.

— Ще дойда пак по-късно — извика Дейвид, след като Рам не успя да изтръгне отговор, — когато бъдеш в по-приятливо настроение. Имам новини за... знаеш за какво. Дръж вратата заключена през цялото време и не позволявай на Бракстън да те доближава. Той е хищник.

Като надникна през прозореца, Фийби доволна видя, че Дейвид се качва на коня си и се отдалечава. Оставаше да се справи само с Рам и ако решише да не му обръща внимание, може би и той щеше да си отиде.

— Няма да мръдна оттук — викна Рам през вратата, попарвайки надеждите ѝ. — Този шум започва да привлича ненужно внимание. Искаш ли съседите да научат всичко за твоите работи?

Проклинайки го заради настоятелността му, Фийби отключи вратата, отвори я, хвана го за реверите и го въвлече вътре.

— Да не си луд? Нямам нужда от такава репутация. Получи каквото искаше снощи. Защо си още тук?

— Знаеш защо. Не сме приключили с тебе. Не става дума само за секс, Фийби, знаеш го. Първоначалният ми план беше да те съблазня, да получа информацията, която ми трябва, и да те изоставя, както ти ме изостави.

— Ти не ме съблазни, Рам — възрази разпалено Фийби. — Аз те съблазних. Искях да знам какво преследваш и сега, когато разбрах, можем да се разделим без никакви съжаления.

Рам се разсмя гръмко.

— Ти си ме съблазнила? Мене? Какъв абсурд. Аз се опитвах да те съблазня от деня, когато се изправих на прага ти. Не беше случайно, нали разбираш. Просто изпълнявах заповеди. Ако имах избор, щях да те отбягвам като чума.

Думите му я нараняваха повече, отколкото би искала да си признае. Но не можеше да го обвинява, че я мрази.

— И аз така мисля — изтъкна Фийби. — Имаш информацията, което ти трябваше, така че няма причина да продължаваме една връзка, която и двамата не желаем.

— Амулетът още липсва. Забрави ли баща си? Не си по-близо до намирането му, отколкото преди месец. Имаш нужда от помощта ми. Имам пряка връзка с външното министерство. Ще впрегнат всичките си ресурси, за да намерят баща ти, ако им сътрудничиш.

Фийби вдигна рамене.

— Защо? Амулетът не е у него.

— Може и така да е, но е възможно да има информация, която е нужна на короната.

Фийби размисли над думите му, преди да вземе решение.

— Не мога. Ако похитителите на татко научат, че съм отишла при властите, ще го убият.

Рам прокара пръсти през косата си в нетърпелив жест.

— Много добре, да бъде по твоему. Двамата с тебе ще работим тайно, за да открием баща ти. Но при известни условия. Не бива да се доверяваш на Филипс и ще ми кажеш, ако получиш още някое известие от похитителите. И не бива да излизаш сама.

— Първите ти две условия са разумни, но последното е абсурдно. Отказвам да стана затворничка в собствения си дом.

— Тогава не ми оставяш никаква алтернатива.

Фийби тъкмо щеше да запита какво означава това, когато госпожа Краули се втурна в преддверието, последвана от млад мъж с буйна черна коса, подаваща се изпод плетена шапка.

— Госпожице Фийби, нещо ужасно е станало — завайка се госпожа Краули. — Това е Дан, съпругът на дъщеря ми. Моли има болки и акушерката се страхува, че ще загуби бебето. Първо дете им е и горкият Дан не е на себе си. Никак не искам да ви оставям в беда, но моята Моли има нужда от мене.

— Трябва да идете при нея — каза Фийби. — Стойте там, докато е необходимо. Ще ви запазя мястото.

— Госпожа Краули притисна устни към ръката на Фийби.

— Благодаря, благодаря. Не знаете колко много означава това за мене.

— Ако имате нужда от нещо, каквото и да било, моля ви, не се притеснявайте да ме потърсите в дома ми на Парк Лейн двадесет и четири — добави Рам. Извади от джоба си една златна корона и я пъкна в ръката на икономката. — Това трябва да ви помогне, докато се върнете на работа.

— Ох, милорд! Наистина ще ми помогне. Дан е без работа, откакто лорд Амхърст наследи титлата на баща си и продаде конюшните на стария граф, за да събере пари за имението. Дан беше главен коняр.

Рам се взря в младия мъж и хареса това, което видя.

— Ако пожелаеш да се преместиш със семейството си в провинцията, Дан, може да имам нужда от още един коняр в имението си. Със службата върви и една къщичка.

Измъченото лице на Дан светна.

— Моли харесва провинцията, милорд. Преместването може да е трудно сега, но ще се радвам да заема мястото, ако е свободно, след като Моли закрепне.

— Ще го държа свободно за тебе — каза Рам. — Съобщи ми, когато бъдеш готов да поемеш задълженията си.

Дан свали шапка; после двамата с госпожа Краули се сбогуваха. Отворила широко очи в неверие, Фийби се взря в Рам.

— Изненадваш ме. Не мислех, че имаш сърце.

— Нямам. Дадох ти го, а ти го унищожи. Но сега не говорим за това. Госпожа Краули си отиде и ти си сама. Оставането ти в тази къща вече не е възможно.

Хвана я за ръката и я поведе към вратата.

— Уилсън ще донесе багажа ти.

Фийби отказа да помръдне.

— Чакай, Рам! Трябва да има друго решение. Мислех, че започваш да виждаш нещата по моему.

— Това беше, преди госпожа Краули да си отиде. — Търпението не беше сред най-добрите качества на Рам, той избухваше много лесно.

— Упорството ти става уморително. Няма значение какво мислиш, аз съм отговорен за тебе и ще те пазя.

Вик на изненада, се откъсна от устните на Фийби, когато той я грабна на ръце.

— Пусни ме. Какво правиш?

— Вземам нещата в свои ръце. Не мога да бъда сигурен, че няма да се забъркаш в някоя беля.

Отвори вратата, занесе я в каретата и я бутна вътре под смаяния поглед на Уилсън.

— Моля те, донеси багажа на госпожица Томпсън и го сложи отзад — каза Рам на кочияша. — Ще го намериш в преддверието.

— Винаги си бил властно чудовище — измърмори Фийби. — Много добре, приемам, но протестирам. И аз си имам условия. Няма да има никаква интимност, докато съм под твоя покрив.

Рам се ухили.

— Сигурна ли си, че точно това искаш?

— Абсолютно — тя го изгледа раздразнено. — Как смяташ да обясниш присъствието ми в дома си? Бавачка ли ще ти бъда? Или отдавна изгубена роднина? Ще ме представиш като своя любовница ли?

Рам я изгледа продължително и замислено.

— Може би е време за истината.

В оскъдна, мебелирана къщичка в селце недалече от Лондон един възрастен мъж лежеше на един одър, треперейки в треска. Ръцете му се тресяха, когато придърпа износеното одеяло до врата си и се взря във фигурата, изправила се над него.

— Пак вие. Какво искате? — запита той отпаднало. — Защо ме мъчите?

— Знаете какво искам, Томпсън — изрече мъжът със стържещ глас. — Къде е? Претърсихме къщата ви, но не открихме нищо. Защо ме излъгахте? Работодателят ми губи търпение.

— Болен съм от малария. Не помня какво съм казал. Не мога да мисля както трябва. Какво искате от мене? Пуснете ме. Дъщеря ми има нужда от мене.

Мъжът се засмя.

— Има кой да се грижи за дъщеря ви.

Сър Андрю Томпсън се опита да се надигне.

— Какво сте направили на Фийби?

Мъжът го бутна обратно с opakото на дланта си.

— Нищо... все още. Да поговорим ли за амулета? Дъщеря ви знае ли къде сте го скрили?

Томпсън трепереше така силно, че зъбите му тракаха.

— Амулетът — повтори той. — Аз... не помня. Главата ме боли, не мога да мисля.

— Проклет да сте! Няма да ми платят, ако не получа отговори от вас.

— Имам нужда от... лекарства. Моля ви, помогнете ми. — Гласът му заглъхна и той пак изпадна в несвяст.

Още един мъж влезе в стаята и се вгледа в неподвижната фигура на Томпсън.

— Каза ли нещо, Уотс?

— Нищо смислено. Болен бил и имал нужда от лекарства.

— Няма да получи нищо, докато не проговори. Щом получа амулета и мина Ламанша, можеш да го пуснеш. Но няма да излезе от тази стая, докато не ми каже каквото искам да узная. Може би ще трябва да упражним малко повече натиск. Ще помисля и ще се върна след един-два дни.

Уотс изпрати работодателя си, после се върна при повереника си.

— Загази, старче — измърмори той. — Радвам се, че не съм на твое място.

Икономът на Бракстън отвори вратата и се дръпна, докато Рам въвеждаше Фийби в изящното преддверие, което говореше красноречиво за неговото богатство.

— Портър, госпожица Томпсън ще ни гостува известно време. Уилсън ще донесе багажа ѝ. Погрижи се да бъде занесен в апартамента до моя и всичко да бъде подготвено за настаняване. Помоли готвачката да направи чай и да го поднесе в кабинета.

— Разбира се, милорд — каза Портър, без да трепне. — Добре дошла, госпожице Томпсън.

— Доста неудобно се получи — каза Фийби, докато Рам я въвеждаше в кабинета. — Какво ще си помислят прислужниците?

— Не им се плаща да мислят — отвърна Рам с типичното мъжко самомнение.

— Слугите клюкарстват. Нищо не им се изплъзва. Дори преданите на господарите си говорят помежду си. Колко пъти си водил жени да прекарат тук повече от една случайна нощ?

— Никога — възрази възмутено Рам. Погали брадичката си със замислено изражение. — Насилваш нещата, Фийби.

Тръпка на страх пропълзя по гръбнака на Фийби.

— Какво искаш да кажеш?

— А, ето го и Портър с чая ни. Портър, аз допуснах грешка. Трябваше да представя госпожица Томпсън като моята съпруга, лейди Бракстън.

Портър беше така изумен, че чашата в ръката му трепна и той разля чай в чинийката, което никога нямаше да се случи в обикновени обстоятелства.

— Вашата съпруга, милорд? Вие сте женен? Кога... — Млъкна, преди да беше казал нещо, за което би могъл да съжалява по-късно, и се поклонил официално. — Мога ли пръв да ви поднеса поздравления?

— Разбира се. Благодаря, Портър, сега си свободен. Ще представя лейди Бракстън на останалите от персонала малко по-късно.

— Как смееш! — възкликна Фийби. — Наистина го направи този път. Какво се надяваше да постигнеш, като ме представи за своя съпруга?

— Безопасността ти. Хората, които похитиха баща ти, не си играят, Фийби. Направиха много, за да се сдобият с амулета.

— Страхувам се, че думите ти ще те преследват — предупреди го Фийби.

— Преследват ли някого? — обади се дълбок мъжки глас откъм вратата. — Да не прекъсвам нещо? Портър ме пусна. Изглеждаше доста не на себе си.

— Уестмор! Ела тук — подкани го Рам.

Люк се усмихна приветливо на Фийби. Дори да мислеше, че е странно да я намери на гости в дома на един ерген без придружителка, беше твърде възпитан, за да го спомене.

— Госпожице Томпсън, колко се радвам да ви видя отново. Сигурни ли сте, че не прекъсвам нещо?

— Ни най-малко — увери го Рам. — Всъщност, идваш извънредно навреме. Като мой най-добър приятел трябва пръв да се запознаеш както се полага с Фийби.

— Рам, не го прави — замоли се тя.

— Къде ти е умът, Бракстън? Вече се запознахме с госпожица Томпсън.

— Запозна се с госпожица Томпсън — каза Рам. — Сега бих искал да ти представя моята съпруга лейди Бракстън.

Люк зяпна.

— Твоята... съпруга? — Той се разкикоти високо. — Правиш си шеги с мене. За малко да ти повярвам. Никой по-добре от мене не знае колко усърдно избягваш попския капан.

— Самата истина е, Уестмор.

Сякаш краката отказаха да го задържат и Люк се отпусна на един стол.

— Кога се ожени? Никога не си ми го споменавал. — Взря се във Фийби, после насочи осъдителен поглед към Рам. — Господи! Предполагам, че госпожица Томпсън... мм... лейди Бракстън е бременна. Колко нетипично за тебе да погубиш една невинна девица.

Хващайки ръчките на креслото, Фийби стрелна убийствен поглед към Рам.

— Не мога да понеса това. Моля да ме извините. — Намятайки достойнството си като мантия, тя стана и излезе с бързи стъпки.

— Портър ще те заведе в стаята ти — викна Рам след нея. Кратко кимване беше единствения знак, че го е чула.

— Какво, по дяволите, става тук? — запита Люк. — Не мога да повярвам, че си се оженил за жена, която едва познаваш. Освен това, не е благородничка.

— Познавам Фийби доста отдавна... всъщност, от няколко години.

— Защо не си говорил за нея досега? Защо... защо не съм ви виждал заедно?

— Както вече ти обясних, Фийби и баща ѝ не бяха в страната. Върнаха се неотдавна.

— Да вярвам ли, че си отчаяно влюбен, че си я грабнал и си се оженил за нея само за няколко седмици? Защо просто не я взе за любовница? Не мога да повярвам, че вървиш по стъпките на Батхърст. Нищо ли не научи от пропадането му?

— Ще ти кажа истината — въздъхна Рам. — С Фийби се оженихме преди четири години, много преди да се запозная с тебе.

— Това е най-нелепото нещо, което някога съм чувал — отвърна Люк. — Нека да си го изясня. Оженил си се за Фийби преди четири години и доскоро тя е била извън страната. Какъв е този брак, защо тази потайност? — Очите му се присвиха. — Не изглеждате и не се държите като влюбена двойка. Нещо странно става тук.

— По-странно, отколкото си го мислиш — призна Рам. — Ние с Фийби наистина сме женени. Колкото и уничително да изглежда, но трябва да призная, че тя ме напусна сутринта след брачната ни нощ.

— И ти остана женен за нея? Напускането е основание за анулиране.

Рам вдигна рамене.

— Не виждах никаква нужда, защото не смятах да се женя повторно.

— Ами ако тя беше поискала да се омъжи повторно?

— Това наистина не ме интересуваше. Тя щеше да наруши закона, не аз. Не изпитвах нищо към нея само огорчение, от този ден, когато ме остави, за да замине при баща си в Египет.

— Това е странно — повтори Люк. — Изненадан съм, че се връщаш при нея след подобна горчива раздяла. Трябваше да откажеш да приемеш мисията на външното министерство.

— Помислих да го направя, но имах собствени планове.

— Само не ми казвай, че личната ти цел е била отмъщение. Не е в твой стил, старче.

— Точно това възнамерявах, но нещата взеха неочакван обрат, Филдинг подозира, че Фийби и баща ѝ са откраднали ценен амулет, който египетското правителство иска да бъде върнат. Разпитът на Фийби не ги е довел доникъде, а баща ѝ мистериозно изчезна. Аз трябваше да съблазня Фийби, за да получа информацията, която Филдинг иска. Не можеш да си представиш колко шокиран бях, когато ме помолиха да съблазня собствената си съпруга.

— Отчуждена съпруга — напомни Люк. — Сигурно и тя е била не по-малко шокирана от тебе, особено щом сте се разделили не толкова дружелюбно.

— Точно така. Но играта се промени, когато някой извърши покушение срещу живота ѝ и къщата ѝ беше претършувана. Колкото и да я ненавиждах заради това, което ми беше причинила, тя си остава моя съпруга и има нужда от закрилата ми.

Люк се ухили.

— Ама и ти си се забъркал здравата. Нямам търпение да видя как ще се развият нещата. Намери ли баща ѝ?

— Още го няма. Похитителите му заплашват да го убият, ако Фийби не им даде амулета.

— А той у нея ли е?

— Убеден съм, че не е. Няма го, изчезнал е точно като баща ѝ.

— Каква бъркотия. Мога ли да помогна?

— Не сега. Ще ти кажа кога. Сега най-важното за мене е да държа Фийби в безопасност и да открия сър Андрю, ако е още жив.

Люк го изгледа внимателно.

— Доколко си обвързан с нея? Какво ще стане, когато всичко свърши?

— Всеки ще тръгне по собствения си път — каза Рам без никакво колебание. — Това искаме и двамата. Но ако я представя пред обществото като моя съпруга, това е единственият начин да защитя репутацията ѝ и безопасността ѝ. Може да не се харесваме, но като я довеждам в дома си, осигурявам безопасността ѝ.

— Щом казваш — изрече Люк не особено уверено. Изправи се. — Ще си тръгвам. Дръж ме в течение. — Спря на вратата.

— Впрочем, ти съблазни ли я вече?
Рам му изпрати загадъчна усмивка.
— Това, приятелю, не е твоя работа.

Сърдити стъпки водеха Фийби от единия край на просторната стая до другия. Рам правеше живота ѝ още по-труден, отколкото вече беше. Крайното оскърбление беше дошло, когато я беше представил като своя съпруга. Ако беше искала да бъде негова съпруга, щеше да остане с него преди четири години. Какво мислеше той? Какво чувстваше? Държеше чувствата си твърде скрити, за да може тя да ги отгатне.

Фийби осъзна твърде късно, че не трябваше да му позволява да се люби с нея. Беше объркала всичко, както обикновено. И още по-зле, беше искала Рам да се люби с нея. Защо? За да докаже, че той няма власт над емоциите ѝ? Ако беше така, експериментът се беше провалил позорно.

Тя усети присъствието му още преди да го види. Той се прокашля и тя се обърна към звука. Рам беше застанал на вратата между стаите им, облегал на рамката, кръстосал ръце и крака, жива картина на мъжката арогантност, която накара зъбите ѝ да изскрипят.

— Не те чух да чукаш — изрече тя хладно.

— Защо да чукам? Аз съм ти съпруг; не е необичайно съпругът да влиза в стаята на съпругата си без предизвестие.

Гласът му беше нисък, дрезгав, интимен, сякаш току-що беше прошепнал нещо разтърсващо чувствено. Говореше за потънали в пот тела целувки, ласки и аромат на секс.

Тя отпъди тези забранени видения от главата си и се помъчи да мисли разумно.

— Желанието ти да ме защитаваш причини смут в живота и на двама ни. Какво става сега, Рам? Ще представиш ли простосмъртната си съпруга пред обществото? Или ще продължиш порочния си живот и ще се правиш, че не съществувам?

— Ако бях искал да не съществуващ, нямаше да предявя публично претенции към тебе. Може да възникне малък скандал във връзка с „внезапния“ ни брак, но клюката ще отшуми, както всичко

останало. Надявам се, че онзи, който те заплашва, ще престане, щом се разбере, че аз съм твой съпруг и закрилник. Изпратих съобщения за брака ни в „Таймс“. Утре сутрин цял Лондон ще разбере, че граф Бракстън си е взел съпруга. — Думите на Рам накараха Фийби да се облее във вълни на истински шок.

— Как това ще помогне на баща ми? Може да си му подписал смъртната присъда.

— Обещах да върна баща ти жив и здрав и ще го направя.

— Как? Лесно е да се говори — изсмя се тя. — Дейвид търси татко без никакъв успех още откакто изчезна. Как очакваш да успееш, когато той не можа?

— Не ми ли вярваш?

— Абсолютно никак — заяви тя. — Не може да ти се вярва лорд Бракстън.

Напускайки позицията си до вратата, Рам влезе в стаята; напомни ѝ на вълк, преследващ заек. Тя не помръдна, отказвайки да бъде сплашена, ако това беше намерението му.

— Нямах избор, Фийби. Аз съм единствената ти надежда да откриеш баща си. Недоверието ти към мене не е оправдано.

— Да кажем, че успееш. После какво? Ще се върнеш ли към предишния си живот и ще ме оставиш ли да продължа своя?

Рам набръчка чело.

— Разбира се... ти това искаш, нали? Трябва да съм си загубил ума от страст преди толкова тези години, когато се съгласих с настояването ти да се оженим, преди да консумираме връзката си. Краткият ни брак ме настрои завинаги против съпружеството. Сега съм по-възрастен и по-мъдър, и не по-голям привърженик на брака, отколкото преди да се оженим. Никога не ми е било проблем да намеря благосклонни жени.

Той осъзнаваше, че му е по-лесно да изрича полуистини, отколкото да признае колко го беше наранило бягството на Фийби. Беше така влюбен в нея, че се беше оженил с намерението да ѝ бъде верен. Още нямаше представа какво я беше накарало да избяга, но би се обзаложил, че Дейвид Филипс стои зад това. След като Фийби го беше изоставила, той беше затънал в плътски наслади сред висшето общество, радвайки се на сексуалното благоразположение на жени, които бяха абсолютната противоположност на девствената му съпруга.

Беше разбивал сърца, беше съсипвал бракове, беше покварил безброй жени, без да го е грижа за чувствата им, и щеше да продължи да го прави и след предстоящата раздяла с Фийби.

Годините бяха засилили горчивината и разочарованието у него, докато не беше започнал да гледа на жените като на топли тела, които даваха наслада и почти нищо друго. Беше мъж с огромен опит, притежаваше силен сексуален нагон и никога не отказваше това, което му предлагаша. Но щом се увлечеше по някоя жена, му стигаше само да си припомни Фийби, за да си възвърне здравия разум.

Невярната Фийби. Ако го беше обичала, щеше да обсъди с него съмненията и страховете си, щеше да му даде възможност да ѝ обясни. Бягството беше поведение на страхлив човек, той беше очаквал нещо повече от нея.

— Знам всичко за жените ти, милорд — изсумтя Фийби. — Когато баща ми се върне, няма да преча на безнравствения ти живот. В края на краищата, две нощи прекарани заедно, едва ли представляват брак. Трябва да получиш анулирането, което не взе тогава, преди четири години. Никога не сме живели като съпрузи.

— Имахме брачна нощ — напомни ѝ Рам. — И вчерашната нощ. Ами ако семето ми вече расте в тебе?

— Не се плаши, Бракстън. Ако, което не е никак вероятно, съм забременяла, вдигам от тебе всякаква отговорност. Не очаквам нищо от тебе, Бракстън. Никога няма да признаеш детето ни, ако има такова.

Вместо да облекчат ума на Рам, думите на Фийби породиха у него нажежена ярост. Какво я караше да мисли, че той няма да признае дете, родено от техния съюз? За толкова развратен ли го мислеше тя, че да се отрече от собствената си кръв?

Стигна до нея с две дълги крачки. Хвана я за раменете и силно я разтърси.

— Някое мое дете няма да бъде незаконно или отгледано в тайна. Още имам документите за брака ни и ако се опиташ да изчезнеш с мое дете, ще те намеря и ще ти го взема.

— Престани, Рам! Защо изобщо обсъждаме това? Няма да има дете, защото никога повече няма да се любим.

Очите му се замъглиха; чувствена усмивка разтегна устните му.

— Сигурна ли си? Женените хора се любят. Докато си в дома ми, ще се подчиняваш на моите правила.

Какво, да му се не види, не ми е наред, укоряваше се той. Фийби не искаше да има нищо общо с него; защо не можеше да го приеме? Защото искаш повече, отколкото тя е склонна да ти даде, прошепна един вътрешен глас. Любенето с нея снощи беше събудило един дявол, дремещ у него. Един път не му стигаше. Фийби се беше любила с него на драго сърце снощи; защо да се оплаква, ако го направят отново... и отново? Според него това беше честна размяна срещу живота на баща ѝ.

— Защо си толкова неразумен? — запита Фийби.

Той се взря в устните ѝ, хипнотизиран от сочната им пълнота и румен цвят, внезапно и необяснимо му се дощя да ги вкуси. Неповторимият ѝ аромат изпълваше пространството около него, стимулирайки сетивата му.

— Толкова ли е необичайно човек да желае съпругата си?

— Така е, ако имаш предвид нашата история. Заедно сме поради една причина, Рам. За да спасиш баща ми и да и върнеш амулета на законния му собственик.

Ръцете му я обгърнаха.

— Сигурна ли си, Фийби? — Дрезгавият глас издаваше възбудата му. Тя ахна и се опита да се отдръпне, когато усети втвърдената му дължина да се притиска към нея. — Знам, че не си ме забравила, докато бяхме разделени. Не можеш да отречеш, че искаше да се любя с тебе снощи. Не съжالياваш ли, че ме напусна? Не си ли се питала какво съм правил, с кого съм бил?

Фийби се пое дъх, за да се успокои, и излъга:

— Има много неща, за които съжالياвам, но не и за това, че си тръгнах от тебе. Моля те, Рам, объркваш ме. Не мога да мисля какво трябва, когато съм в ръцете ти.

Той се ухили.

— Знаеш ли какво призна току-що?

— Не... да... не знам.

Той погали бузата ѝ с опакото на дланта си.

— Толкова гладка, толкова мека... по-красива си, отколкото те помня. Младата жена на границата на женствеността, за която се ожених, изпълни обещанията, дадени от нейната младост. Ти си всичко, което се надявах, че ще станеш.

— Сладките думи, идващи от тебе, не означават нищо — възрази Фийби. — Ти ме направи жена, но смелостта да живея живота си без тебе дойде от самата мене.

Когато погледът ѝ се спря на устните му, Рам искаше да нададе победоносен вик. Тя не беше имунизирана срещу него, както ѝ се искаше. Очите му блеснаха дяволито.

— Целуни ме, Фийби.

— Не.

— Знаеш, че го искаш.

Твърдото му тяло се притискаше интимно към нея и Фийби не можеше да намери дъх, за да отрече думите му. Не го искаше. Не го искаше! Ако го оставеше отново да я съблазни, щеше да загуби независимостта си, за която толкова много се беше борила. Снощи се беше случило, защото тя беше позволила. И двамата бяха искали да получат информация и бяха получили каквото желяеха.

— Целуни ме, Фийби.

Устните му бяха пълни, влажни, тя знаеше, че са толкова нежни, колкото изглеждаха. Някога целувките му я бяха опиянявали; не можеше да им се насити. Взирайки се в жарките дълбини на очите му, тя сякаш пропадеше във вулкан, готов да изригне. Кожата ѝ пламтеше, кръвта ѝ се сгъстяваше. Трябваше ѝ всяка унция воля, за да му откаже това, което искаше той.

— Ти си страхливка, Фийби. От какво се плашиш?

— От нищо не ме е страх — отвърна неубедително тя.

— Докажи го.

— Проклет да си!

Тя го хвана за яката, дръпна го и притисна устни към неговите. Пусна го също толкова внезапно, усмихвайки се самодоволно, когато видя смаяното изражение на лицето му.

— На това ли му казваш целувка? Ела тук, Фийби, ще те науча как се прави.

Ръката му се обви около тила ѝ и с нежен натиск накара устните им да се слепят. В мига, когато се докоснаха, Фийби разбра, че той е спечелил. Ръцете ѝ неволно се обвиха около врата му и устата ѝ се отвори, за да приеме настоящия му език. Притискайки уста към нейната, той започна да я целува още по-настоятелно. Дъхът ѝ замря, краката ѝ се разтрепериха, когато насладата завладя сетивата ѝ. Рам

пак го правеше. Караше тялото ѝ да го желае, когато умът ѝ го отхвърляше безусловно.

Той прекъсна целувката и се взря в нея.

— Мисля, че доказах думите си. — И се обърна, за да излезе.

— Къде отиваш?

Еlegantните му вежди се извиха.

— Мога да остана, ако искаш, но и двамата знаем докъде ще доведе това.

Брадичката ѝ се вирна войнствено. Заплахите не я стреснаха.

— Обеща да намериш баща ми. Любопитна съм какво възнамеряваш да направиш в това отношение.

— След като докладвам на Филдинг, ще проуча някои следи.

— Имаш ли нещо определено за проучване? — запита ентусиазирано тя. — Защо не ми каза?

— Ще ти кажа, ако се потвърди. Почини си, докато ме няма. Не спяхме много снощи. Сега ти си господарката тук. Дръпни шнура на звънеца, ако имаш нужда от нещо. Ще се погрижа да ти наема камериерка.

Когато понечи да излезе, Фийби го хвана за ръкава.

— Каж ми какво знаеш.

Рам полека се освободи.

— Още не, скъпа. Ще ти кажа, когато науча нещо определено.

— Рам, почакай!

Твърде късно. Той вече беше излязъл.

Въведоха го незабавно в канцеларията на Филдинг.

— Какво научи? — запита Филдинг без никакви предисловия.

Рам протегна крака пред себе си, сплел ръце.

— Най-напред, Фийби не знае нищо за амулета или за изчезването му. Не мога да гарантирам за баща ѝ, докато не го откроя. Някой пак нахлу в къщата ѝ снощи. За нея не е безопасно да остава сама и предприех мерки да я защитя.

Филдинг се вгледа в лицето на Рам.

— Благоразумно от твоя страна. Какви стъпки си предприел? Имаш ли нужда от помощ?

Рам се прокашля.

— Преместих я в моята къща.

Очите на Филдинг се ококориха.

— Какво? Мисията ти придобива доста странен обрат. Ще ми обясниш ли?

— Така и така ще чуеш за това, ето защо мога и сам да ни го кажа. Фийби е моя съпруга. Оженихме се преди четири години, но се отчуждихме скоро след сватбата. Никой обаче не бива да го знае. Всички ще повярват, че току-що сме се оженили, и няма да получиш друго обяснение.

Зашеметен, Филдинг изпусна дъх.

— Голяма бъркотия, Брактън. Как ще се отрази това на мисията ти? Искаш ли да се оттеглиш?

— Ни най-малко. Казах ти, че ще върна амулета, а аз винаги държа на думата си.

— Става по-скоро забавно — засмя се Филдинг. — Един мъж няма защо да съблазнява собствената си съпруга.

— Не познаваш Фийби — отвърна Рам, също със смях. — Отчуждени сме от години. Не беше лесно да я съблазня, нито пък да получа информацията. Но и двамата постигнахме това, което искахме. Бях принуден да оглася сътрудничеството си за външното министерство.

— Разбирам — каза Филдинг, поглаждайки брадичката си.

— Не съм сигурен, че ми харесва идеята съпругата ти да знае, че пак работиш за нас, но стига да върнеш амулета, предполагам, че това няма значение. Да сметна ли, че сте се помирили с нея?

Рам се изсмя горчиво.

— Не бих стигнал чак дотам. Има натрупана горчивина и от двете страни. Не съм сигурен, че ще можем да преодолеем неприятните спомени от миналото. Дори не съм сигурен, че го искам. Въпреки несполучливия ми брак правех каквото ми се искаше, ходех, където си пожелаех, без да имам съпруга да ми натяква. Нямам от какво да се оплаквам.

— Намирам за интересно това, че не си подал заявление до съда за анулиране — изрече замислено Филдинг.

— Преди не ми се струваше важно. Това е всичко, което имам да казвам. Имам една-две следи, но и двете в най-добрия случай са слаби. Ще ти съобщя доколко са надеждни, след като имам време да ги проуча.

— Късмет — изрече Филдинг. — Времето ни изтича. Ако амулетът не бъде върнат скоро на египетския пратеник, страхувам се, че Англия ще се изложи.

Рам излезе от канцеларията на Филдинг в замислено настроение. Реши да не се връща веднага у дома, защото знаеше какво ще стане, ако го направи. Не можеше да допусне Фийби пак да му влезе под кожата. Спря в една агенция, за да наеме камериерка за нея, после реши да отиде в игралната зала „Крокърс“. Тялото му настояваше да развлечение, а „Крокърс“ изглеждаше най-подходящото.

Там обаче му се видя скучно. Дори фактът, че печелеше на карти, не го ободри. Игра с часове, докато не сметна, че Фийби със сигурност си е легнала и е дълбоко заспала. Тъкмо събираше печалбата си от масата, когато Люк го намери.

— Само не ми казвай, че младоженецът си търси външни развлечения толкова отрано — засмя се той.

— Стига, Уестмор — отвърна рязко Рам.

— Тръгваш ли си вече? Аз съм се запътил към Мадам Бела. Не искаш ли да ме придружиш?

Рам сметна, че това е добра мисъл, но изведнъж си представи Фийби излегната гола в леглото му. Картината беше толкова еротична, толкова възбуждаща, че се почувства благодарен за палтото, което прикри издутината на панталоните му.

— Идваш ли, Бракстън?

Рам искаше да каже „да“, но думата, която излезе от устата му, беше решително „не“.

Еlegantните вежди на Люк се вдигнаха въпросително.

— Сигурен ли си?

Рам поклати глава, за да потвърди „не“-то, но изрече „да“. Какво, по дяволите, не му беше наред?

— Изглеждаш малко объркан, Бракстън. Толкова ли те е обсебила твоята Фийби? Ако не те познавах, щях да кажа, че започваш да се влюбваш.

— Едва ли — изсмя се Рам. Прав ли беше Уестмор? — Май ми се ще да се напия, приятелю. Имам няколко бутилки отлично бренди в мазето. Искаш ли да пийнеш с мене?

— Ами съпругата ти?

— Какво за нея? Тя си е легнала и е заспала, не мисля, че ще я обезпокоим.

— Търсех днес еротично развлечение да стимулира уморените ми сетива, така че напиването не ми е първият избор, но защо пък не? — Люк махна към вратата. — След тебе, приятелю.

Вместо да се гледат с Рам на вечеря, Фийби реши да поиска да ѝ донесат поднос с храна в стаята, а после да се изкъпе. Храната беше възхитителна; тя изяде всичко, докато прислужниците внасяха ваната в стаята ѝ и я пълнеха. След излизането на Рам беше разопаковала нещата си и беше извадила нощница и пенъор. След като слугите напълниха ваната и ѝ оставиха пухкава кърпа и ароматизиран сапун, тя се съблече и се потопи в унасящо горещата вода.

Докато се къпеше и миеше косата си, тя се ослушваше за стъпките на Рам, защото не искаше да я завари в уязвима позиция. Той беше женкар, а за женкарите е все едно къде ще намерят удоволствие. Беше се любил с нея снощи така, сякаш се интересуваше от нея, но тя знаеше със сигурност, че има основателни причини да я презира.

След като излезе от водата, Фийби се изсуши, облече нощницата и пенъора и позвъни за прислужниците, за да отнесат ваната.

— Желаете ли още нещо, милейди? — запита Портър, докато прислужниците изнасяха ваната.

— Не, благодаря, Портър. Негова светлост върна ли се?

— Не, милейди. Да му кажа ли, че сте питали за него, когато се върне?

— Не! — След миг тя смекчи тона. — Няма да е необходимо. Лека нощ, Портър.

— Лека нощ, милейди.

Въпреки че беше уморена, сънят бягаше от нея. Представата за Рам с други жени пробягваше през ума ѝ. Тя знаеше, че той си е същият сексуален хищник, за когото се беше омъжила и когото се беше надявала да промени. Каква глупачка е била.

Тъкмо беше започнала да задрямва, когато дочу далечен смях. Рам? Заслуша се да чуе стъпките му, но не чу нищо. Обзета от любопитство, тя стана, надяна пенъора си и отвори вратата. Дали не е довел жена долу? Знаеше, че не е никак вероятно той да остане целомъдрен, докато тя живее с него. Наистина ли искаше да стане свидетелка на изневярата му?

Да. Светлината от лампата в коридора я отведе надолу по стълбите. Щом стигна преддверието, последва звука на гласовете и изблиците смях, които идваха откъм кабинета. Вратата беше открената и тя надникна вътре. Видя Рам да седи зад бюрото, а лорд Уестмор излегнат на един стол срещу него. Две празни бутилки стояха на бюрото между тях.

Решавайки, че се налага да отстъпи предпазливо, Фийби се дръпна назад.

— Не си отивай, Фийби — проточи Рам с глас, в който се долавяше развеселена нотка. — Ела при нас.

Тя замръзна.

— Аз... не мога. Имаш гости, а не съм подходящо облечена. — Загледа го с трепет как става, олюлява е и сграбчва бюрото, за да се задържи. Пиян е, осъзна тя. Извърна се и побягна.

— Винаги ли е такава своенравна? — запита Люк.

— Само когато е с мене — отвърна Рам. Стигна с несигурна походка до бюфета и се върна с пълна бутилка.

— Оставих най-доброто за края.

Пиха известно време в дружелюбно мълчание; после Люк изрече:

— Положението, в което си се забъркал, става все по-забавно. Как я убеди да дойде да живее с тебе?

— Не беше лесно, но тя разбра, че е за нейно добро. Обявата за брака ни ще излезе в сутрешното издание на „Таймс“. Известието ще шокира висшето общество.

— Мене със сигурност ме шокира.

— Предполагам, че трябва да представя Фийби пред обществото. Люк щракна с пръсти.

— Сетих се! Ще помоля сестра си да даде бал в твоя чест. Как ти звучи в събота след две седмици?

— Не искам да създавам затруднения на лейди Белчър — каза Рам.

— Да не се шегуваш? Мариан ще бъде възхитена. Винаги си търси повод да даде някой бал, а обожаваният я съпруг няма смелост да ѝ откаже. Ще говоря с нея и ще ти кажа. — Той се изправи неуверено. — Време е да си вървя. Още едно питие ще ме просне по гръб. Не ме изпращай, знам пътя.

Рам довърши бутилката, после полека се отправи към стаята си. Дъдли, неговият камериер, беше заспал на стола, очаквайки завръщането му. Рам го събуди и го прати да си легне. Съблече се, изми лицето и зъбите си и се строполи гол на леглото. Заспа след броени минути, но се събуди след час в състояние на отчаяна потребност.

Еротичен сън за Фийби го беше извадил от дълбокия сън и го беше хвърлил в силна възбуда. Изстенвайки, той се обърна по корем. Не му помогна. Трябваше да отиде с Уестмор у Мадам Бела и да утоли страстта си с една от опитните ѝ куртизанки. Не можейки да заспи, той стана, навлече един халат и помисли дали да не отиде в кабинета и да отвори още една бутилка.

Мисълта за Фийби, кротко спяща в стаята до неговата, прогони това хрумване. Той стигна някак до вратата между двете стаи и се вгледа в нея, сякаш не можеше да реши какво да направи. Ако не беше пиян, мисълта, която хранеше, щеше да умре скоростижно. Но замаяният му мозък и възбуденото тяло крещяха за внимание и не приемаха никакво отричане.

Ръката му спря за момент на дръжката на вратата, преди той да я отвори и да влезе в стаята. Равномерното дишане на Фийби заедно с извивките на фигурата ѝ под чаршафа накара секса му да се надигне под халата. Сподавяйки един стон, той тръгна на криволици към леглото и се вгледа в спящата си съпруга.

Лунната светлина ѝ отива, помисли той, възхищавайки се на невинната ѝ красота в сребристото сияние, което струеше през прозореца. Сподави едно изсмиване, породено от тази мисъл, Фийби можеше да е много неща, но не и невинна. Нямахше значение. Не си беше позволявал да се интересува от друга жена след нея, никога не гледаше по-далече от следващото си сексуално приключение. Защитните му стени бяха здрави, дотук беше успял доста добре да опази сърцето си.

Фийби се раздвижи и внезапно Рам усети, че сякаш е настроен към нея, телом и духом. Беше чувствителен към аромата ѝ, недоловим, но възбуждащ, към най-леките движения на тялото ѝ, към топлината, излъчваща се от нея. Тялото ѝ го призоваваше на първично равнище и той реагира.

Фийби се събуди, усещайки, че не е сама. Лежеше настрани, с лице към стената, но усещаше Рам зад себе си. Тялото ѝ потрепери от

сексуалната му жизненост, докато в същото време се дърпаше от нея. Долавяше възбудата му, усещаше острата интензивност на погледа му. Енергията в стаята внезапно се беше променила от благосклонна в напрегната.

Обръщайки се полека, тя отвори очи и се вгледа в него. Ръката му беше във въздуха, сякаш посягаше да я докосне.

— Какво искаш?

Той се наведе към нея и я облъхна пикантната миризма на бренди. Когато той залитна, тя осъзна, че е пиан.

— Напил си се!

Крива усмивка повдигна ъгълчетата на устните му.

— Не чак толкова, че да не знам какво искам или какво правя. Ти си моя съпруга, Фийби.

Тя въздъхна накъсано.

— Утре ще го обсъждаме. Върви да си лягаш, Рам.

Без да ѝ обръща внимание, той кацна на ръба на леглото, блестящият му изумруден поглед беше така напрегнат, че тя се почувства застрашена.

— Ще ми откажеш ли това, което и двамата искаме? — запита той, заваляйки думите.

Още една въздишка.

— Късно е, Рам. Уморена съм.

Той посегна и погали с пръст бузата ѝ, продължавайки надолу по гърлото чак до най-горното копче на нощницата ѝ. Откопча го, после второто и третото. Наведе се и прокара устни по бледата кожа на горната повърхност на гърдите ѝ, проправяйки изгаряща пътека в цепнатината между тях. Фийби протестира тихо и се опита да придърпа краищата на деколтето си, но Рам изглеждаше решен да я разголи още повече и дръпна тънката материя от раменете ѝ, разкривайки изцяло гърдите ѝ.

Тя усети как зърната ѝ щръкват, но се опита да не мисли за жадния поглед на Рам, който я поглъщаше. Червенията плъзна нагоре от талията ѝ и се разля полека чак до корените на косата. Колко лесно му беше на Рам да я съблазни само с поглед и леко докосване. Замръзна, когато той се изтегна до нея.

Ако не внимаваше, щеше да го приеме в сърцето си, а това щеше да бъде катастрофа. Мъж, който обичаше така безразборно като него,

разбиваше сърца всеки ден, но тя не искаше нейното да се прибави към купчината отхвърлени, след като се беше научила да живее без него.

Когато Рам взе гърдата ѝ в длани и сведе глава, за да вкуси зърното ѝ, решимостта ѝ започна да се изпарява. Ако не направеше или не кажеше нещо, за да разсее експлозивната атмосфера, щеше да загуби волята за съпротива.

— Няма да стана твоя любовница, Рам. Аз съм в дома ти, защото ти настоя и защото имам нужда от помощта ти, за да намеря татко и да очистя името му. Ако станем любовници, това само ще обърка нещата.

Той се дръпна и се вгледа в нея с недоумяващо изражение.

— Ти си ми съпруга.

— Отчуждената ти съпруга. Разбрахме се да не замъгляваме нещата, като станем интимни. Когато си отида този път, не можеш да се направиш на изненадан, защото знаеше още от самото начало, че това е временно положение. Трябва да намеря баща си, преди да се е случило нещо ужасно с него. Не ме интересува амулетът; никога не е бил наш.

Никакъв отговор.

— Рам, чу ли ме? Няма да се любим. Заспивам и предлагам и ти да направиш същото.

Започваше да се вбесява. Как смее да пренебрегва думите ѝ! Та се надигна на лакът и го смушка в рамото. Когато той не реагира, тя пак го смушка. Помисли, че го чува да изпъшква, но когато погледна лицето му, разбра, че спи. Онова, което беше взела за изпъшкване, всъщност беше изхъркване.

Беше заспал по средата на разговора! Пиян или трезвен, но тя не го искаше в леглото си. Задачата обаче нямаше да бъде лесна. Той беше твърде тежък, а тя твърде уморена, за да вложи някакви сили в това. Въздъхвайки изтощено, Фийби му обърна гръб и веднага заспа.

Слънцето надничаше над хоризонта, когато Рам се събуди на следващата сутрин, изненадан, че се вижда в леглото на Фийби. Кога, защо или как се беше озовал тук — не можа да разбере. Бяха ли се любили? Знаеше, че е изпил доста много снощи, но не можеше да си представи, че ще забрави нещо такова. Въпреки че лежеше върху одеялото, тя се беше сгушила до него и ръката му я прегръщаше.

Тялото му пулсираше от възбуда, когато осъзна какво може би е станало снощи в леглото на Фийби.

Опита се да си спомни какво беше станало. Последното, което помнеше, беше, че се беше съблякъл и се беше стоварил на леглото, на собственото си легло. Нямаше представа какво е станало след това, а главата го болеше толкова силно, че не искаше да се задълбава в паметта си. Намираше се в леглото на Фийби и тя беше в ръцете му, нищо друго нямаше значение. Започна да се отпуска, вкусвайки усещането за топла женска плът до леко възбуденото си тяло.

Усети момента, когато Фийби се събуди, защото я почувства да се вцепенява внезапно в ръцете му.

— Какво правиш?

— Прегръщам те. Ще се любим ли пак?

— Пак ли! Сигурно си бил по-пиян, отколкото съм те помислила, ако вярваш, че сме се любили снощи. Дойде в стаята ми, започнахме да спорим и ти заспа. Беше прекалено тежък, за да те преместя, затова те оставих тук. Много просто е.

Рам някак си се съмняваше, че е толкова просто, както казваше Фийби.

— Заспал съм, преди да се любим ли?

Наслаждавайки се на смущението му, тя изрече:

— Заспа, докато ти говорех. След като вече си буден, можеш да си идеш.

— За първи път ми се случва — измърмори той, опитвайки се да стане, без Фийби да разбере колко го боли главата. Макар че пиеше редовно, рядко надвишаваше лимита си. Никога повече, закле се той, придвижвайки се извънредно предпазливо към стаята си.

— Довечера ще наваксаме пропуска ми — каза той на излизане.

— Единственото, което ще правим заедно, е да намерим баща ми — възрази Фийби. — Ако не отговориш на очакванията ми в това отношение, ще бъда принудена да се обърна към Дейвид за помощ. Знам, че поне той се интересува от татко.

— Много ме изкушаваш — измърмори Рам — Нещо ми подсказва, че ще съжалявам, че приех тази мисия.

8

Здравето на затворника, заключен в тясната стаичка, не се беше подобрило. Сър Андрю още беше слаб и объркан, умът му още не можеше да различава ясно периоди и събития след седмиците тормоз от страна на похитителя му.

— Не мога да измъкна нищо смислено от него — осведоми Уотс своя работодател. — Това копеле се е побъркало. Или пък е по-умен, отколкото го смятахме.

Силна ругатня се откъсна от устата на работодателя му.

— Проклет да е! Кара ме да прибягвам до сила. Време е за похитри ходове.

Уотс се усмихна, разкривайки пълна уста с развалени зъби.

— Мъчение ли?

— Много е крехък за това. Нямам друг избор, освен да тръгна по петите на дъщеря му. Ще ни трябва помощ. Някой, който няма да задава въпроси. Имаш ли приятел, който да има нужда от пари?

— Имам, разбира се — каза Уотс. — Бени ще убие и майка си за един шилинг.

— Отлично. Доведи го тук. Ще се върна по-късно и ще ти кажа плана си.

Фийби нямаше никаква енергия, за да стане от леглото и да посрещне новия ден. Рам беше променил тъканта на живота ѝ и тя не беше сигурна дали иска да знае какво ще ѝ донесат следващите часове. Едно почукване на вратата и непознат глас привлякоха вниманието ѝ.

— Милейди, може ли да вляза? Лорд Бракстън каза, че сте будна. Донесох ви сутрешния шоколад.

— Влез — отговори Фийби.

Вратата се отвори и в стаята влезе закръглена млада жена с румени бузи и носле като копче. Остави подноса на масата и направи реверанс.

— Аз съм Аби, новата ви камериерка. Негова светлост ме нае вчера. Надявам се да ме харесате, милейди.

Тъй като Фийби никога не беше имала лична камериерка, беше сигурна, че Аби ще ѝ върши добра работа.

— Сигурна съм, че ще се разбираме доста добре, Аби. — Погледна към подноса. — Какво си ми донесла, освен шоколада?

Аби вдигна салфетката от подноса.

— Готвачката ви праща сладко руло, да изтраете до закуската. Надявам се, че ще го одобрите.

— Изглежда възхитително. Благодари ѝ от мое име.

— Мога да подредя дрехите ви, докато ядете — предложи Аби. — Негова светлост желае да се срещнете с него в преддверието след един час. Иска да ви представи на персонала.

Фийби сподави един стон. Не искаше да се вкоренява в домакинството на Рам.

— Благодаря, Аби. Можеш ли да ми донесеш малко топла вода от кухнята?

Аби направи още един реверанс и излезе, Фийби замислено започна да отпива от шоколада си, изненадана, че Рам помни колко го обича. Тъкмо беше изпила и изяла всичко, когато Аби се върна с горещата вода. След като се изтри бързо с гъба, Фийби позволи на камериерката да ѝ помогне да се облече и да подреди косата си. Не си спомняше кога се е чувствала толкова обсипвана с грижи.

Когато слезе по стълбите малко по-късно, видя персонала подреден в преддверието, с очаквателни изражения. Рам също беше тук, изглеждаше блед, но красив, както винаги. Пристъпи към стъпалата, когато тя стигна най-долното, и ѝ предложи ръката си. Топлина плъзна нагоре по ръката ѝ, когато дланта ѝ се отпусна в неговата, и тя се опита да я дръпне. Той я изгледа странно и стисна пръстите ѝ, а после започна да ѝ представя служителите.

Фийби знаеше, че няма да ги запомни както трябва, но направи храбро усилие да се усмихва и да повтаря всяко име, от Портър, иконома, до Бабс, най-незначителния кухненски помощник. Изпитваше остра болка от ентузиазиранияте им поздрав и се питаше какво ли ще си помислят за нея, когато изчезне от живота на Рам.

Рам разпусна персонала, махвайки с ръка.

— Вече познаваш Уилсън, моя кочияш. Утре можеш да се запознаеш с градинаря и коняря.

— Имаш много прислужници като за един човек. Хората от висшето общество не правят ли нищо сами?

— Дори по-малко от нищо — призна Рам. — Обслужват ни, скъпа. Доволна ли си от камериерката?

— Разбира се; защо да не съм? Надявам се, ще ѝ намериш място в домакинството си, след като си отида.

Рам не успя да отговори, когато месинговото чукче на вратата извести идването на посетител.

— Не си прави труда, Портър — каза той, — сам ще отворя.

Фийби се насочи към сутрешната трапезария, за да закуси, но един глас, който веднага разпозна, я накара да се обърне.

— Дейвид!

Без да ѝ обръща внимание, Филипс се нахвърли върху Рам, размахвайки сутрешния „Таймс“ в лицето му.

— Копеле такова! Ще ѝ разбиеш сърцето!

— Моля те ела вътре и ми позволи да ти обясня — каза Фийби.

— Какво ви кара да мислите, че ще разбия сърцето на Фийби? — запита Рам.

Филипс влетя в преддверието, затръшвайки вратата зад себе си.

— Аз бях мъжът, към когото тя се обърна, след като намери здрав разум, за да ви напусне. Беше съсипана, безутешна. Имаше късмет, че се спаси от вас тогава. Как я убедихте да се омъжи за вас? Това е последното, което към очаквал от вас, Бракстън. Можете да имате която и да било жена, всяка, която си поискате. Защо Фийби?

— Дейвид, не е каквото изглежда — заекна Фийби.

Ръката на Рам се обви властно около талията на Фийби.

— Тъкмо закусваме, Филипс. Ще ни правите ли компания?

— Вече закусих — изръмжа Филипс.

— Сигурен съм, че една чаша кафе или чай няма да ви навредят. Решавайте сам — каза Рам, повеждайки Фийби по коридора към сутрешната трапезария.

— Ела, Дейвид — настоя Фийби. — Сигурна съм, че мога да ти дам задоволително обяснение на всичко.

Закуската вече беше разположена на бюфета, когато те влязоха в слънчевата стая, гледаща към градината. Рам настани Фийби, после

посочи на Филипс стола насреща ѝ.

— Ще си сервираме сами — каза той на прислужниците, готови да ги обслужат.

Фийби взе резен бекон, яйца, бъбреци и препечен хляб. Сипа чай в чашата си и се съсредоточи върху храната.

— Не виждам как можеш да ядеш в такъв момент — укори я Филипс, хвърляйки кос поглед към Рам, а после прошепна: — Нима забрави баща си?

— Лорд Бракстън знае всичко, Дейвид.

Дейвид пребледня.

— Казала си му? Да не си се побъркала?

— Нямах избор — възрази тя. — Рам заподозря, че нещо не е наред. Съгласи се да ни помогне.

— Може да си подписала смъртната присъда на баща си — изфуча Филипс.

— Не бъди такъв песимист, Дейвид. Това продължава вече твърде много; стигнахме дотам, че вече имаме нужда от външна помощ.

Отговорът ѝ не успя да успокои Филипс.

— Просто ми обясни защо се омъжи за човек с репутацията на Бракстън. Няма да се изненадам, ако изневери на обета си още преди да е изсъхнало мастилото на брачния договор.

— Време е да разкрием истината, любов моя — проточи Рам. — Искаш ли да му кажеш, или аз да му кажа?

— Какво да ми каже? — запита Филипс, местейки поглед от Рам към Фийби.

Тя си пое дъх, за да се успокои.

— Аз ще му го кажа. Заслужава да го чуе от мене.

— Много добре, любов моя, но накратко.

— Ние с Бракстън се оженихме преди четири години, преди да напусна Англия.

Дейвид скочи на крака.

— Само не ми казвай, че е истина!

— Моля те, седни, Дейвид — Той се отпусна тежко на стола си. — Вярно е — продължи Фийби. — Помислих, че мога да променя Рам, след като се оженим, но ти ме опроверга. Очаквах той да получи

анулиране, след като заминах, но явно бях сгрешила. Нямах представа, че още сме женени, докато той не се появи на прага ми.

Филипс стана, стиснал ръба на масата, лицето му беше почервенияло, кокалчетата на пръстите — побелели.

— Това копеле поиска ли съпружески отношения?

— Не беше така, Дейвид. Рам настоя да се преместя в дома му, за да ме защитава. След нападението срещу мене той се страхуваше за безопасността ми. Ние не сме... интимни.

Погледна към Рам и стисна зъби, когато видя вдигнатите му вежди и развеселеното изражение.

— Не мога да повярвам, че си ме водила за носа през всичките тези години — изрече ледено Филипс. — Надявах се да се ожения за тебе, а ти дори нямаше благоприличието да ми кажеш, че си омъжена за Бракстън. Намирам това достойно за презрение, Фийби. Ти си достойна за презрение.

Рам скочи мълниеносно от стола си. В миг притисна Филипс до стената с коравите си ръце и твърдия си поглед.

— Още една пренебрежителна забележка по адрес на съпругата ми и няма да отговарям за действията си. Мога да ви пречупя врата с едно движение, без никакви угризения. Портър ще ви изпрати; настоятелно ви съветвам вече да не се появявате на прага ми.

Фийби се втурна да защити Дейвид.

— Пусни го, Рам! Дейвид не говореше сериозно. Шокирахме го и той реагира. Разбирам гнева му. Трябваше да му кажа за нас още преди години.

Сякаш повикан, Портър се появи на вратата. Рам пусна Филипс и той се облегна на стената.

— Ще съжалявате за това оскърбление, Бракстън.

— Съмнявам се — проточи Рам. — Портър, можете да изпратите гостенина.

— Оттук, сър — каза Портър, хващайки Филипс над лакътя.

Филипс отърси ръката му.

— Ще оставиш ли Бракстън да се намесва в приятелството ни, Фийби? Имаш нужда от мене. Отношенията ни бяха добри.

— Връзката ви с Фийби свърши, когато си я върнах — рече Рам с тиха заплаха. — Каквото и да е правила с вас в миналото, то няма

нищо общо с живота ѝ в бъдеще. Смятам да бъда единственият мъж, когото тя ще приема в леглото си. Ясно ли е?

Лицето на Фийби пламна в смущение.

— Рам, как можа? Дейвид ми е приятел.

— Махайте се отгук, Филипс! — изрече Рам с глас, изтъкан от заплахата. — Сега Фийби има мене, няма нужда от вас.

— Ще поддържаме връзка — обеща Фийби, докато Портър изпращаше Филипс към вратата.

— Как ли пък не! — изрева Рам, обръщайки се към нея. — Няма да имаш нищо общо с него занапред, ясно ли ти е?

— Не можеш да ми казваш какво да правя, Бракстън! Бракът ни не е истински. Защо се държиш като ревнив съпруг?

Очите на Рам се присвиха, докато умът му осъзнаваше току-що случилото се. Наистина ли се държеше като ревнив съпруг? Точно така си беше. Самата мисъл за Фийби и Филипс в интимни отношения пораждаше неконтролируем гняв у него. Стиснал здраво зъби, изпънал устни в права линия, той разбра, че трябва да се оттегли, преди да е казал или направил нещо, за което ще съжали по-късно.

Но въпреки това не можа да се въздържа да не си каже каквото му беше на езика.

— Ревността няма нищо общо с това. Не вярвам на Филипс. Той нарочно унищожи брака ни, когато осъзна, че се сближаваме.

— Не знаеш дали е така. Дейвид вярваше, че ще ме нараниш, и се зае да го докаже. Не можеш да обвиняваш него за недостатъците си. Освен това, той неуморно търси баща ми. Не бих могла да се справя без него.

— Сега имаш мене. Остави Филипс. Няма да позволя съпругата ми да лудува с друг мъж.

— Нямам те, Рам. Никога не съм те имала.

— Грещиш. Ти изобщо не ми даде възможност да се докажа. Никой от нас двамата не знае какво би могло да бъде. Защо ме напусна, Фийби?

— Няма значение.

— За мен има. Ти си виновна, че затънах в разврат.

Фийби изсумтя неженствено.

— Беше се запътил към вечното проклятие много преди да се срещнем. Колко време щеше да останеш с мене, след като взе

невинността ми? Щеше ли да ме оставиш в провинцията, докато продължаваш да живееш в разврат в Лондон?

Изригвайки проклетие, Рам сграбчи ръката на Фийби и я изтласка от стаята.

— Време е да поговорим. Насаме. Тези обвинения за това, което според тебе съм направил, трябва да престанат. Чаках четири години за това изясняване и искам истината, Фийби. Никакви извъртания, никакви лъжи.

— Къде отиваме?

— В стаята ми. Ти ще говориш, аз ще слушам. После аз ще говоря, а пък ти ще ме изслушаш.

Стиснал челюст, Рам повлече яростно протестиращата Фийби към стаята си, затръшвайки вратата зад тях.

— Сядай.

— Предпочитам да стоя.

— Както искаш. — Той се заразхожда напред-назад пред нея. — Можеш да започнеш, като ми кажеш какво стана след брачната ни нощ, когато спях толкова дълбоко, че не разбрах, че си излязла, а после се върна и заяви, че заминаваш за Египет при баща си. Тръгна веднага, без нито дума за обяснение.

— Наистина ли искаш да знаеш? За какво ще ти послужи?

— Ще успокои ума ми. Доколко участва Филипс в това?

— Дейвид просто се опитваше да ме защити. Нямахше представа, че сме се оженили, когато дойде онази сутрин. Още вярваше, че ще отплавам за Египет с него. Когато разбра, че възнамерявам да остана в Англия, с тебе, се опита да промени решението ми. Не съм му казвала, че сме женени с тебе.

— Какво направи той, за да те настрои срещу мене?

— Когато разбра, че няма да отплавам с него за Египет, защото не искам да се разделя с тебе, ми каза, че не можеш да останеш верен на една жена. За да ме убеди, ме запозна с кръчмарката и вдовицата, които си поделляли привързаността ти.

Поразен, Рам запитва:

— Кога стана всичко това? В брачната нощ всичко помежду ни беше прекрасно. Знам, че ти доставих удоволствие. Ти също ми достави удоволствие.

— Събудих се рано и отидох в кухнята да направя закуска. Ти още спеше, не ми се искаше да те будя. Дейвид пристигна скоро след това. Когато му казах, че трябва да отплава без мене, каза, че искал да ми представи две жени.

— Кръчмарката и вдовицата — изрече Рам извил презрително устна. — Те бяха моето минало, ти беше бъдещето ми. Трябваше да ми вярваш. Знам, че Филипс те искаше и нямаше да спре пред нищо, за да ни раздели, но това е отвратително.

— Той се тревожеше за мене — настоя Фийби. — Имах резерви още от самото начало относно връзката ни, но тогава ти ме помоли да се оженим и бях ужасно щастлива. Мислех, че предложението ти означава, че ме обичаш толкова, колкото и аз тебе. Имах представа за репутацията ти на женкар, но вярвах, че ще останеш верен на обетите ни. Дейвид ми спести ужасна сърдечна болка.

Рам поклати глава.

— Не си ме обичала, Фийби. Ако чувствата ти бяха дълбоки, щеше да ми дадеш шанс да се докажа. Реагира безразсъдно на нещо, което вече бях отпратил в миналото си. Разруши онова, което можеше да бъде нашето прекрасно бъдеще.

— Значи аз съм виновната — каза Фийби.

Презрение изви горната му устна. Блесна в зелените му очи. Горчивина лъхаше от високата му, елегантна фигура.

— Ти и скъпоценният ти Дейвид Филипс.

Възможно ли беше Рам да казва истината, запита се Фийби. Нима се беше отнесла несправедливо с него? Ами ако това беше поредната му лъжа? Прекалено много време беше минало, за да възкресят онова, което времето и разстоянието бяха погубили. Помежду им винаги щеше да има недоверие. И негодувание.

— Ако съм сбъркала, съм допуснала сериозна грешка, но отказвам да повярвам, че Дейвид е такъв злодей, какъвто го описваш. Разбираемо е огорчението ти, не те обвинявам. Мога да се върна в къщата си на Маунт Стрийт, ако присъствието ми те смущава.

Рам спря пред нея, лицето му се озова само на няколко инча от нейното.

— Присъствието ти наистина ме смущава. Прекалено много — измърмори той. — Не мога да те изкарам от кръвта си. Сексуалната

енергия, която произвеждаме, експлодира винаги, щом сме заедно. Знам, че и ти го усещаш.

— Аз... не знам какво искаш да кажеш.

Той я погали по бузата.

— Лъжкия. — Ръката му се спусна по извивката на гърлото ѝ, продължавайки надолу към лявата ѝ гърда. — Сърцето ти бие бясно. Още можем да си разпалваме взаимно кръвта.

О, да, нейната кръв се движеше както трябва. Рам беше майстор на съблазняването. Дори само думите му караха сърцето ѝ да тупти лудо, допирът му разливаше разтопено олово по вените ѝ. Тя несъзнателно се примъкна към него, притискайки гърдата си към изгарящата топлина на дланта му. Позволи си за миг да вкуси чувствата, които той събуждаше у нея, преди спокойно да отмести ръката му.

— Страхуваш ли се от мене, Фийби? Боиш ли се от това, което те карам да чувстваш? Не е срамно да изпитваш удоволствие. Бракът ни дава правото да се любим всеки път, когато ни се прииска.

Отправи ѝ жаден поглед, от който дъхът ѝ спря и за един безкраен миг тя не можа нито да проговори, нито да мръдне. Тогава неволно погледът ѝ се спусна надолу към надигащата се издутина в панталоните му. Тялото му се беше втвърдило, агресивно мъжествено, изпълнено с жажда. Непонятен звук се изтръгна от гърлото ѝ, погледът ѝ литна нагоре към изгарящата жажда в очите му. Желанието му крещеше от зелените им дълбини.

— Бракът ни е фалшив; любовта ни умря преди много години — прошепна тя.

Обхващайки тила ѝ, той я притисна към себе си.

— Това фалшиво ли е?

Целуна я, устата му похити нейната, езикът му започна безмилостно да я опустошава. Започна да пие нектар от устата ѝ, докато коленете ѝ не затрепериха. Вдигна я и я отнесе на леглото, без да отделя очи от нейните, докато я полагаше да легне и вдигаше полите до талията ѝ.

Тя започна да го удря в гърдите, панически надигайки глас:

— Не можем посред бял ден. Ако камериерката влезе?

Рам погледна към вратата, после скочи и я заключи. Върна се след миг и погледът му се плъзна по оголената дължина на краката ѝ,

от стройните глезени до бедрата ѝ и по-нагоре. Фийби трепна и се опита да спусне полите си, но той не ѝ позволи. Хващайки ръката ѝ, той я положи върху секса си.

— Готов съм за тебе, любов моя. Искам да се заровя в тебе и да те взема бързо и грубо. Искам те гола. Искам да усещам кожата ти срещу моята. Искам да си дам толкова удоволствие, че завинаги да запомниш какво можехме да имаме заедно, ако не беше послушала Филипс. Той кара ли те да викаш името му? Доставя ли ти удоволствие така, както аз?

Ръката ѝ падна като опарена.

— Този разговор е безсмислен. Не може да се любим сега.

Той я обърна и нападна копчетата на гърба на роклята ѝ. Гласът му беше нисък, пронизващ, накъсан от жажда.

— О, да, Фийби, наистина искам. Ти не ми даде шанс да те извадя от кръвта си. Въпреки всичко още те искам. — Дръпна роклята надолу по раменете ѝ и я обърна към себе си. — Не мога да обясня как или защо, но ти върна вълнението в уморения ми живот и смятам да се възползвам от това.

— За колко време? — запита Фийби. — Докато друга жена не привлече вниманието ти?

Той смъкна роклята ѝ и я хвърли настрана.

— Да почакаме и да видим накъде ще ни отведе това. Заедно сме, още сме женени и те искам. Не ти ли е достатъчно?

Тя сведе клепки, после глава. Той вдигна брадичката ѝ и я накара да го погледне.

— Погледни ме, любима.

Погледите им се вкопчиха един в друг.

— Точно сега ти си единствената жена в живота ми.

Той наведе глава и намери устните ѝ. Бяха меки, сочни, сладко предизвикателни. Топли, влажни, съблазняващи. Той не беше светец. Вземаше каквото иска и когато го иска, а сега искаше Фийби. Обхвана нежно брадичката ѝ, вкусвайки я, после започна да опустошава устата ѝ с езика си.

Устните му докоснаха нежно тила ѝ, последваха ги пръстите му, които хванаха презрамките на ризата ѝ и оголиха раменете ѝ. След миг фустата и ризата се отделиха от тялото ѝ. Секундите ѝ се сториха цяла вечност, когато той разтвори краката ѝ и започна да пълни очите си с

нея. Той усети мига, когато тя пламна, щом видя как тялото ѝ се зачервява и започва да се гърчи под погледа му. После тя посегна към него, смъквайки жакета по раменете му.

— Проклет да си, Бракстън... толкова арогантен, толкова самонадеян! Някоя жена отказвала ли ти е?

— Не и доколкото си спомням — погледът му се върна към влажния ѝ център. — Красива си. Помня колко плаха беше в сватбената ни нощ. — Наведе глава и положи лека целувка между краката ѝ.

Фийби ахна, тялото ѝ подскочи нагоре.

— Не го прави!

Той ѝ се ухили.

— Кое, това ли?

Хвана ханша ѝ и притисна език към нейната мекота, близвайки леко една толкова чувствителна точка, че тя подскочи и изкрещя. Тогава тя почувства как езикът му прониква навътре; интимната ласка накара сетивата ѝ да се залюлеят. Нервите ѝ се стегнаха, кожата и започна да смъди.

— Задръж тази мисъл, любов моя — каза той, като се отдръпна леко, за да се съблече.

После се върна и целувките му опариха устните ѝ, пропълзяха по гърлото, спряха се в ямката, вкусиха твърдостта на гърдите ѝ, засмуквайки зърната, докато те не се надигнаха гордо и предизвикателно във влажната топлина на устата му.

Потънала в агонията на екстаза, Фийби изви гръб, когато той разтвори бедрата ѝ, зарови лице сред тях и погали интимно цепнатината ѝ с езика си. После влезе в нея, отведнъж и надълбоко. Ръката ѝ отлетя към устните, за да задуши вика, който се надигна от гърлото ѝ, когато гореща кръв нахлу в подутите листчета на секса ѝ. Изстенвайки окуражително, той стисна извивките на седалището ѝ с две ръце и я повдигна към себе си, забивайки езика си дълбоко в медената ѝ топлина.

Мятайки глава, Фийби изпусна дълъг, пронизителен вопъл, задушавана от еднакво сурови и плашещи емоции. Трепереше, гърчеше се, след това се разпадна и извица името му. Той се възползва от преднината си, надигна се и зарови пулсиращия си член в нея, влизайки и излизайки със свирепи, похищаващи тласъци. Докато

ръцете ѝ стискаха раменете му, задоволеното ѝ тяло се събуди отново, надигайки се, за да посрещне неговото, за да вземе всичко, което той ѝ даваше, и да иска още.

— Можеш ли още веднъж, любима?

Останала без думи, Фийби почувства как огънят пламва отново. Ръката му се плъзна надолу между бедрата ѝ, лекият му допир възпламени чувствителната ѝ пъпка, скрита между оросените листенца на розовата ѝ плът. Чувството беше така ярко, така раздиращо, че тя едва не изскочи от кожата си.

Огън избухна в мозъка ѝ, душата ѝ полетя. Тя експлодира заедно с него. Литна нагам, където и той. От неизвестна посока чу как Рам изкрещява, усети как тялото му се вцепенява, почувства топлата струя на семето му да облива утробата ѝ.

— Мога да стоя цял живот в тебе — изпъшка Рам срещу ухото ѝ, борейки се да си поеме дъх.

Измъкна се, изтегна се до нея и я привлече в прегръдките си. Фийби въздъхна. Усещаше обожание, сякаш точно там ѝ беше мястото, но знаеше, че това е илюзия. Рам много го биваше в такива неща. Подозираше, че кара всяка жена, с която се люби, да се чувства точно като нея.

— За какво мислиш, любов моя?

Минаха няколко мига, преди тя да отговори:

Че онези безбройни жени, с които си спал, са били щастливки. Репутацията ти е напълно основателна, милорд.

— Добре ни е заедно. Няма нужда това да приключва, след като намерим баща ти.

— Можеш ли да обещаеш, че винаги ще бъдем заедно?

Надеждите на Фийби започнаха да увяхват. Рам толкова забави отговора си, че тя разбра, че е прекрачила някаква забранена граница. Той не искаше да бъде постоянно женен. Искаше я само докато друга жена не му хване окото.

— Ти не искаш съпруга — изрече тя тъжно. — Аз те задушавам. Искам повече, отколкото си склонен да дадеш. Искам любовта ти. Бих искала да бъда единствената жена в живота ти.

Той вдигна очи и срещна нейните.

— Права си, но кълна се в бога, наистина те желая.

Отговорът му беше болезнен, но не я шокира.

— Сериозно ли говореше за кръчмарката и вдовицата?

— Казах истината — това е всичко, което ще кажа по този въпрос. Какъв живот живях, след като ти избяга, е нещо съвсем отделно. Колко любовници имаше ти, докато бяхме разделени?

— Николко.

— Николко ли? Извинявай, ами Филипс?

Устните ѝ се изпънаха в права черта.

— Нито Дейвид, нито който и да било, и това е всичко, което ще кажа по този въпрос. Не трябва ли да си тръгваш?

Това беше последното, което би искал да направи. По-скоро би останал в леглото, за да прегръща Фийби и да се люби отново с нея. Чувството за собственост се надигна силно у него. Тя беше негова. Той я беше поискал и беше оставил отпечатъка си върху нея. Тя се беше предала и той я беше взел, давайки ѝ в замяна всичко, освен сърцето си.

С колко жени се беше любил?

Стотици.

Колко от тях го подлудяваха от жажда? Колко от тях го караха да агонизира от една обикновена милувка?

Никоя, освен Фийби.

Той разпозна опасността, но беше безсилен да попречи на Фийби да унищожи цялата фасада, която си беше изградил, след като тя го беше изоставила.

— Да не се опитваш да се отървеш от мене?

— Искях да отида днес при шивачката, а става късно. Трябва да бъда подходящо облечена за бала на лейди Белчър?

Той постави ръка на гърдата ѝ в бавна ласка.

— Много ли бързаш?

— Аз... да. Аби вероятно ме чака във фойето. Аз... никога досега не съм имала лична камериерка.

— Ти така и не ми даде възможност да ти осигуря — напомни ѝ той.

Взря се в устните ѝ, подути от неговите целувки, и разбра, че трябва отново да я вкуси. Устата му връхлетя и плени нейната.

Устните ѝ бяха фриволно сочни и податливи. Омекнаха под неговите и се отвориха, за да приемат дръзкия напор на езика му.

Почти беше стигнал до точката, от която нямаше връщане, когато Фийби прекъсна целувката и го отблъсна.

— Не отново, Рам. Изтощи ме, а денят едва започва. Освен това, ако смяташ да търсиш следите на баща ми, най-добре е да тръгваш. Търкалянето в леглото с мене няма да го намери.

— Предполагам, че си права — изрече Рам със съжаление. — Знаеш ли къде живее Филипс?

— Защо? Няма пак да се биеш с него, нали? Не го закачай, аз ужасно го нараних.

— Няма да предизвиквам Филипс — увери я Рам. — Искам да чуя колко знае той за изчезването на баща ти. Той е последният човек, който го е виждал, нали? Имаме няколко указания, които да проследим, Фийби. Наложително е да питам Филипс.

— Сигурна съм, че Дейвид не знае нищо повече от мене, но ако обещаеш, че няма да прилагаш сила, ще те насоча към жилището му.

Очите на Рам потъмняха от едва сдържан гняв.

— Няма и с пръст да пипна скъпоценния ти Дейвид.

Тя не обърна внимание на подигравката.

— Наел е стая в „Перка и перо“. Знаеш ли къде е?

— Знам. — Разгъвайки дългата си фигура, той стана и се протегна. — Ще се опитам да се върна да вечеряме заедно, но не разчитай много. Възнамерявам да проверя някои от по-съмнителните кръчми покрай кея, да потърся информация. Учудващо е колко много може да се научи на такива долнопробни места.

Навлече дрехите си, целуна бързо Фийби и излезе, макар и неохотно. Искаше му се да остане и да ѝ покаже още няколко начина за правене на любов. Едва беше започнал с уроците.

След обилна закуска Рам поръча да доведат коня му и се отправи към „Перка и перо“, за да говори с Филипс. Възнамеряваше да проучи всекидневните навици на другия. Не вярваше, че Филипс е толкова невинен, за какъвто се представяше.

„Перка и перо“, разположена в бедняшка, но почтена част на града, беше почти празна, когато Рам влезе вътре. Беше идвал тук няколко пъти с Уестмор и Батхърст в търсене на такива видове забава, каквито техните клубове не осигуряваха.

Той поръча на кръчмарката да му донесе халба бира и зададе няколко дискретни въпроса за Филипс. Кръчмарката каза, че го е

видяла да излиза рано тази сутрин, но не се е връщал.

— Господин Филипс има ли много приятели? — запита Рам.

Кръчмарката тръсна рошовата си коса и протегна ръка.

— Много ли искаш да научиш, пиленце?

Рам бръкна в кесията си, извади половин کرونا и я пусна в ръката на жената.

— Паметта ти върна ли се?

— Да, върна се. Господин Филипс яде тук, но не съм го виждала с други. Истински благоприличен джентълмен. Е... егип... толог, каквото и да значи.

Не беше точно каквото искаше или очакваше да чуе Рам. Може би Фийби е права за Филипс и той търси отговорите не там, където трябва.

Разочарован, Рам допи бирата си и продължи към пристанищното управление, за да разпита докерите за някакви необикновени събития от деня, когато е бил похитен сър Андрю. Щеше да хване Филипс някой друг път.

9

— Елате да ме вземете след три часа — каза Фийби на Уилсън, докато ѝ помагаше да слезе от каретата. — Прекарайте това време както ви харесва. Пробите могат да бъдат безкрайни и съм сигурна, че можете да прекарате времето си по-добре.

— Сигурна ли сте, милейди? — запита Уилсън. — Нямам нищо против да чакам.

— Напълно съм сигурна — отвърна тя.

— Добре, в такъв случай няма да ми дойде зле да изпия една-две халби, докато чакам, но ще бъда на капрата, когато бъдете готова да тръгнете.

Фийби освободи Уилсън с махване на ръка и влезе в магазина, който Рам ѝ беше препоръчал. Никога досега не беше посещавала точно този магазин, защото беше прекалено скъп. Тя трябваше да признае, че гардеробът ѝ, с изключение на две неотдавнашни попълнения, е безнадеждно демодирани. Но беше решена да купи само толкова дрехи, че това да задоволи Рам, докато двамата са заедно. Не искаше да му бъде задължена, след като се разделят.

Една жена, прилична на птица, с размахани ръце и остри сини очи я посрещна на вратата. Изсумтя презрително, когато погледът ѝ обходи недотам представителната външност на Фийби.

— Аз съм мадам Лебо. Една от моите помощнички ще дойде, за да ви обслужи — изрече тя с пренебрежително изсумтяване. — Имаме няколко готови рокли. Не са на висотата на стандарта на нашите клиентки, но не натоварват толкова кесията, което съм сигурна, че ще оцените.

Фийби намери снизхождението на мадам Лебо за дразнещо, но не можеше да обвинява жената, задето е предположила, че тя не може да си позволи най-доброто. Никога не си беше угаждала прекалено. Тъй като не беше благородничка, никога не беше имала нужда да се съобразява с висшето общество, но не можа да се въздържи да не отпрати лек укор към мадам Лебо.

— Съпругът ми ми каза, че сте най-добрата модистка в града, и ме накара да поръчам при вас гардероба си. Разбира се, Бракстън може и да греши.

Мадам доби болнаво зеленикав оттенък.

— Бракстън ли? Лорд Бракстън? Граф Бракстън?

— Точно така. Аз съм лейди Фийби Бракстън, съпругата на графа.

— О, господи, колко неучтиво от моя страна, че не разбрах. Наистина, чух, че Бракстън се е оженил. — Погледът ѝ се плъзна надолу към талията на Фийби. — Съвършено внезапно, нали?

— Познаваме се от доста години — отвърна Фийби. — Ако сте заета, ще поръчам другаде.

— О, не, милейди, моля ви, простете неучтивото ми поведение. С какво мога да ви услужа?

— Трябва ми бална рокля, няколко всекидневни рокли, фусти, нощници и всякакви други дреболии. Бях извън страната и гардеробът ми има нужда от подновяване. Балната рокля и поне две от другите рокли ще ми трябват до две седмици. Възможно ли е?

Мадам плесна с ръце и две млади помощнички веднага се появиха от задната стаичка.

— Моля, заведете лейди Бракстън в пробната и я настанете удобно. Ще дойда там с манекените и мострите.

Усмивайки се на себе си, Фийби последва двете чуруликащи момичета в една закрыта със завеси ниша, затрупана с парченца от платове. Предложиха ѝ чай и когато тя прие, двете помощнички побързаха да я настанят, Фийби седна на един стол в очакване на собственичката. Когато дочу женски гласове откъм предната част на магазина, не можа да не се заслуша. Това, което чу, я накара да се надигне и да наостри уши още повече.

— Това не е ли Бракстън там, дето привързва коня си пред магазина, Дебора?

— Наистина — въздъхна Дебора. — Такъв красив измамник. Много жалко за Батхърст. Не мога да си представя какво е видял у лейди Оливия. Но поне Бракстън и Уестмор още са на разположение.

— Не видя ли днешния „Таймс“, Памела? Бракстън се е оженил. Изглежда, никой не знае къде или кога се е запознал с госпожица

Фийби Томпсън, но това е най-възхитителната клюка дотук за този сезон. Казват, че не била благородничка. Можеш ли да си представиш?

— Не ми казвай, че е истина, Дебора! Какво ще правим без Бракстън? Той е най-добрият любовник, когото съм имала. Освен Уестмор и Батхърст, разбира се.

В гласа на Памела се долавяше нотка веселост.

— Не вярваш, че Бракстън ще ѝ остане верен, нали? Наистина, скъпа Дебора, твърде много ще бъде да искаме това от него. Аз поне се радвам, че е развратник. Сигурно се е оженил заради наследник, макар че не разбирам защо е избрал жена от неблагороден произход. Щом съпругата му забременее, според мене той ще я настани в провинцията и бързо ще се върне в града. Бракстън не може да се ограничи само с една жена.

— Колко хубаво за нас — изкиска се Дебора. — Да се обзаложим ли коя първа ще стигне до леглото му?

Фийби не чу отговора, защото мадам Лебо избра точно този момент да приветства двете жени.

— Лейди Уинторп, роклята ви е готова. Ще ви я донесат вкъщи. Лейди Гарднър, с какво мога да ви услужа?

— Нищо за мене днес, мадам. Дойдох с лейди Уинторп. Двете с нея ще прием чай после.

Малко след този диалог мадам нахлу в нишата с ръце, пълни с мостри на платове и кукли манекени.

Приятно потънала в света на модата, Фийби се стресна, когато завесата се дръпна и Рам влезе вътре.

— Рамзи! Какво правиш тук?

— Натъкнах се на временни пречки и помислих да се отбия и да видя как се справяш с гардероба. Бива ме с цветовете и моделите.

— Сигурна съм — изрече сухо Фийби.

— Лорд Бракстън, колко хубаво е пак да ви видя — приветства го ентузиазирано мадам Лебо.

Той я изгледа предупредително и се прокашля.

— Е, ще продължим ли с пробите на съпругата ми, мадам?

Фийби нямаше нужда един тон тухли да ѝ паднат на главата, за да се досети, че Рам е идвал често като клиент на магазина на мадам Лебо. Несъмнено е купувал дрехи за любовниците си от нея, което ѝ даваше още една причина да се съмнява, че той може да ѝ остане

верен. Очевидно лейди Уинторп и лейди Гарднър бяха просто две от безбройните му любовници. Сигурно е имал десетки преди, както и много други, след като се бяха оженили.

— Внимавай, Фийби — изрече Рам.

Тя се съсредоточи върху топовете плат, разстлани пред нея, оставяйки забележките на лейди Уинторп и лейди Гарднър в угълчето на ума си, за да се върне към тях по-късно.

След много часове благодарната мадам Лебо обеща да достави балната рокля, две сутрешни рокли и подходящо бельо след две седмици. Трите рокли за разходка и още две дневни рокли щяха да бъдат пратени скоро след това. Фийби беше протестирала срещу подобна разточителност, но Рам беше непреклонен. Той дори настоя да я заведе да ѝ вземат мярка за пантофки към роклите и два чифта солидни обувки за ходене.

След това той върза коня си зад каретата и се върна с нея у дома.

— Какви пречки си имал? — запита Фийби, когато се облегна на възглавниците. — Срещна ли се с Дейвид?

— Не, нямаше го. Не научих и нищо за навиците му. Изглежда, има малко приятели.

— Бил е извън страната четири години — напомни му Фийби. — Какво очакваш? Предлагам да потърсиш другаде похитителя на татко.

— Може да имаш право — измърмори нерешително той.

— Впрочем — каза Фийби, — докато бях в пробната, дочух разговор между две от любовниците ти.

— Какво те кара да мислиш, че са били мои любовници?

— Възхвалявах сексуалните ти умения. Може би ще познаеш имената им — лейди Уинторп и лейди Гарднър.

— Памела и Дебора — измърмори Рам. — Просто познати, с които...

— ... си спал — довърши Фийби.

— Не съм казвал, че съм светец.

— Съжалявам, Бракстън, нямам право да ти се бъркам. Просто живеем заедно за удобство.

— Както кажеш — отвърна той, хвърляйки ѝ развеселен поглед. — Ще те изпратя до дома, после отивам на пристанището. Някой трябва да е видял какво е ставало в деня, когато е изчезнал баща ти.

— Ще дойда с тебе — предложи Фийби с готовност, която озари лицето ѝ.

— Не и този път. Пристанището не е място за жени. Не искам да ходиш там. Обещавам ти първа да научиш, ако разбере нещо ценно.

Макар че това не ѝ харесваше, Фийби прие декрета на Рам; той я свали от каретата и я съпроводи до предната врата. Тя го загледа как се отдалечава и мислите ѝ се върнаха към разговора, който беше дочула в магазина на мадам Лебо. Ако беше имала надежди, че ще накара брака си да проработи, това, което беше чула днес, ги беше убило. Мъж като Бракстън, чийто сексуален апетит беше легендарен, нямаше да се задоволява само с една жена. Четирите години не бяха променили нищо в него.

Въздъхвайки със съжаление, тя тъкмо щеше да влезе през вратата, която един лакей беше ѝ отворил, когато едно момче изхвъркна иззад някакви храсти, пъкна една бележка в ръката ѝ и отпраши.

— Да го догоня ли, милейди? — запита лакеят.

— Не, остави го — отговори Фийби, взирайки се в мърлявата бележка.

Побърза да отиде в стаята си. Интуицията ѝ подсказваше, че бележката е от похитителя на баща ѝ, и сърцето ѝ заби тревожно.

С треперещи ръце отвори посланието и прочете думите, надраскани през страницата. Подозренията ѝ се потвърдиха.

Наистина беше от похитителя на баща ѝ. Нарече да ѝ да отиде при западния вход на Хайд Парк утре в два часа следобед да чака информация за баща си и я предупреждаваше да не казва на никого за бележката или съдържанието ѝ.

Прочете я два пъти, после я накъса на дребни парченца и ги хвърли в камината. Не ѝ харесваше да крие такива неща от Рам, но в този случай нямаше избор.

Рам се върна у дома малко преди часа за вечеря. Изкъпа се, преоблече се и се присъедини към Фийби в приемната. Отиде право към бюфета, напълни една чашка с бренди и я изпи на един дъх. Когато се обърна да приветства Фийби, лицето му беше мрачно.

— Какво е станало? — запита тя.

— Не особено много. — Звучеше разстроен. — Това просто няма никакъв смисъл. Как може баща ти да се изпари? Мисля, че ще посетя

пак Филипс утре. Този човек знае повече, отколкото е склонен да си признае.

— Грещиш за него, Рам.

Той се отпусна на дивана до нея.

— Грешал съм преди, но този път мисля, че съм прав. Можеш ли да ми кажеш какво правеше Филипс, откакто се върна от Египет?

Фийби погледна към Рам, после отмести очи. Чувстваше се виновна, задето крие от него съдържанието на бележката, и се страхуваше, че очите ѝ ще я издадат. Пренебрегвайки въпроса му за Дейвид, тя изрече:

— Сега какво ще правиш? Нямаме указания, никакви следи, които да ни отведат до местонахождението на татко.

Отговорът му беше изпреварен, когато Портър пристигна, за да обяви вечерята. Рам я съпроводи в трапезарията и изчака да се нахранят, преди да подеме отново темата.

— Има ли още нещо, което да ми кажеш за амулета и отвличането на баща ти? Нещо, което може да си забравила?

Погледът ѝ се отдалечи от неговия.

— Защо да пазя в тайна нещо от тебе?

Очите му се присвиха подозрително. Той се взря в темето на приведената ѝ глава.

— Защо, наистина?

Последва дълга пауза; после той запита:

— Какво има, Фийби? Нещо става този твой сложен ум. Какво не ми казваш?

Тя се застави да го погледне в очите, държейки изражението им нарочно безстрастно.

— Въобразяваш си, Рам. Защо да крия нещо от тебе, когато отчаяно се нуждая от помощта ти?

— Защо, наистина? Да се оттеглим ли в кабинета и да продължим разговора на кафе?

Да остане насаме с Рам беше последното, което Фийби искаше. Той имаше начин да изтръгне истината от нея и вече подозираше, че тя крие нещо.

— Уморена съм, Рам. Освен това, този разговор не води наникъде.

Рам не знаеше точно какво го безпокои у Фийби тази вечер, но наистина имаше нещо. Тя лъжеше; доказателството беше в очите ѝ. Избягваше да го гледа през пялата вечер. Имаше ли нещо общо с това, че се беше натъкнала на две от предишните му любовници? Почувства се заставен да обясни. Тези връзки не бяха означавали нищо за него. Тя знаеше, че не е живял като отшелник в изминалите четири години.

— Сигурно не си чак толкова уморена — настоя той, докато ѝ помагаше да стане и настаняваше ръката ѝ върху своята. — Ще прием кафе в кабинета, Портър — каза той на иконома.

Кабинетът беше любимата стая на Рам. Удобните му кожени кресла, дървените мебели, тъмните кадифени завеси и голямата камина подхождаха на мъжествеността му; тук той се чувстваше най-добре. Настани Фийби и дръпна едно кресло до нея, простирайки дългите си крака към огъня. Гледаше към пламъците в замислено мълчание, докато Портър не поднесе кафето и не излезе.

— Ужасно си тиха тази вечер — изрече той, докато разбъркваше сметаната в кафето си.

— Казах ти, уморена съм. Пробите ме изтощават. Не виждам защо да ми трябват толкова рокли. С татко вероятно ще се върнем в Египет, след като всичкото това приключи, така че тези красиви рокли няма да ми вършат никаква работа.

— Съпругата ми трябва да се облича в стил, подходящ на ранга и.

Фийби отвърна поглед.

— Казах, че не си научил нищо днес от докерите — внезапно смени тя темата. — Времето изтича.

Тя бе толкова категорична, че Филипс не е замесен в отвличането на баща ѝ, че Рам реши да не ѝ казва какво е научил на пристанището. От всички мъже, с които беше говорил, само един си спомни, че е виждал двама души, отговарящи на описанието на Филипс и Томпсън, да слизат от „Коринтиан“ в деня, когато е пристигнал. Докерът си спомни, че е видял Филипс да говори с някакъв главорез, който се мотаел около доковете.

Тази информация беше достатъчна, за да поднови подозренията на Рам спрямо Филипс. Възнамеряваше утре да се срещне с него и да изкопчи истината.

— Не се предавай още — каза Рам. — Правителството е също толкова загрижено да намери амулета, както ти искаш да откриеш баща си. Няма да оставим тази работа така.

Гледаше как Фийби отпива от кафето си и продължи да събира мислите си. След дълга пауза запита:

— Още ли си разстроена от това, което е станало у мадам Лебо? Дебора и Памела не означават нищо за мене. Не виждах причина да се лишавам, след като ти ме напусна.

— Не съм разстроена. Какво си правил, след като се разделихме, не е моя работа. Още не разбирам защо не поиска анулиране. Аз наистина те напуснах, в края на краищата.

— Остави това, Фийби — възрази Рам.

Тя вдигна рамене и стана. Той се изправи.

— Ще те изпратя до стаята ти.

— Не е необходимо. Знам пътя.

Настойчивостта на Рам надделя. Той хвана ръката на Фийби, усети я как трепери и разбра, че ѝ влияе по същия начин, както и тя на него. Ръката му докосна бузата ѝ, когато главата му се доближи до нейната, за да вкуси устните ѝ. Не се опитваше да скрие желанието си, жаждата си. Целуваше я така, че и двамата се задъхаха и Фийби най-накрая се отскубна и отстъпи.

— Не е добра идея, милорд.

Рам се ухили.

— Това е най-добрата ми идея за целия ден.

Притисна се до нея, оставяйки я да почувства надигащата се ерекция.

Устните му докоснаха бузата ѝ, после минаха по дългата линия на гърлото ѝ, докато ръцете му бродеха по тялото ѝ. Фийби изстена. Тези греховни, разпуснати ръце знаеха много добре как да я накарат да се разтрепери, да потръпва, знаеха как да я докосват, как да я галят. Той я караше да иска още, да копнее стремително и отчаяно. Беше майстор на съблазняването, а тя — неговата доброволна играчка.

Ако не престанеше да я докосва и целува, тя скоро щеше да започне да го моли да продължава, доказвайки слабостта си.

— Не ме докосвай така, Рам.

Ръката му обхвана гърдата ѝ.

— Искаш да кажеш, така? Гърдите ти са съвършени, любима. Обичам да ги докосвам.

Ниският, сексуален тембър на гласа му не правеше нищо, за да подкрепи решението ѝ. Гърдите ѝ бяха подуты и болезнени, а той още не беше докоснал голата ѝ плът. Единната му ръка се спря властно на корема ѝ, масажирайки го предизвикателно. Тя изстена и се притисна към него. Зърната ѝ тръпнеха; коремът ѝ се беше превърнал в стегнат възел от жажда.

Ръката му се плъзна надолу, притискайки полите ѝ между бедрата, докато се отъркваше в нея, полека, нарочно, докато тя не помисли, че ще полудее.

— Тези проклети дрехи само пречат — изръмжа Рам.

Без да чака позволение, той развърза корсажа ѝ и го плъзна надолу по раменете ѝ, смъквайки и ризата заедно с него.

— Не тук! — извика Фийби. — Не сега.

Всеки път, когато той се любеше с нея, я оставяше оголена и емоционално уязвима.

— Тук — каза той, вдигайки я на ръце, за да я положи на мекия килим до камината. — Сега. Развих огромен апетит, като те гледах днес как се събличаш у мадам Лебо. Не можеш да кажеш, че не ме искаш.

Запретна полите ѝ, подпъхна ги под кръста ѝ, после я привлече под себе си. Разделяйки бедрата ѝ, той я докосна, обхвана я и после пъхна един дълъг пръст дълбоко в нейната мекота.

Нечленоразделен звук замря в гърлото ѝ, а клепачите ѝ се спуснаха неволно, докато ръцете ѝ стиснаха рамене му.

Той я галеше, стигайки надълбоко. Тя ахна и се заизвива. Той продължи да я гали интимно, докато тя не започна да се гърчи и да се мята. Внезапно ръката му се оттегли, за да разкопчае панталоните му. Тогава тя почувства твърдата му дължина да се притиска към нежната ѝ сърцевина. Той беше напълно възбуден, твърд като желязо и неимоверно издут. Пъхна се в нея и тя ахна, стегна се, после се отпусна, за да му позволи да навлезе. Тялото ѝ го приветства, омекнало, податливо, горещо и хлъзгаво. Вкопчвайки пръсти в тила му, тя стисна хълбоците му с бедра и се размърда, за да го поеме още по-навътре.

С един бърз удар той навлезе докрай, настани се дълбоко в пицната ѝ топлина. Хванат в мрежата на надигащата се наслада, Рам се чувстваше свързан с Фийби, както никога досега. Това не трябваше да се случва. Той не биваше да допуска да се случи. Чувстваше се смехотворно оголен, уязвим. Искаше да вярва, че единствената му връзка с Фийби е взаимната страст, но знаеше, че има много повече.

Отърсвайки се от смуцаващите си мисли, той наложи бесен ритъм на тласъците си навън и навътре. Свеждайки глава, пое едно щръкнало зърно в устата си, засмука го и го заоблизва, изгубвайки се в аромата и вкуса на Фийби. Тя беше омекнала под него; можеше да почувства как сърцето ѝ бие лудо.

Тя издаде тих звук, нежен стон някъде издълбоко от гърлото си, и това го разпали още повече, накара го да се втвърди още, да ускори тласъците си с диво отдаване. Клепачите му се спуснаха, челюстта се стегна, той се бореше с подтика да се отдаде незабавно на кулминацията си.

— Ще те чакам — прошепна той накъсано в ухото ѝ.

Но не беше сигурен, че ще може. Нейните стонове, гърчения и пъшкане го караха да трепери, насладата му достигаше застрашителна острота.

— Рам!

Името му отекна в ушите му, когато тя се разпадна в ръцете му. Той я последва веднага, треперейки от силни конвулсии, докато се изливаше в нея.

Фийби се свести полека с пулсиращо тяло и внезапно осъзна, че Рам сваля дрехите ѝ и ги мята настрана.

— Какво правиш?

— Събличам те. Ще го направим по-бавно следващия път.

Паниката я накара да занемее, когато Рам я накара да се изправи и я взе на ръце. Докато отиваше към вратата, Фийби си възвърна гласа.

— Да не си полудял? Не мога да изляза оттук без дрехи. Какво ще си помислят слугите?

— Късно е, сигурно вече са си легнали.

— Ами Портър?

— Знае, че е по-добре да стои настрана.

Тя го заудря по гърдите.

— Пусни ме. Няма да оставя да ме унижаваш така.

Той я пусна да стъпи само колкото да грабне роклята ѝ и да я увие около нея, преди да я вземе отново на ръце и да излезе в коридора. За нейно облекчение Портър не се виждаше никакъв и стигнаха стаята на Рам без произшествия. Той я остави на леглото, бързо се съблече и се присъедини към нея.

Прегърна я и изрече:

— Тук е много по-добре, отколкото на пода.

После започна да я люби бавно, целенасочено. Съпротивата ѝ се изпари, когато през тялото ѝ започнаха да пробягват вълни от страст, които я изпълваха и я отнасяха далече. Тя отвърщаше на целувките му, отваряйки уста за езика му.

Когато устата му се отдели от нейната, за да плени гърлото и гърдите ѝ, тя се изви и изстена името му. Когато устните му продължиха надолу по копrienената ѝ плът, тя приветства интимната му ласка, докато той разтваряше бедрата и пъхваше език в сгорещената ѝ сърцевина. Миг по-късно той я обърна по корем и повдигна хълбоците ѝ.

Притисна се към нея, стискайки хълбоците ѝ със стоманени пръсти. Обгърна прасците ѝ и притисна ерекцията си между бедрата ѝ, прониквайки леко сред набъбналата ѝ плът. После дланите му обгърнаха седалището, погалиха го леко, и се спуснаха по бедрата ѝ. Измъчена отвъд границите на издръжливостта, тя стегна седалището си и се заизвива нетърпеливо.

Той се засмя леко, задържа я на място и проникна вътре, предявявайки претенцията си върху нея по най-първичния начин. Отдръпна се и отново я запълни. После започна ритмично да влиза и да излиза, водейки я към сладка забрава.

Подпряно на ръце и колене, тялото ѝ се люлееше с всеки тласък на слабините му. Тя се опита да се размести, но краката му бяха твърди стълбове, неподдаващи се нито на инч. Той проникваше в дълбините ѝ, отвеждаше я все по-високо, разпалвайки у нея адски пламък, който излизаше от контрол.

Запълваше я отново и отново, хълбоците му разлюляваха нейните, ръцете му обгръщаха плътно голите ѝ гърди, той се притискаше в нея все по-силно, все по-бързо, все по-дълбоко. Горещина пълзеше по нея от шията до там, където бяха свързани. Огън пълзеше във вените ѝ, спазми на нажежени до бяло усещания

бушуваха в тялото ѝ. Тя изкрещя, осъзнавайки как ръцете му я задържат на място, усети как горещото му семе я облива отвътре. Усети как кулминацията му го разтърсва, почувства го как ѝ отдава всичко, викайки името и, за да се присъедини към нея в онова място, обитавано само от любовниците.

Сърцето му биеше неудържимо, докато цялото му същество вкушваше неописуемото усещане. Някоя друга жена не го беше вълнувала така мощно, както Фийби.

И това го плашеше невероятно много.

Фийби се събуди следващата сутрин в леглото на Рам, уморена, но доволна. После си спомни какво беше скрила от него. Ако му беше казала, че трябва да се срещне с похитителя на баща си днес, той щеше да настоява да ѝ придружи, а това щеше да доведе до катастрофални усложнения. По някакъв начин трябваше да се измъкне, без някой да разбере. Поглеждайки към празното място до себе си, Фийби смътно си спомни, че Рам беше станал рано сутринта и ѝ беше казал, че почти целия ден няма да го има.

Като хвърли поглед към часовника на полицата над камината, тя се стресна, осъзнавайки, че е проспала цялата сутрин. Стана, навлече пеньоара си и позвъни за Аби. Камериерката се появи след няколко минути, носейки поднос с шоколад и сладки кифлички, току-що извадени от фурната.

— Лорд Бракстън каза да ви оставим да спите, докато искате — каза Аби, докато оставяше подноса на нощната масичка.

— Бих искала да се изкъпя, Аби — каза Фийби, докато отпиваше от шоколада и хапваше от една кифла.

— Негово благородие смяташе, че ще искате да се изкъпете, след като се събудите. Водата вече е стоплена, ваната е готова. Ще се погрижа за това, докато си довършите шоколада.

Фийби не възрази; дояде кифлите и изпи и последната капка шоколад от чашата. Не след дълго Аби се върна, последвана от върволица прислужници, които носеха вана и кофи с вода.

Фийби не остана много във ваната. Изми се и се облече бързо, остана да седи нетърпеливо, докато Аби оформяше косата ѝ в привлекателна прическа, а после слезе долу. На бюфета в сутрешната трапезария я чакаше солидна закуска и тя се нахвърли лакомо на храната, изненадана от апетита си. Зае се да върши разни неща, докато

не стана един и половина, после осведоми Портър, че отива да се поразходи в парка.

— Ще повикам Аби да ви придружи.

— Не е необходимо — изрече небрежно Фийби. — Но можете да я помолите да ми донесе късото жакетче.

Портър с видимо неодобрение отиде да намери Аби. Камериерката пристигна след малко, носейки жакетчето на Фийби.

— Не бива да излизате сама, милейди — рече укорително Аби.

— Всичко е наред, Аби. Нищо няма да ми се случи. Аз съм омъжена жена и мога да се разхождам сама, ако реша.

След като изрече това, Фийби излезе.

Щом зави зад ъгъла, тя махна на един файтон и каза на кочияша да кара към Хайд Парк. След малко файтонът я докара до парка. Тя плати на кочияша и той се отдалечи.

Хайд Парк беше доста оживен по това време на деня, но никой не се заглеждаше в нея, докато тя се разхождаше около входа. Тръпка на предчувствие се плъзна по гръбнака ѝ и тя се извърна. Не видя нищо, което да буди подозрение, и насочи вниманието си другаде, пренебрегвайки игличките, които усещаше да бодат тила ѝ. Огледа се и забеляза, че стои сама близо до входа. Всички други наоколо ѝ бяха влезли в парка.

Чу звук зад себе си и се обърна. Но преди да разбере какво става, една ръка затисна устата ѝ и тя усети как я дърпат към затворена карета, спряла наблизко. Ръцете ѝ се замяха, тя се задърпа, но без никаква полза. Нейният похитител я бутна в тъмната карета, скочи вътре при нея и затръшна вратата. Каретата потегли веднага.

Фийби отвори уста, за да извика, но един дрезгав глас прошепна близо до ухото ѝ:

— Стой тихо. Водя те при баща ти.

Преди тя да разбере какво става, една кърпа закри очите ѝ.

— Защо правите това? — запита Фийби с треперещ глас. — Щях да дойда доброволно, ако знаех, че ще видя татко.

— Не мога да рискувам — изръмжа мъжът. — Платиха ми да свърша една работа и не съм от тия, дето ще оставят нещата на случайността.

— Къде отиваме?

— Казах ти. Седи мирно.

— Мога ли да махна кърпата?

— Не. Не бива да знаеш къде отиваш.

Изнервена, Фийби кацна на ръба на седалката и започна да оценява положението. Така, както беше с вързани очи, нямаше представа в коя посока пътуват. Единственото, което можеше обаче да направи, беше да се вслушва внимателно с надеждата, че ще чуе нещо, което ще може по-късно да идентифицира.

Каретата изтропали по един мост и тя запомни този факт.

Пътуването изглеждаше безкрайно, Фийби се запита дали Рам се е върнал у дома и е видял, че я няма. Щеше ли да я търси? Щеше ли поне да се обезпокои? Тя едва не се засмя на глас при тази мисъл. Разбира се, че щеше да се обезпокои, ако не поради друга причина, но дори само защото искаше амулета. Знаеше, че ще се ядоса, защото я беше предупредил да не излиза никъде сама.

Тогава каретата зави остро надясно и след няколко минути забави ход и спря.

— Стигнахме — изръмжа похитителят ѝ.

Отвори вратата и грубо я избута навън. Тя се спъна, докато слизаше, но се задържа да не падне. Тогава чу някаква врата да изскърцва с пантите си и се спъна в него, което предположи, че е праг. Усети промяната на атмосферата и осъзна, че се намира в някакво жилище. Подтиквана от безпокойство, дръпна кърпата от очите си и ги зачака да се приспособят към слабата светлина.

Фигурата на един мъж влезе във фокуса ѝ. Беше едър и мускулист, облечен в груби дрехи на докер.

— Кой сте вие? Къде е баща ми? — запита Фийби.

— Можеш да ми казваш Уотс. Последвай ме.

Уотс отвори една врата и Фийби го последва в затъмнена стая, където имаше само един одър и почти нищо друго. Взирайки се в мрака, видя една слаба фигура да лежи под едно тънко одеяло. С изплашен вик тя се хвърли към баща си.

10

Падайки на колене, Фийби хвана ръката на баща си и го повика. Сър Андрю обърна глава и очите му се разшириха, когато видя Фийби наведена над него.

— Фийби? Дъще? Ти ли си наистина?

— Аз съм, татко — изхълца тя. — Какво са ти направили?

— Божичко, молех се да останеш настрана от това. Направиха ли ти нещо?

Тя полека отмахна кичур влажна коса от челото му.

— Добре съм, татко. Знаеш ли кой те отвлече? Уотс сам ли действа?

— Той просто изпълнява заповеди, сигурен съм, че някой друг командва. За съжаление, не съм виждал мъжа. Аз... бях болен.

— Какво ти е?

— Малария. Първият пристъп беше, след като ти напусна Египет. Отвратително. Пътуването по море като че ли облекчи симптомите, но се появиха пак, след като бях отвлечен и доведен тук. Бях в несвяст през повечето време. Скъпо дете, никога не съм искал да те забърквам в това.

Сър Андрю се развълнува и Фийби затърси с какво да го успокои.

— Не се тревожи, татко. Аз се забърках от мига, когато ти изчезна. Проклинам деня, когато открихме амулета. Защо те не вярват, че не е у тебе?

— Ела по-насам — прошепна сър Андрю.

Фийби се наведе, за да чуе тихите думи на баща си.

— Докато пътувах към Англия, открих амулета вътре в една ваза, която бях пхнал в сандъка си. Нямам представа как е попаднал там, но възнамерявах да го предам на съответните власти, за да бъде върнат на египетското правителство.

Шокирана, Фийби само гледаше безмълвно баща си.

— Не знаеш ли как е попаднал там?

— Наистина не знам. Не съм крадец, дъще. Когато го извадихме от онази гробница, знаех, че египтяните няма да оставят подобен ценен предмет да напусне страната. Дадох го на Дейвид и той веднага го занесе на съответните власти. Тогава за последно го видях, преди да се намери в сандъка ми.

Припомняйки си подозренията на Рам, Фийби запитва:

— Мислиш ли, че Дейвид го е сложил в сандъка ти?

— Никога! Дейвид е моят доверен асистент; той е не повече крадец от мене.

— Тогава кой?

Томпсън вдигна рамене.

— Не знам. Намери ли го, когато разопакова нещата ми?

Страхувайки се да му каже за нахлуванията, за да не се развълнува още повече, отколкото вече беше, Фийби изрече:

— Претърсих щателно сандъка, когато го разопаковах. Амулетът не беше там.

Томпсън се усмихна едва-едва.

— Скрих го добре. Ще го намериш в несесера ми за бръснене, под сапуна в легенчето. Искам да го занесеш на властите. Подозирам, че египетското правителство няма търпение да си го върне.

Фийби се взря в него така, сякаш му бяха поникнали рога.

— Не мога да го направя! Тези хора говорят сериозно. Ще те убият, ако не им дам амулета.

— Слушай ме добре, дъще. Аз съм стар и болен. Няма значение какво ще стане с мене. Онова, което наистина има значение, е моята репутация. Вземи амулета, занеси го във външното министерство и кажи на властите какво е станало.

— Ами ако не иска да ме пусне?

— Ще те пусне, ако му кажеш, че си готова да сътрудничиш. Щом вземеш амулета, го занеси направо във външното министерство.

— Какво си шепнете вие двамата? — запитва строго Уотс. — Накарай баща си да ти каже къде е скрил амулета и ще ви пусна и двамата веднага щом го получа.

Фийби се извърна рязко към Уотс.

— Не виждате ли, баща ми е болен? Настоявам да ни освободите веднага.

— Не си в положение да настояваш за каквото и да било, милейди — изръмжа Уотс. — Накарай стареца да ти каже къде е скрил дрънкулката и всичко ще бъде наред.

— За кого работите? Кой стои зад отвличането на татко?

— Няма значение. Само направи каквото ти казвам.

— Фийби, спомни си какво ти казах — изшептя сър Андрю.

— Оставете ни насаме — заповяда тя. — Искам да поговоря с баща си на четири очи.

— Не бързай; никой няма да излезе оттук, докато не получим каквото искаме.

— Ние? Още кой е замесен в това? — запита Фийби. Въпросът ѝ остана без отговор, а вратата се затвори зад Уотс.

— Няма полза, Фийби, той няма да ти каже нищо.

— Трябва да избягаме, татко. Можеш ли да ходиш?

Той се опита да стане, но се отпусна на дюшека, очевидно твърде слаб, за да се движи, Фийби го гледаше безпомощно как започва да трепери така силно, че зъбите му затракаха.

— Татко, добре ли си?

— Маларията е, дъщеря. Ще ми мине.

— Уотс дава ли ти лекарства?

Томпсън поклати отрицателно глава.

— Не мисля. Бях в безсъзнание през повечето време.

— Не мога да те оставя да се мъчиш, татко. Ще направя каквото искат. Ще кажа на Уотс, че съм готова да изпълня исканията му.

Томпсън я хвана за ръката с изненадваща сила.

— Не, Фийби, не бива да го правиш. Трябва да направиш каквото ти казвам.

— Те ще те убият.

— Щом се разбере, че амулетът е бил върнат на правителството, няма да бъда полезен с нищо на похитителите.

— Страхувам се за живота ти — изхлипа Фийби.

— Склонен съм да поема този риск. Обещай ми, Фийби; обещай, че няма да отстъпиш пред исканията им.

Той трепереше и се потеше така обилно, че Фийби нямаше сърце да утежнява страданията му, затова обеща, макар да знаеше, че няма да удържи обещанието си.

С натежало от страх сърце Фийби наблюдаваше баща си, докато той не потъна в дълбок сън. Имаше нужда от лекарства, и то веднага. Тя щеше да направи всичко, за да го види оздравял, дори щеше да наруши обещанието си към него и щеше да предаде доверието на Рам. Отиде на пръсти до вратата и завъртя дръжката. Беше заключено. Тя почука на вратата, отначало тихичко, после по-силно. Никакъв отговор.

Колко време възнамеряваше Уотс да я държи под ключ? Не разбираше ли, че Рам ще вдигне тревога, когато отвличането ѝ излезе наяве?

— Уотс идва и си отива — обади се сър Андрю откъм леглото. — Смятам, че излиза, за да се срещне с мъжа, който му е платил да ме отвлече.

— Не исках да те събудя — каза Фийби, връщайки се към леглото. — Хранят ли те редовно?

— Не ме морят от глад, но почти нямам апетит. — Той потупа леглото. — Седни тук и ми говори, дъще. — Фийби приседна на ръба на леглото и взе крехката му ръка в своята. — Не биваше да оставам в Египет — въздъхна той. — Трябваше да се върна с тебе в Англия, но имаше да довършвам много неща, преди да замина.

— Слава богу, че Дейвид беше с тебе — каза Фийби.

— Той ми беше голяма помощ. Ръководеше всичко, след като се разболях. Не бих могъл да се справя без него.

— Ще ти намеря най-добрия лекар, след като те пуснат — закле се Фийби. — Може би лорд Бракстън ще препоръча своя личен лекар.

Томпсън я изглежда озадачено.

— Лорд Бракстън ли? Симпатичен човек. Не те ли ухажваше по едно време?

Фийби осъзна, че е дошло време да каже на баща си истината за себе си и Рам. Той рано или късно щеше да я открие.

— Може би не е най-добрият момент, татко, но има нещо, което трябва да знаеш за Бракстън и мене. Нещо стана преди много време.

— Скъпо дете, можеш да ми кажеш, всичко. Мислиш ли, че няма да те разбере?

— Не, не че... просто много се срамувах от това, което направих. Нали разбираш — започна тя, — бях решила да не идвам при тебе в Египет преди четири години. Бях се влюбила в Бракстън и вярвах, че

той отвърща на любовта ми. Трябваше да знам, че не може да остане верен, но бях млада и импулсивна, виждах само звезди пред себе си.

— Влюбването не е лошо нещо, Фийби. Предполагам, че си го преодолела, защото пристигна в Египет с Дейвид, както беше планирано.

Поемайки си дълбоко дъх, Фийби изрече:

— Омъжих се за Бракстън, татко. Омъжих се за него, а на другия ден го напуснах. Не съм го виждала и чувала, докато не се върнах в Лондон. Естествено, предположих, че е анулирал брака ни, но бях сгрешила. Още сме женени.

— Омъжила си се и не си ми казала? — каза смаяно Томпсън. — Дейвид знаеше ли?

— Не, но сега вече знае.

— Не е за учудване, че отказа да се омъжиш за него. Трябва да е бил съкрушен, когато е разбрал. Бракстън каза ли ти защо не е поискал анулиране?

— Не. Бях шокирана, когато ме посети в Лондон. Появи се в къщата, която наех, няколко седмици, след като ти изчезна.

— Има още нещо в тази история, което не ми казваш, нали, Фийби?

Тя въздъхна.

— Съжалявам, татко; това е толкова сложно. Този проклет амулет преобърна живота ни с главата надолу. Два пъти влизаха в къщата, нападнаха ме и в градините Воксхол.

— Господи! Съжалявам Фийби. Не съм и помислял, че ще те преследват. Продължавай да разказваш, миличка. Къде е мястото на Бракстън във всичко това?

— Той работеше за правителството през войната. Когато дошъл египетски пратеник в Лондон и уведомил външното министерство, че амулетът е изчезнал, те се обърнаха към Бракстън и го помолиха да намери липсващия предмет. Ти, разбира се, беше първият заподозрян и той трябвало да стигне до тебе, като ме разпита.

Фийби нямаше намерение да казва на баща си, че Рам е получил заповед да я съблазни. Беше наясно още от самото начало, че той никога не би се свързал с нея, ако не беше имал скрит мотив.

— Защо напусна Бракстън, ако го обичаш? — запита Томпсън. — Наистина нищо не разбирам, Фийби.

— Дейвид дойде да ме спаси. Показа ми колко наивна съм била да вярвам, че Бракстън ще ми остане верен. Той имал повече от една любовница в селото и без съмнение, една-две и в Лондон.

— Но се е оженил за тебе, миличка — укори я Томпсън.

— Мъже като Бракстън не знаят как да бъдат верни. Щеше да ме изостави, след като се умори от мене. Не бих могла да го понеса, татко. Трябваше да се отдалеча възможно най-бързо. Напуснах Рам на сутринта след нашата — тя погледна настрани и се изчерви — брачна нощ. Заминахме с Дейвид веднага за Портсмут. Качихме се на кораба след няколко дни. Това е последното, което знам за Рам, докато не се върнах в Лондон.

— Какво чувстваш към него сега?

— Нищо не се е променило. Рам още е женкар и фустогонец. Минал е през половината жени от висшето общество и преследва тези, които е пропуснал. Никога не е срещал жена, която да не му харесва — измърмори тя.

— Още го обичаш. — Това беше по-скоро твърдение, отколкото въпрос.

— Аз... не съм сигурна. Преместих се у него, защото ме накара. Не искаше да живея сама след нахлуванията у дома. Сега вярва, че сме невинни, че не сме откраднали амулета.

— Ще му кажеш ли какво обсъждахме днес? Той може да ти помогне да върнеш амулета на съответните власти.

Фийби нямаше намерение да казва на Рам, че знае къде да намери амулета. Той щеше да го вземе за правителството, а тя не можеше да позволи това да се случи. Благополучието на баща ѝ беше на първо място. Не стана нужда да му отговаря, защото Уотс влезе в стаята.

— Донесох ви за ядене и пиене — каза той, поставяйки на масата поднос с хляб и сирене и две чаши бира.

Фийби изгледа презрително подноса.

— Баща ми има нужда от хранителен говежди бульон.

— Не ми се плаща да готвя — изсумтя Уотс. — Ядете или не ядете, все ми е едно.

Фийби веднага се хвана за думата „плаща“.

— Кой ви плаща? За кого работите?

— И не съм дрънкало. Ако работодателят ми искаше да знаете, щеше да ви го каже сам. — Той се обърна, за да излезе.

— Чакайте! Кога ще ме пуснете да си ида?

— Никъде няма да ходиш, докато старецът не ти каже къде е скрил амулета.

— Искам да говоря с вашия... работодател.

— Ще дойде, щом бъде готов.

Вратата се затвори и ключът се обърна в ключалката, Фийби остана да гледа замислено вратата в продължение на няколко мига, преди да се обърне пак към баща си.

— Имаш ли някаква представа кой е наел Уотс?

— Не съм виждал другиго, освен него. Седни и яж, дъще. Някой трябва да се възползва от храната.

— Ще я споделя с тебе — каза Фийби, приближавайки се към масата.

Томпсън поклати отрицателно глава.

— Не съм гладен.

След много увещания Фийби убеди баща си да изпие бирата и да хапне малко сирене. После той отново си легна и заспа неспокоен сън. Фийби дръпна един стол и се настани до него, вслушвайки се в хриптящото му дишане. Като нямаше с какво да си запълва времето, мислите ѝ отново се върнаха към Рам.

Последната нощ в ръцете му беше съвършена магия. Той притежаваше силата да накара тялото ѝ да го желае, да я накара да пламти от жажда. Способността му да съблазнява и привлича беше доведена до съвършенство. Той беше неустоим, щом си поставеше за цел да съблазни някоя жена.

Фийби знаеше, че това, което възнамеряваше да направи, щеше да вбеси Рам, но вече беше взела решение. Баща ѝ винаги щеше да бъде на първо място за нея. Щеше да вземе амулета, да го даде на Уотс и да върне баща си у дома, за да се възстанови. Щом оздравееше достатъчно, за да заминат пак в Египет за друга експедиция, тя щеше да тръгне с него, защото нямаше да може да погледне него, защото тя не би могла да застане Рам, след като го предаде... още веднъж.

— Какво правят там? — запита мъжът, който стоеше в стаята заедно с Уотс.

— Приказват си — отвърна Уотс. — Мисля, че старецът каза на дъщеря си каквото искаме да узнаем. Чух ги да си шушукат.

— Отлично — отговори другият, потърквайки ръце. — Знаех, че ще е добре да я доведем тук.

— Искате ли да я разпитате?

— Не. Ти се оправяй. Накарай я да разбере, че животът на баща ѝ е в опасност, ако не се подчини на нарежданията ни. Ако ти каже къде да намериш амулета, отиваш и го вземаш. Но подозирам, че и тя е упорита като баща си и ще настоява сама да го вземе. Ако стане така, нека Бени да дойде, след като тя му даде дрънкулката.

— Ами Томпсън?

— Няма причина да го убивам, щом получа каквото искам. Вие с Бени можете да изчезнете, а той ще се върне сам в Лондон. Предлагам временно да изчезнете от хоризонта. Разчитам на тебе, Уотс. Не ме разочаровай.

— Бени ще се върне с каретата чак утре сутрин.

— Така е добре. Дъщерята ще има време да размисли за последиците, ако не направи каквото ѝ казваме. Донеси ми амулета утре вечер в „Рижата лисица“.

— Ами ако жената откаже? Старецът няма да ни каже нищичко.

— Няма да откаже. — Той впери поглед в Уотс. — Амулетът няма никаква стойност за тебе, ако решиш да го задържиш. Никоя заложна къща в страната няма да го вземе. Нямаше да мога да се освободя от него, ако един частен купувач на континента не чакаше да го купи.

— Не се тревожете, ще получите дрънкулката. Ако това, което казвате, е истина, че правителството го иска, не си струва главоболията.

— Само не го забравяй. До утре вечер, Уотс.

Рам се върна у дома, за да открие, че Фийби липсва и цялата къща е с главата надолу. Разтрепераният иконом докладва, че тя е излязла през деня и не се е връщала.

Предупредителни камбани зазвъняха в главата на Рам.

— Каза ли къде отива?

— На разходка, милорд. Казах ѝ да не излиза сама, но тя не искаше да ме послуша. — На лицето му се настани печално

изражение. — Трябваше да настоявам. Простете ми, милорд.

— Не е твоя вината, Портър. Знам колко упорита може да бъде Фийби — изрече разсеяно Рам.

— Питам се... — каза замислено Портър, поглаждайки брадичката си.

— Ако знаеш нещо, Портър, кажи ми веднага.

— Единият от лакеите докладва, че някакъв уличен хлапак вчера предал бележка на лейди Бракстън.

Рам се вцепени.

— Защо не ми беше казано?

— Не знаех, едва днес разбрах. Тъй като лейди Бракстън като че ли не се разтревожи, лакеят просто е решил, че няма особено значение. Веднага ще го уволня.

— Едно смърряне ще свърши работа — каза Рам. — Сигурен съм, че ще помисли два пъти, преди да забрави да спомене нещо, което може да е важно.

Страх го тресеше, докато се качваше по стълбите, Фийби беше в опасност, усещаше го в костите си. Защо не ѝ беше сложил охрана? Импулсивна и независима, тя действаше, а след това мислеше. Защо не му е казала за съобщението? Докато се е любила с него, е пазела тайна, която може да ѝ е навлякла сериозна опасност. Не му беше повярвала преди четири години и сега не му вярваше.

Единственото, което би могло да я тласне в челюстите на опасността, беше съобщение от похитителите на баща ѝ. В какво, за бога, се беше забъркала?

Щателното претърсване на стаята ѝ не донесе дори най-малък намек за нейното местонахождение. Поглеждайки през прозореца, той забеляза последните слънчеви лъчи да се стапят в мрака и разбра, че ще полудее, ако не направи нещо. Страхът го завладя. Първият му импулс беше да разрови града с голи ръце, но здравият разум надделя.

Изскочи от стаята и завика Портър, докато слизаше по стъпалата. Портър го пресрещна във фойето.

— Ще отида на пристанището да разпитам за лейди Бракстън, Портър. Някой трябва да знае нещо за изчезването ѝ, а кръчмите изглеждат най-вероятните места, от които да започна. Прати лакей да ме намери, ако излезе нещо.

За съжаление, издирването на Рам се оказа безрезултатно. Завоалираните му въпроси не му спечелиха нищо, освен нетърпеливи погледи и отпор. Върна се у дома в малките часове на нощта. Портър го чакаше. Икономът стана от скамейката, където дремеше.

— Има ли новини, милорд?

— Не, нищо — изрече мрачно Рам. — Сякаш земята се е отворила и я е погълнала. Няма нищо, което да мога да направя чак до сутринта. Иди да поспиш, Портър.

Рам се заизкачва с бавни стъпки към стаята си. Мисълта, че някой може да нарани Фийби, събуждаше ярост в душата му.

Когато за първи път беше чул, че тя се е върнала в Англия, беше искал да я види наранена толкова жестоко, колкото тя го беше наранила, но нуждата да ѝ причини страдание беше пожертвана заради по-наложителна потребност. Рам не беше напълно сигурен каква е тази потребност, но щеше да си я изясни по-късно, щом Фийби се върнеше тук, където ѝ беше мястото.

Тази мисъл предизвика друга. Къде е мястото на Фийби?

Първият му импулс беше да каже, че мястото ѝ е в леглото му. Но следващата му мисъл беше по-дълбока, по-мрачна. Щеше ли да може някога да ѝ се довери? Животът се повтаряше. Фийби не искаше да бъде омъжена за него — не повече, отколкото той искаше да бъде женен. Това беше дилемата. Дори развратник като него признаваше силната емоционална връзка, която съществуваше между тях. Дълги години единственото чувство, което си беше позволявал, беше еротичното удоволствие. Колкото и повърхностно да беше, то му беше достатъчно.

Беше оформял живота си като низ от хедонистични удоволствия, поредица от занимания като ходене по жени, пиене и хазарт. Тогава Фийби се беше върнала в живота му и го беше преобърнала с главата надолу. Някога я беше обичал отчаяно и сега искаше да посвети останалата част от живота си на техния брак и на семейството, което щяха да създадат заедно.

Легна на леглото напълно облечен и затвори очи, но образът на Фийби продължи да го тревожи. Разбираше, че различията помежду им вече нямат значение. Само Фийби беше важна. Трябваше да я намери, макар и само за да ѝ извие глупавото вратле.

Фийби се събуди от дневната светлина, схваната от дрямката на неудобния стол. Погледна към баща си и вид, че още спи. Протегна ръка и полака докосна челото му. Имаше треска, оредяващата му коса падаше влажна над веждите. През дългата нощ тя усещаше неспокойното му въртене и знаеше в дълбините на сърцето си, че не може да го остави да страда. Обещанието ѝ към него беше дадено под принуда; щеше да направи това, което съвестта ѝ диктуваше. Амулетът беше просто един студен, нежив предмет, но животът на баща ѝ нямаше цена.

Пристъпвайки решително към вратата, Фийби почука леко, за да не събуди баща си.

— Господин Уотс. Отворете вратата. Имам нещо да ви кажа.

Вратата се отвори. Сграбчвайки чантичката си, Фийби се опита да излезе от стаята, но Уотс я спря.

— Моля ви, господин Уотс, не искам да събудя татко. Можем ли да говорим на четири очи?

Уотс се позамисли над молбата ѝ, после я пусна да излезе.

— Баща ти каза ли ти къде е амулетът?

— Затворете вратата. Не искам татко да ни чуе.

Уотс затвори вратата и се облегна на нея, наблюдавайки Фийби през присвитите си клепащи.

— Е? Реши ли, че животът на баща ти е по-важен от амулета?

Фийби го погледна право в очите.

— Точно това реших.

— Добре, говори. Кажете ми къде е и ще го донеса.

Фийби не беше глупава. Нямаше да даде на Уотс повече информация, отколкото му беше необходима. Не беше човек, които да вдъхва доверие.

— Не, ще го взема сама, но вие първо трябва да ми обещаете да пуснете татко, щом получите амулета.

— Моят работодател няма интерес да ви отнема живота. Ще бъдете свободни да си отидете, щом амулетът бъде доставен.

— Откъде да знам, че казвате истината?

— Е, просто трябва да ми вярваш, нали?

Фийби трябваше да му повярва, иначе щеше да полудее, питайки се дали постъпва правилно. Това, което смяташе да направи, щеше да разочарова баща ѝ. А това, че мамеше Рам, я безпокоеше много повече,

отколкото би искала да си признае. Щом съпругът ѝ научеше, че е дала амулета на врага, щеше да настане същински ад.

Но дори ако предадеше нея и баща ѝ на властите, щяха да бъдат по-добре, отколкото бяха сега. Тя беше сигурна, че двамата с баща ѝ могат да обяснят нещата задоволително и за Англия, и за Египет. Несъмнено властите ще видят каква е истината, нали?

— Много добре, ще взема амулета и ще се върна тук с него. Щом го получите, трябва да ни върнете с татко в Лондон.

— Ще го направя. Кажи ми къде да намеря амулета.

— Не. Ще бъде по моя начин или няма да получите нищо.

— Не съм сигурен, че на моя работодател това ще му хареса — каза Уотс.

— Той иска амулета, нали?

— Ще се спогодим — изръмжа Уотс. — Бени ще дойде скоро с каретата. Ще те отведе там, където трябва да отидеш. Щом вземеш амулета, донеси ми го. Като влезе в ръцете ми, ще пусна баща ти.

На Фийби това не ѝ харесваше. Не можеше да зависи от думата на един престъпник без съвест.

— Не, няма да стане.

— Както искаш, лейди.

— Съпругът ми ще ви измъкне червата. Знаете кой е той, нали?

— Граф Бракстън. Моят работодател не изглежда обезпокоен, защо аз да се тревожа? Само не забравяй, че баща ти ще пострада, ако се опиташ да ни измамиш. Старецът може и да умре в тази стая, хич не ме е грижа.

— Не се тревожете. Няма да изложа на опасност живота на баща си. Знам, че си имам работа с безсърдечни престъпници, които не ценят човешкия живот.

Вратата на къщичката се отвори, прекратявайки спора им.

— Ето го Бени — каза Уотс. — Тъкмо навреме. Момичето реши да ни съдейства.

Бени, още по-груб и занемарен от Уотс, се вгледа ухилен във Фийби.

— Какво направи, че да я накараш да види нещата по нашия начин?

— Нищо — отговори Уотс. — Наредено е да не я пипаме. Не го забравяй.

— Срамота — изръмжа Бени, оглеждайки я с алчни очи. — Доста е хубавичка. Какво да правя с нея?

— Закарай я там, където ти каже, и чакай, докато не ти даде амулета в ръцете. После ми го донеси.

— Ами тя? — запита Бени, махвайки към Фийби. — Да я връщам ли тук?

— Няма да е необходимо. Щом получим това, което искаме, тя вече не ни трябва за нищо.

— А баща ми? — извика Фийби. — Обещахте да го пуснете.

— Казах, че ще бъде свободен да си иде, нали? — измърмори Уотс. — Върви с Бени. Ще те заведе там, където кажеш. Но ако се опиташ да направиш нещо, ще си изпатиш.

Фийби никак не искаше да оставя баща си тук, но нямаше избор. Уотс нямаше да го пусне, преди да получи амулета. Нямаше обаче нищо, което тя би могла да направи. Възнамеряваше да върне с Бени, за да се убеди, че Уотс ще удържи на думата си, дори ако трябваше насила да се качи в каретата.

— Готова съм — заяви тя.

— Чакай! — каза Уотс, изваждайки една кърпа от джоба си. — Първо превръзката.

Тръпка на страх се плъзна по гръбнака на Фийби.

— Защо трябва да ми връзвате очите?

— Както казах вече, не оставям нищо на случайността.

Пристъпвайки нетърпеливо от крак на крак, Фийби позволи на Уотс да ѝ върже очите и да я отведе към вратата, а после към каретата. Щом тя потегли, Фийби махна превръзката.

Не видя нищо, само тъмнина. Кожените завеси бяха спуснати и здраво закрепени. Макар да се опитваше да ги помръдне, почти един час, не успя да ги дръпне от местата им. Изведнъж каретата спря и Бени отвори вратата.

— Стигнахме в чертите на града — каза той. — Къде да те откарам?

Фийби погледна навън и видя Лондонската кула да се издига в далечината. Помъчи се да се ориентира, но едрата фигура на Бени се движеше пред нея, закривайки изгледа. Въпреки това тя видя указателна табела с името на селото, което току-що бяха отминали.

— Маунт Стрийт — каза тя. — Номер тридесет и две.

Вратата се затръшна и Бени се върна на капрата. Каретата потегли отново.

Нервите на Фийби бяха изострени до краен предел, когато каретата спря пред къщата на Маунт Стрийт. Толкова много неща можеха да се объркат. Ами ако амулетът не се намираше там, където ѝ бе обяснил баща ѝ? Той беше болен и объркан, умът му не работеше както трябва. Имаше и още въпроси без отговор. Най-вече — как амулетът е попаднал в сандъка на баща ѝ?

Баща ѝ не го беше взел.

Някой обаче го беше взел.

Кой?

11

Каретата спря малко след къщата ѝ на Маунт Стрийт. Тя слезе на тротоара без ничия помощ. Бени я хвана за лакътя и изръмжа предупредително:

— Не се мъчи да шикалкавиш. Ще бъда тук и ще те чакам да се върнеш. Ако много се забавиш, ще вляза да те търся.

Фийби издърпа ръката си.

— Не се тревожете. Няма да изоставя баща си. Само гледайте с Уотс да изпълните вашата част от сделката.

Тя се отправи бързо към къщата си, осъзнавайки, че ще предаде и Рам, и страната си. Но нямаше друг изход. Не можеше да позволи баща ѝ да стане залог в тази опасна игра.

Предната порта изскърца предупредително, когато тя я отвори. Влезе и спря рязко. О, божичко, беше забравила! Мъжът, който се навърташе до предните стъпала, застана нащрек, в предизвикателна поза. Фийби веднага разбра кой е той. Защо беше забравила, че Рам нае полицаи да наглеждат къщата?

Залепвайки усмивка на лицето си, тя се принуди да се отпусне и се приближи към полицаия.

— Добър ден. Доволна съм да видя, че следвате нарежданията на съпруга ми.

Думите ѝ като че ли не успокоиха особено много подозренията на мъжа.

— На съпруга ви ли?

— Граф Бракстън. Аз съм лейди Бракстън.

Полицаят свали шапка.

— Аз съм Слотър, госпожо. Има ли нещо, с което мога да ви помогна?

— Не, благодаря. Дойдох да взема някои лични неща, които останаха тук.

Слотър погледна зад нея.

— Лорд Бракстън с вас ли е?

Мислейки бързо, Фийби отвърна:

— Не, дойдох сама. Съпругът ми има други ангажименти.

Тъмните вежди на Слотър се вдигнаха рязко нагоре.

— Как влязохте тук? Не чух кола да спира пред къщата.

— Да не би да поставяте под съмнение думите ми, господин Слотър?

Полицаят веднага омекна.

— Простете, милейди. Не исках да проявявам неуважение. Просто се опитвам да си върша работата.

Отстъпи, за да я пропусне да мине.

Фийби трябваше да стегне треперещите си крака, докато минаваше покрай полицаия. Обърна се веднъж, преди да влезе в къщата, и го видя да я гледа озадачено. После бързо затвори вратата зад себе си, облягайки се на нея, за да успокои нервите си. Не биваше да припада точно сега.

Щом вратата се затвори, друг мъж излезе иззад китка храсти до предната порта.

— Чу ли, Ейкърс? — запита Слотър. Ейкърс кимна. — Какво разбра от това?

— Нещо не е наред — отвърна Ейкърс. — Най-добре да съобщим на лорд Бракстън и той да решава.

— Ще доведе негова светлост — каза Слотър. — Ако лейди Бракстън се опита да си тръгне, задръж я, докато той не пристигне.

Фийби прекара няколко минути да броди от стая в стая. Всичко беше точно така, както го беше оставила, когато Рам я беше завел в къщата си, с изключение на слоя прах, който покриваше мебелите. Влезе в кабинета, премигвайки при вида на празните лавици. Знаеше, че предметите са на безопасно място в музея, но й липсваха.

Концентрирайки се върху мисията си, Фийби се качи горе. Когато погледна в стаята си, споменът как с Рам се бяха любили в това легло драснаха по ръбовете на паметта ѝ. След днешния ден той никога нямаше да я погледне със страст и възхищение. Щом баща ѝ бъде в безопасност, ще каже на Рам какво е направила. Поне това му дължеше. Не знаеше как ще понесе неговото неодобрение, но някак си щеше да оцелее.

Пропъждайки тези обезсърчаващи мисли от главата си, Фийби затвори вратата пред спомените от спалнята си и продължи към стаята,

която беше запазила за баща си.

Спомни си, че беше разопаковала несесера за бръснене на баща си, но не беше сигурна къде го е сложила. Умивалникът беше най-логичното място и тя погледна най-напред там. Намери бръснача и ремъка за точене, но не и легенчето. Прерови стаята щателно, отвори всички чекмеджета и надникна вътре. Не се тревожеше, че Бени ще дойде да я търси, защото се чувстваше сигурна, че той ще се държи на разстояние, щом забележи полицая.

Когато не намери в чекмеджетата легенчето за бръснене, Фийби мина към гардеробната. Веднага забеляза легенчето. Стоеше на полицата заедно с други лични вещи. Облекчение се разли из тялото ѝ, когато притисна скъпоценното легенче до гърдите си. След като нервите ѝ се успокоиха, тя извади четката и погледна вътре. Не видя нищо друго, освен вкоравен сапун.

Усмихна се на досетливостта на баща си. На никого нямаше да му хрумне да търси ценния предмет под сапуна. Тя обаче искаше да се убеди, че амулетът е там, където се предполагаше да бъде, преди да се върне в каретата. Занесе легенчето долу в кухнята, възнамерявайки да разрови сапуна с нож.

Междувременно, след като се върна у дома, Рам се заразхожда из кабинета в мрачно настроение. Къде можеше да е Фийби? Рано тази сутрин беше пратил полицаите по следите ѝ и чакаше доклада им. Беше пратил да повикат Люк, защото ако имаше нужда от приятел, то беше точно сега.

На вратата се почука дискретно.

— Влез — изръмжа Рам.

Портър застана на вратата.

— Лорд Уестмор е тук, милорд.

Люк мина покрай иконома и спря рязко, когато видя изражението на лицето на Рам.

— Господи, какво е станало?

— Мисля, че Фийби е била отвлечена от хората, които са отвлекли и баща ѝ.

— Гръм и мълнии! Откога я няма?

— Изчезна вчера. Не съм на себе си, Уестмор. Ако пипна копелето, дето го е направило, ще го убия.

— Успокой се, Бракстън. Ако помислиш, ще разбереш, че похитителите на Фийби не мислят да я убиват. Иначе сър Андрю вече щеше да бъде мъртъв. Те искат амулета.

— Не е у Фийби. И у сър Андрю не е.

— Сигурен ли си?

— За Фийби да. За Томпсън вярвам на думата на Фийби.

— С какво мога да ти помогна?

— Чакам полицаите, които наех, да дойдат да ми докладват. Не знам откъде да започна да търся, Люк, и това ме убива.

— Тя не ти е безразлична нали?

— Господ знае, че се опитвам да не е така. Има основание да я ненавиждам и да не ѝ вярвам, но не мога. Дейвид Филипс е отговорен за това, което се случи между нас. Аз...

Вратата се отвори.

— Простете, милорд, но един полицай дойде и помислих, че ще искате да го видите незабавно.

— Да, да, доведи го.

Портър се отмести и пропусна покрай себе си един нисък мъж с незабележителна външност.

— Научихте ли нещо, Маркли? — запита Рам без никакво предисловие.

— Забелязах кочияша, който взе съпругата ви и я откара.

Рам се намръщи. Ако Фийби беше наела файтон, значи не е била отвлечена. Това нямаше никакъв смисъл.

— Къде я откара файтонът?

— В Хайд Парк, милорд. Но изведнъж загубихме следите ѝ. Сякаш изчезна от лицето на земята.

— Сигурен ли сте?

— Да. Пуснах всички хора, с които разполагам, но никой не ми донесе никаква следа, след като лейди Бракстън е била оставена при Хайд Парк.

Люк тръгна към вратата.

— Ще огледам парка, Рам. Някой трябва да я е виждал.

— Хората ми да продължават ли да търсят? — запита Маркли.

— Да, да, разбира се. Някой трябва да е видял нещо. Колкото и да струва, искам съпругата ми да се намери.

Маркли кимна и се оттегли. Рам се приближи към бюфета и си сипа едно голямо бренди. Надигна чашата с треперещи ръце и я изпи, без да усеща вкуса на брендите. Как можа да позволи това да се случи с Фийби, когато се беше закълел да я защитава? Как мога да се случи?

— Милорд, някой...

Думите на Портър бяха рязко прекъснати, когато един мъж нахлу в стаята.

— Слотър, да не би нещо да не е наред в къщата?

— Не съм сигурен, милорд, но с Ейкърс помислихме, че вие би трябвало да го узнаете.

— Какво да узная? Казвай, човече.

— Лейди Бракстън е в къщата на Маунт Стрийт. Каза, че дошла да си вземе някои лични вещи, които забравила, но нещо не ми се стори достоверно. Дойдох колкото можах по-бързо.

— Портър, докарай коня ми! — извика Рам. — Съпругата ми каза ли какво търси в къщата? — запита той подтичващия до него Слотър.

— Не. Не говорих много с нея, нищо не я питах. Помислих, че ще е благоразумно да дойда тук възможно най-бързо.

— Направили сте точно каквото трябва, Слотър. Ще има добра награда за вас и Ейкърс. Съпругата ми я няма от вчера.

Фийби сложи легенчето на една висока полица заедно с няколко чинии и отиде към чекмеджето, където стояха ножовете. Затърси някакъв нож, когато чу предната врата да се отваря и да се затваря, долови и приближаващи се стъпки. Бени беше казал, че ще дойде да я търси, ако се забави, но тя се съмняваше, че ще рискува среща с полицая. По-вероятно беше да е Слотър.

Беше сбъркала. Сърцето ѝ едва не спря, когато кухненската врата се отвори и Рам влетя вътре. Един поглед към свирепото му изражение беше достатъчен да я накара да се разтрепери от страх.

— Къде беше? — изрева той. — Изкара ми ума. Никакви лъжи, Фийби. Само истината този път.

— Аз... аз... — Думите не идваха. Какво да каже? Да му каже истинската си цел — не, в никакъв случай. Той щеше да изпълни дълга си към страната, да върне амулета на правителството, а баща ѝ щеше да умре.

— През цялото време си знаела къде е амулетът, нали? Дойде да го вземеш.

— Не, аз... аз...

Пробождайки я с корав поглед, той повтори:

— Къде беше?

— Не мога да ти кажа.

— Дай ми амулета; знам, че е у тебе.

Отчаянието накара гласа ѝ да затрепери.

— Не мога, Рам. Не... не е у мене.

Езикът ѝ се препъна в лъжата, но тя устоя пред неумолимия гняв на Рам.

— Лъжи! Само лъжи! Трябваше да знам, че леопардът не мени петната си. Нека предположа къде си била. А ти, заговорничила си с онези, които искат амулета за лично облагодетелстване.

— Не е вярно!

— Кое е вярно тогава? Знам, че ти е била доставена бележка. От кого беше?

Фийби не можеше да рискува да каже истината; може би полуистината щеше да свърши работа.

— Беше от похитителите на татко. Предложиха да ме заведат при него.

Рам изсумтя невярващо.

— Защо ще го правят?

Фийби вдигна рамене.

— Не съм сигурна. Може би, за да докажат, че е жив.

— Жив ли е?

— Да, но е много болен от малария и има нужда от медицински грижи.

— И после те пуснаха, така ли? — изрече той с язвителна подигравка. — Защо не ми се обади, че си тук? На глупак ли приличам? Ти и баща ти сте сключили сделка с онези, които искат амулета, и си дошла да го вземеш. Ще го кажа още веднъж, Фийби. Дай ми амулета.

Тя поклати отрицателно глава.

— Не мога да дам нещо, което не е у мене.

Рам изпръхтя невярващо.

— Много добре, нека да е по твоemu. Каж ми къде да намеря баща ти и обещавам, че няма да му се случи нищо лошо.

— Не мога.

Пръстите му се впиха в раменете ѝ.

— Можеш и ще го направиш.

— Не разбираш! Бях с вързани очи. Няма представа къде ме отведоха.

Той изви очи нагоре.

— Защо ли не ти вярвам?

Сърцето ѝ падна в петите. Ако искаше да опази живота на баща си, нямаше друг избор, освен да излъже мъжа, когото никога не беше престанала да обича. Хвърли бегъл поглед към легенчето за бръснене, стоящо най-невинно на полицата, и потисна един разочарован стон. Беше толкова близо. Ако Рам не се беше натъкнал на нея, амулетът вече щеше да пътува към Уотс и неговия работодател. И баща ѝ щеше да бъде свободен.

— Нали разбираш, че ще заповядам къщата да бъде основно претърсена — осведоми я Рам.

Кратко кимване беше всичко, с което Фийби успя да реагира. Нарочно не поглеждаше към легенчето. Изглеждаше толкова невинно, че тя се съмняваше, че някой ще заподозре, че вътре има нещо ценно.

— Слотър! — извика Рам. Полицаят се появи веднага.

— Да, милорд.

— Искам къщата да бъде претърсена основно. Наеми колкото хора са необходими; нищо не бива да остане неогледано.

— Какво търсим?

Рам се обърна към Фийби.

— Опиши му го.

Тя се поколеба само за миг.

— Златен амулет във формата на звезда с голям рубин в средата. Много стар и много ценен.

— Ако е тук, ще го намерим — изрече уверено Слотър.

Фийби се замоли дано не го намерят. Стига Рам да не я заключеше, тя щеше да вземе амулета и да се моли похитителите на баща ѝ да се свържат пак с нея.

— Тръгваме — каза Рам, след като Слотър се отдръпна.

— Къде отиваме?

— У дома. Няма да имаш възможност пак да предадеш нито мене, нито страната си.

— Здравейте! Какво става?

Гласът на Дейвид Филипс се чу откъм входа.

— Трябваше да се досетя, че сте замесен — нападна го Рам.

— Замесен в какво? — запита невинно Дейвид. — Минавах оттук и забелязах суматохата.

Фийби искаше да се втурне към Дейвид и да го помоли за помощ, но нещо в изражението на Рам я спря.

— Да не би да искате да кажете, че не сте знаели, че Фийби я нямаше?

Очите на Дейвид се разшириха.

— Че я е нямало ли? Добре ли си, Фийби? Какво стана?

— Видях се с татко. Той е болен.

— Видяла си се с него ли? Къде е?

— Не знам. Бях с вързани очи и нямам представа къде ме отведоха.

— Той каза ли къде е амулетът?

Фийби искаше да каже на Дейвид всичко, но не и пред Рам.

— Татко не го е откраднал. Това поне беше истина.

— Извинете ни, Филипс — каза Рам. — Тъкмо тръгнахме.

Фийби зърна кратък проблясък на гняв в очите на Дейвид, но той угасна толкова бързо, че ѝ се стори, че се е заблудила.

— Мога ли да те посетя, Фийби? Има някои неща около изчезването на баща ти, които трябва да обсъдя с тебе.

— Не! — отговори Рам, изпреварвайки думите на Фийби. — Тя няма скоро да приема посетители.

— Защо ѝ се сърдите? — запита Дейвид.

Гняв беше слаба дума за това, което изпитваше Рам. Страх, отвращение, разочарование, гняв, болка... всичко това и още нещо бушуваше у него. Фийби беше унищожила една връзка, която с времето можеше да се превърне в основа на здрав брак. Чувствата му към съпругата му бяха започнали да се връщат, но тя отново беше предала доверието му. Нямах ли сърце тази жена? Не, нямаше, защото алчността беше го погълнала още отдавна. Очевидно Фийби и баща ѝ искаха амулета заради богатството, което би им донесъл.

— Нека просто да кажем, че не мога да ѝ вярвам — каза Рам. — Исках да я закрилям, но явно тя няма нужда от закрила.

— Пуснете я — рече разпалено Дейвид — Аз ще се грижа за нея.

Предложението на Филипс не направи нищо, за да уталожии гнева на Рам. Той можеше да е бил неин любовник, но Рам се закле, че този мъж никога повече няма да я има в леглото си.

— Фийби идва у дома с мене — изръмжа Рам, избутвайки я навън.

— Нямам ли думата по този въпрос? — запита тя, отказвайки да помръдне.

— Не — възрази решително Рам. — Ще правиш каквото ти казвам, докато не решиш да ми кажеш истината. — Погледна към Филипс, разбра, че той нарочно не си тръгва, и го побутна към вратата. — Нямайте причина да бъдете тук, Филипс. Слотър ще ви изпрати.

Слотър, който се навърташе наблизко, се появи веднага.

— Държа го под око, милорд. Не знам как е минал покрай мене. — Изглежда строго Филипс. — Ако обичате, последвайте ме, сър. Ще ви изпратя.

Филипс мина пред Слотър и погледна още веднъж през рамо, за да изпрати окуражаваща усмивка на Фийби.

— Почти ти повярвах, когато ми каза, че Филипс не ти е бил любовник — измърмори Рам, поклащайки глава. — Очевидно си пълна с лъжи. Вече не знам на какво да вярвам.

Хвана я за ръката, поведе я през къщата и я изведе през предната порта.

— Откъде разбра, че съм тук? — запита Фийби.

— Слотър помислил, че идването ти тук е странно, и ми го докладва. Дойдох веднага щом го разбрах.

Точно бяха излезли от портата, когато Рам я хвана над лакътя.

— Кой е този?

— За кого говориш? — запита Фийби с престорена невинност.

— Този мъж, който се отдалечава от нас. Виждам само гърба му, но трябва да се е навъртал наблизко. Качва се в каретата, която стои по-надолу на улицата, и заминава.

Фийби вдигна рамене.

— Какво те кара да смяташ, че изглежда подозрителен? Може да е бил на гости тук наблизко.

Рам не мислеше така, но реши да не задълбава в темата. Знаеше, че Фийби не е изрекла и една вярна дума, откакто я беше намерил днес, така че защо да очаква истината от нея точно сега?

— Трябва да яздим заедно — каза той, докато настаняваше Фийби на седлото и се качваше зад нея. — Но не допускай грешка, Фийби, ще ми кажеш истината рано или късно. Няма да приема нищо по-малко от това.

Мъжът, нахлупил качулката на наметалото си, влезе в къщичката в мрачно настроение. Нахвърли се върху Уотс и Бени още в мига, когато ги видя.

— Глупаци! Не можете ли да свършите една работа както трябва? Защо не се отървахте от полицаите предварително?

— Не знаехме, че са там, а жената не сметна за нужно да ни каже — обясни Уотс. — Не ни обвинявайте.

— Какво искате да направим сега? — запита Бени. — Може би да упражним натиск върху стареца.

— Как е Томпсън?

— Пак така — отвърна Уотс.

— Разбира ли се нещо от дрънканиците му?

Уотс вдигна рамене.

— Не повече от обичайното. Спи много.

— Трябва да приложим повече сила. Той трябва да ни заведе до амулета. Дъщеря му сега не ни е от полза. Бракстън сигурно няма да я изпуска от очи. Проклятие! Всичко се обърка. Кой да помисли, че старецът ще излезе толкова упорит?

— Искате да го изтезавам ли? — запита с готовност Уотс.

Другият направи гримаса.

— Мъченията не дават резултат. Дъртият сигурно няма да издържи. Трябва да го преместим другаде. Дъщеря му е умна, може да си спомни нещо за това място и да каже на Бракстън. Ще ви известя веднага щом намеря безопасно място, където да отведем Томпсън. В това време вие се опитайте пак да го разпитате. Знаете къде да ме намерите, ако научите нещо.

Фийби се чувстваше така, сякаш светът ѝ се разпадаше под нея. Рам се отнасяше с нея като с непозната. Със студена вежливост я беше

изпратил до стаята ѝ, а после я беше оставил там да се пържи в собствения си сос. Нейното нежелание да каже истината не ѝ беше спечелило нищо друго, освен презрението му. За съжаление, това, че беше предала Рам, не беше помогнало на баща ѝ, защото не беше успяла да прибере амулета. Какво щеше да прави сега?

Копнееше да се довери на Рам, но нямаше голяма вероятност признанието да помогне на баща ѝ. Беше предала и него, и Рам. Трябваше да се върне в къщата и да вземе амулета колкото може по-скоро. Беше видяла Бени да се връща при Уотс и сега техният работодател сигурно вече знаеше, че планът му е пропаднал. Баща ѝ щеше ли да пострада заради провала ѝ?

Безутешните ѝ мисли се пръснаха, когато Рам влезе в стаята и затръшна вратата зад себе си. Пулсът ѝ се ускори. Напрежение овладя крайниците ѝ, но тя не помръдна от мястото си. Не беше страхливка.

— Какво ще правиш с мене?

— Нищо, стига да ми кажеш истината. — Той ѝ хвърли свиреп поглед. — Знаеш ли изобщо какво означава тази дума?

— Разбира се, че знам.

Рам извъртя очи на горе.

— Да започнем от самото начало. Къде беше снощи?

— Казах ти. При баща си.

— Дотук добре. Какво е направил с амулета?

— Не го е откраднал.

— Фийби, губя търпение. Не това те питах.

Устните ѝ се стегнаха в упорита права линия.

— Питай ме нещо друго.

— Филипс участва ли?

Тя го изгледа озадачено.

— Защо мислиш така? Дейвид със сигурност няма нищо общо с това.

Той посегна към нея и я стисна в желязна хватка.

— Какво правеше в къщата на Маунт Стрийт?

— Прибирах някои лични вещи, които бях оставила там.

— Проклета да си! Защо не ми съобщи, че си добре? Имаш ли представа колко се разтревожих?

Фийби се сепна от нотката на отчаяние в гласа му. Звучеше така, сякаш Рам наистина се интересува от нея, но ѝ беше трудно да повярва

такова нещо.

— Съжалявам.

— „Съжалявам“ не е достатъчно, Фийби — изрече той пресипнало. — Простата истина е всичко, което искам да узная.

Фийби се взря в него. Би ли посмяла? Може би беше възможно да му каже някои истини, да му даде достатъчно, за да ѝ вярва, поне толкова, че да не я държи затворена.

— Чакам, Фийби.

— Какво ще ми направиш, ако не кажа нищо? Ще ме набиеш ли? Ще ме предадеш на властите ли? Какво, Рам?

— Надявам се да бъдеш достатъчно разумна, за да не се наложи да прибегна до някоя от тези възможности.

Тя захапа долната си устна. Разкъсваше се, искаше Рам да ѝ вярва, но се страхуваше от последиците, ако решише да му се довери. Само да беше тук Дейвид да я посъветва. Той щеше да я разбере.

— Отговори ми само на един въпрос, Рам — каза тя. — Докъде би стигнал, за да спасиш човек, когото обичаш?

— Това не е честно.

— Съвсем честно е.

— Надявах се да ми вярваш достатъчно, за да ми позволиш да ти помогна.

— Ако имаше амулета, щеше ли да го върнеш на законните му собственици, дори ако това означава смъртта на човек, когото обичаш?

Той се поколеба само за миг.

— Това ще бъде правилното.

— Не и ако означава да загубя баща си. Сега разбираш ли?

— Винаги съм те разбирал, Фийби, но съм лоялен на страната си. Тя отказа да го погледне.

— Знам. Точно както знам, че не мога да пожертвам татко заради една дрънкулка.

— Много ценна дрънкулка, Фийби. Заложени са международни отношения. Кажи ми къде да намеря баща ти и ще се погрижа за всичко.

— Не знам. Бях с вързани очи.

— Какво си спомняш? Какви миризми или звуци си спомняш?

Фийби се зарови в мозъка си за отговори. Рам можеше ли наистина да спаси баща ѝ? Ако толкова нещо беше възможно, нямаше

да има основание да го лъже.

— Спомням си, че минахме по един мост, когато излязохме от града — каза тя. — Пътувахме около един час, после свихме рязко надясно по един изровен път.

— Друго?

— Епинг — изрече тя с възбуден глас. — Видях пътен знак. Къщичката, където държат баща ми, е близо до село Епинг.

— Ако обещаеш да върна баща ти жив и невредим, ще ми се довериш ли? Ще ми кажеш ли къде да намеря амулета?

Тя отчаяно искаше да постъпи така, но помисли, че е най-добре да прояви предпазливост. Рам не можеше да гарантира безопасността на баща ѝ. Само тя можеше да го направи. Животът на баща ѝ зависеше от това, да задържи амулета далече от правителството.

— Не мога, Рам. Не искам това от мене.

— Помисли малко. Докато похитителите на баща ти не бъдат изправени пред правосъдието, животът ти е в опасност. Имаш информация, която им е необходима, и няма да спрат пред нищо, за да я получат. Не ми оставяш друг избор, освен да те заключа в къщата.

— Това, което искат, не е у мене — запротестира Фийби. Божичко, ситуацията ставаше все по-заплетена с всяка изминала минута.

— Но знаеш къде може да бъде намерено.

Фийби започна да се бори със съвестта си, но не намери сигурни отговори на своята дилема. Да остане затворена в къщата беше съкрушително развитие на събитията. Не можеше нито да получи съобщение от Уотс и неговия работодател, нито да прибере амулета. Една сълза се търкулна по бузата ѝ.

Внезапно се озова в ръцете на Рам, заровила глава на гърдите му, неудържимо разплакана. Не беше искала това да се случи, но сълзите не искаха да спрат. Най-накрая усети, че той ѝ говори с глас натезал от емоции.

— Проклета да си! Бях съкрушен, когато научих, че си изчезнала. Въображението ми се развихри, обвинявах се, че не съм успял да те защитя — изсмя се горчиво. — Изобщо не ми хрумна, че си тръгнала доброволно и че си заговорничила против мене. Въвлече ме в лъжите си още в деня, в който се видяхме.

Повдигна мокрото ѝ от сълзи лице и се вгледа в очите ѝ.

— Какво да правя с тебе, Фийби? Дори сега, като знам колко си ме лъгала, всичко, което искам, е да се любя с тебе.

Буцата в гърлото ѝ стана още по-голяма. Тя преглътна мъчително и му отправи треперлива усмивка.

— Защо да не е редно?

— Ако се любя с тебе, това няма да промени нищо.

Може би, помисли тя, но не би направило нещата по-лоши, отколкото са сега. Сведе очи, страхувайки се, че Рам ще прочете мислите ѝ и ще я презира заради тях. Но очевидно мислите му не се различаваха от нейните, защото ръцете му я обвиха още по-здраво, привличайки я плътно в прегръдките му.

— Господ да ми е на помощ, защото не мога да си помогна сам — изстена той и устата му плени нейната.

Сърцето му бушуваше, кръвта му препускаше, гореща и тежка, нетърпението го караше да примира от болка. Това не биваше да се случва, но тялото му като че ли имаше собствена воля. Зацелува я силно, езикът му проникваше в устата ѝ в експлозия на безумна страст.

Беше толкова облекчен да я намери невредима, че му беше рудно да поддържа гнева си. Искаше да я разтърси така, че зъбите ѝ да загракат, за я накара да обещае, че никога повече няма да го лъже, но въпреки яда някаква нишка на нещо първично и стихийно пречеше на темперамента му да излезе извън контрол. Сега го разпозна като жажда — жажда да се люби със съпругата си. Да я защитава от онези, които можеха да ѝ навредят.

— Ти си моя, Фийби — изстена той срещу устните ѝ. — Винаги си била моя. Никога не го забравяй. На никого друго, само моя. Независимо колко далече ще избягаш, нищо няма да промени това.

Не можеше да се удържи. В мига, когато устата ѝ омекна под неговата, загуби всякакъв контрол. Фийби можеше да не го обича, а беше сигурен, че и той не я обича, но със сигурност я желаше и тя го желаше.

Ръката му се плъзна между краката ѝ, намирайки я през слоевете дрехи. Когато тя изстена в устата му, хълбоците ѝ се притиснаха в неговите. Тялото му се вцепени от напрежение. По дяволите! Искаше нищо да няма между него и Фийби. Преглъщайки едно проклетие, той я обърна и започна да атакува копчетата на гърба ѝ. Роклята ѝ отлетя и тя застана пред него, облечена единствено в прозрачната си риза.

Той се опита да я вземе на ръце и да я отнесе в леглото, но Фийби поклати глава и се дръпна.

— Чакай. Наистина искам да се любя с тебе, но най-напред ми кажи дали това ще промени нещо. Би ли върнал амулета на правителството, ако го имаше?

Рам замря с предпазливо изражение.

— Любенето с тебе няма нищо общо с амулета или с лъжите, които ми наговори. Става дума за мен... за нас. Искам те, независимо от това, което си или не си направила.

12

Фийби не можеше да намери сили да откаже на Рам. Той беше единственият мъж, когото някога беше обичала, единственият, когото беше искала. Мислеше я за лъжкиня, не ѝ се доверяваше, но въпреки това я желаше.

Ръцете му обхващаха гърдите ѝ, притискайки ги през материята на ризата ѝ. Пъхна коляното си между бедрата ѝ и я избута към леглото. Хващайки устната си със зъби, тя се изви срещу него и почувства как зърната ѝ набъбват под дланите му. Внезапно ръцете му паднаха, след миг ризата ѝ отлетя и тя лежеше по гръб, простряна на леглото в диво отдаване.

С присвити очи го загледа как се съблича, затаявайки дъх при вида на ерекцията му, мощно издаваща се от къдравото гнездо в основата на корема му. Тогава той се озова при нея и замайващата мъжка миризма изпълни сетивата ѝ. Твърдата текстура на кожата му, грапавите косми на гърдите му, самата му мъжественост бяха невероятно възбуждащи.

Ръцете му се плъзнаха по нея, отначало спокойно, докосвайки я с позната увереност, изпращаха деликатни малки тръпки навсякъде по тялото ѝ. Сексуална възбуда запулсира в нея, превръщайки кръвта ѝ в течна топлина, докато той намираше най-чувствителните ѝ места.

Целуваше я безкрайно, езикът му пленяваше устата ѝ отново и отново, сякаш се опитваше да се изгуби в нея. Устните ѝ, гърдите ѝ, зърната ѝ, вътрешната повърхност на бедрата ѝ — нищо не остана непогалено. Единственият звук, състезаващ се с леките ѝ стонове на наслада, беше нарастващата ярост на дъжда, който биеше по прозорците.

Но яростта не можеше да се сравнява с това, което тя изпитваше, когато Рам плъзна палеца си по чувствителната пъпка между краката ѝ, увеличавайки натиска с всяка нова ласка. Огън плъзна по вените ѝ, сви се на кълбо в корема ѝ, запрепуска между краката ѝ.

— Рам!

— Ти си толкова страстна, Фийби — измърмори той. — Обичам начина, по който тялото ти пуска влагата си за мене. Ще ми позволиш ли да те любя?

Дъхът ѝ излезе като експлозия. Тя кимна безмълвно, единственият отговор, който можа да му даде, но за него това очевидно беше достатъчно.

Мозъкът ѝ се затвори, когато Рам повдигна седалището ѝ в длани и ѝ даде устата си. Тя изкрещя, ръцете ѝ го сграбчиха, докато той я възбуждаше с уста, зъби и език. Тялото ѝ се движеше, независимо от мисълта, хълбоците ѝ се разтърсваха от интимната му ласка, докато горещият ѝ дъх я опалваше цялата.

Той пхна един пръст в нея и тя изпищя отново, така близо до върха, който чувстваше, че се набира дълбоко в нея. Трепереше, почти обезумяла. Изви гръб, стисна косата му с юмруци и се разпадна. Не можеше да възпре усещането и доброволно се отдаде на прилива на кулминацията си. Тя я отнесе на гребена си, докато той навлизаше все по-дълбоко, отколкото някога досега, оставяйки я отпусната и задоволена.

— Сега е мой ред — каза той, отмествайки се от нея.

С вик на удовлетворение навлезе в нея твърдо и дълбоко, повдигайки седалището ѝ, за да може тя да го поеме докрай. Веднага го обхвана смайващо усещане, че губи равновесие, че излиза от фокус, не беше сигурен в нищо, освен в объркващата вихрушка от емоции. Да бъде във Фийби беше истински рай. Когато дългите ѝ крака обвиха хълбоците му и го привлякоха още по-навътре, той едва не изгуби и малкото останало му самообладание. Властта на Фийби над него беше внушителна.

Навлизайки и отдръпвайки се, после още и още по-дълбоко, той усещаше как напрежението постепенно се трупа отново у нея. Усмихна се, горд със способността си така бързо да възстановява толкова скоро изразходваната страст. Погледна надолу, към мястото, където бяха свързани, видя се навлязъл в нейната мекота и затрепери, страхувайки се, че няма да може да я изчака. Стисна зъби и започна да се възпира, благодарен на бога и на всички ангели, когато мускулите на Фийби се стегнаха около него и я почувства как замира в първата си контракция.

Рам изкрещя високо и се търкулна над ръба. Тялото му продължи да я гали, извличайки пулсиращата топлина на нейната и неговата

кулминация. После зарови лице в шията ѝ, задържайки думите, които не смееше да произнесе.

Гърлото на Фийби агонизираше от любов, от копнеж и от всички неща, които искаше да каже, но знаеше, че Рам няма да ѝ повярва. Искеше ѝ се този миг да не свършва, но той все пак отмина. И с него дойде действителността. Посягайки нагоре, тя положи длан на очертаната му челюст. Той срещна погледа ѝ с леко присвити очи.

— Какво ще стане сега, Рам?

— Не знам. Съдбата ни е в твои ръце. Ако не ми се довериш, няма бъдеще за нас.

Фийби изстена. Думите му доказваха, че за тях практически няма надежда. Всичко, което споделяха, бе страстта. Щом сложеше ръка на амулета, тя смяташе да го използва, за да освободи баща си, а Рам не можеше да приеме това. Какво я е грижа за отношенията между страните, когато всичко, което имаше на този свят, беше баща ѝ? Защо Рам не искаше да го разбере?

— Изглежда, сме в задънена улица — въздъхна Фийби. — Ако имах амулета, щях да го използвам, за да освободя татко.

Въздишката на Рам беше дори по-дълбока от нейната.

— Знам и съжалявам. — Дръпна се от нея и стана от леглото. — Почини си, Фийби, изглеждаш изтощена. — Започна да се облича. — Ще ти пратя поднос с храна малко по-късно.

Тя се прозя.

— Къде отиваш?

— Има ли значение?

Тя се прозя отново.

— Предполагам, че не. Затворничка ли съм?

— Всъщност не. Чувствай се свободна да ходиш навсякъде из къщата. Но не ти е позволено да излизаш навън, освен с мене или с някой полицаи.

Фийби отвори уста, за да протестира, но не намери достатъчно енергия; вече беше полузаспала. Аргументите ѝ трябваше да почакаат.

Портър очакваше Рам на най-долното стъпало.

— Лорд Уестмор ви чака в кабинета ви, милорд. Каза да не ви безпокоя, ще чака, докато слезете.

— Благодаря, Портър. Отивам веднага при него.

— Изглеждаш ужасно — каза Люк, когато Рам влезе в кабинета. — Портър каза, че се намерил Фийби. Тъй като навън вали, реших, че мога и да почакам, за да чуя подробностите. — Вдигна чашата си. — Дяволски добро уиски.

— Предпочитам бренди — изрече Рам, отивайки към бюфета.

— Искаш ли да ми кажеш къде е била съпругата ти?

С чаша в ръка Рам се настани срещу Люк и опря глава на облегалката на креслото.

— Ужасно сложно е, Уестмор. Фийби каза, че похитителите на баща ѝ са се свързали с нея и я завели да го види.

— Защо?

— Не съм сигурен. Нещо не се връзва. Тя предполага, че са искали да ѝ докажат, че баща ѝ е жив и е добре.

— Така ли е?

— Жив е, но според Фийби не е добре. Казва, че имал малария и му трябват медицински грижи. — Взря се мрачно в чашата си. — Намерих я в къщата на Маунт Стрийт. Убеден съм, че Томпсън ѝ е казал къде е скрил амулета, и тя е отишла там да го вземе.

— Очите на Люк светнаха възбудено.

— У тебе ли е?

— Не. Фийби отрича да знае къде се намира, настоява, че Томпсън не го е откраднал. — Рам отпи голяма глътка и въздъхна. — Тя лъже. Какво, по дяволите, да правя сега? Нищо, което казвам, не е в състояние да я убеди да ми се довери, за да открия баща ѝ.

— Сигурен ли си, че Фийби и баща ѝ не заговорничат, с цел да продадат амулета за лично облагодетелстване? — запита Люк. — Можеш ли да повярваш на всичко, което тя казва?

— Когато я видях за първи път в къщата на Маунт Стрийт, помислих точно това, което и ти, но сега вярвам, че е искрено обезпокоена за баща си.

— Не ти завиждам, приятелю — каза Люк. — Какво ще правиш?

— Ще се опитам да намеря баща ѝ.

— С какво мога да ти помогна?

— Ела с мене. Две глави са по-добре от една. Фийби каза, че е била с вързани очи, но успя да даде някои важни указания. С малко късмет ще можем да намерим къщичката и да освободим Томпсън.

— Ако наистина е затворник — изрече замислено Люк.

— Преминавам сега на тази теория. Докато не докажа друго, предпочитам да вярвам, че Томпсън не е замесен в кражбата. Трудно да повярвам, че човек, чийто живот изцяло е бил отдаден на изучаването на антики, ще открадне такъв предмет. Познавам го, не ми изглежда алчен човек.

— Каквото и да правиш, брой ме и мене — каза Люк.

— Благодаря. Но нищо не можем да свършим по тъмно. Ще тръгнем на сутринта. Най-напред ела тук. Ще вземем моята карета. Ако Томпсън е толкова болен, както каза Фийби, може да ни потрябва.

— Ами лейди Бракстън?

— Какво за нея?

— Тя вероятно ще иска да дойде с нас.

Челюст на Рам се стегна.

— Няма да ѝ казвам какво сме намислили.

Люк стана.

— Знаеш кое е най-доброто. Надявам се, че още възнамерявате да посетите бала на Мариан в събота вечер. След като я убедих да даде бал в чест на брака ви, ще бъде съкрушена, ако почетните гости не дойдат.

— Ще дойдем — каза Рам — Ако имаме късмет, дотогава ще съм намерил Томпсън и амулета.

След като Люк си тръгна, Рам остана в кабинета си, взрян замислено през прозореца, виждайки как мракът поглъща онова, което беше останало от дневната светлина. Не разбра, че Фийби е влязла в стаята, докато тя не се прокашля. Скочи и се обърна, за да я намери застанала толкова близо, че можеше да я докосне.

— Мислех, че спиш — каза той.

— Подремнах. Лорд Уестмор ли видях да си тръгва?

— Да. Той идва често тук. Гладна ли си?

— Не ядох много вчера, а днес нищо не съм яла.

— Щях да ти пратя нещо, но щом си будна, ще вечеряме заедно.

Дръпна шнура на звънеца и Портър се появи веднага.

— Кажи на готвачката, че ще вечеряме след тридесет минути, Портър. Ще хапнем неофициално тук, в кабинета. Прати някого да запали огън. Хладно е тази вечер. Одобряваш ли, Фийби?

— Да, разбира се — отвърна тя.

Последва напрегната тишина, докато прислужниците се движеха насам-натам, разпалвайки огъня и подреждайки подносите за храната, Фийби хапеше долната си устна, питайки се какво мисли Рам. Гневът му днес през деня беше ужасен, но като че ли изглеждаше облекчен, че я е намерил. Наистина ли се беше разтревожил за нея?

— За какво мислиш? — запита той, когато останаха насаме.

— Питам се ти за какво мислиш — отвърна тя. — Наистина ли съм затворена в къщата?

Твърдото изражение на Рам ѝ каза отговора, още дори преди да беше изрекъл и една дума.

— Така трябва да бъде, Фийби. Ще бъдеш под наблюдение всяка минута от всеки ден. Това е за твоя защита.

— Нямам нужда от защита.

— Така ли? Ако те бяха защитил както трябва, нямаше да бъдеш отвлечена от улицата. Това стана, нали?

— Не точно. Трябваше да се срещна с някого в Хайд Парк. Човекът трябваше да ми даде информация за татко и се надявах да го убедя да го пусне.

— Но беше отвлечена, нали?

— Аз... предполагам. Но съм доволна. Успях да видя татко и лично да преценя състоянието му.

— Казал ти е къде е скрил амулета — предположи Рам — и ти си обещава да го занесеш, и да го дадеш на похитителите му.

— Татко не го е откраднал.

— Не е там проблемът, Фийби, знаеш го.

— Къде е проблемът тогава? — настоя тя.

Рам въздъхна.

— Вече говорихме за това. Отношенията на Англия с Египет са заложи на карта.

— Хората нямат ли значение? — предизвика го Фийби.

— Още не ми вярваш, нали? Ще направя всичко, което мога, за да открия баща ти. Само ми кажи къде да намеря амулета, за да бъде върнат на Египет.

— Мислиш, че татко го е откраднал. Той не е крадец.

— Кажи ми кой го е откраднал. Може би тогава ще ти повярвам.

— Какво те кара да мислиш, че татко знае каквото и да било за амулета?

— Логиката, Фийби. Представям си всичко, с изключение...

Той замълча.

— С изключение на какво?

— Не съм сигурен, дали сър Андрю действително е бил отвлечен, или участва в заговора амулетът да бъде продаден на онзи, който даде най-висока цена.

— Няма да видиш истината, дори ако те удари в лицето — нападна го Фийби.

Отговорът на Рам беше изпреварен от прислужниците, които донесоха вечерята им. Стиснала плътно устни, Фийби загледа в гневно мълчание как поставят пред тях подносите с печен фазан, зеленчуци със сметана, глазирани картофи и пресен хляб с масло. Стомахът ѝ изкъркори от неустоимите миризми, разнасящи се из кабинета.

Гладът зае мястото на гнева, но гневът се върна, когато Рам изрече:

— Никога не съм те лъгал.

— Не си ли? Ожени се за мене под фалшив претекст. Никога не си имал намерение да живееш като семеен човек, нали?

— Това беше намерението ми, когато се оженихме.

— Ами кръчмарката и вдовицата?

— Те са в миналото ми. Филипс ги откри, за да ме дискредитира. Знаеше, че се сближаваме, и се страхуваше, че ще откажеш да заминеш за Египет с него. Защо не каза на баща си, че сме женени?

— Бях наранена и разочарована.

— Ако ме беше обичала, нямаше да избягаш, без да ми дадеш шанс да се защитя. Минаха месеци, преди да си върна живота, и още повече време, преди да успея да те забравя. За първи път в живота си бях влюбен.

Пое си дълбоко дъх, преди да продължи:

— Унижението от това, да бъда изоставен, отвори рана в мене, затова не казах на никого за брака ни. В същото време се губех в чувствени удоволствия, не си отказвах нищо. Взеха жените, щом ми се отдадяха, грабех ги алчно. Играех хазарт, пиех, станах известен из града с женкарството си. Само заради тебе, Фийби...

— Рам, аз... съжалявам, че съм те преценила толкова сурово. Дейвид ми беше приятел; повярвах, че се опитва да ме защити да не живея цял живот в болка.

— Стореното сторено. Не можем да променим миналото, но можем да се надяваме на бъдещето. — Погледна я тържествено, очите му бяха мрачни и пронизителни. — Искаш ли бъдеще с мене, Фийби?

Искам ли, запита се тя. Обичаше го, винаги го беше обичала, но обичаше и баща си, а това, че трябваше да избира между двамата, разкъсваше сърцето ѝ. След като години наред беше мислила върху страхливия начин, по който беше избягала след прибързания им брак, беше стигнала до заключението, че не е била права да осъди Рам, без да го изслуша. Вярно беше, че беше допуснала Дейвид да ѝ повлияе, но тогава му вярваше и не беше престанала да му вярва.

— Мисля, че бракът ни би могъл да проработи — прошепна тя, — след като всичко това остане зад гърба ни.

Рам не знаеше какво да отговори.

— Хапни, преди храната да е изстинала. Ще поговорим по-късно.

Фийби отхапа от фазана, но ѝ беше трудно да преглътне. Защо Рам не ѝ беше отговорил? Остави вилицата си и го погледна ядосано.

— Не, ще говорим сега. Искаш ли да си женен за мене?

Изражението му омекна.

— Искам те. Обичам да се любя с тебе. — Лека усмивка заигра на устните му, тъжна усмивка. — Но ако няма истина между нас, не може да има брак.

Фийби преглътна буцата в гърлото си, зарадвана и същевременно обезсърчена. Тя искаше Рам да я обича безусловно, но предположи, че иска прекалено много. Не беше направила нищо, за да спечели доверието му.

— Никога не съм престанала да те обичам — рече тя едва чуто.

Рам се вцепени, неверието му беше осезаемо.

— Още една лъжа ли, Фийби?

— Истина е. Мисля, че съжалих, задето те изоставих, още в момента, когато корабът напусна Англия. Но беше твърде късно. Бях поела отговорността за това, което бях направила, и се опитах да продължа напред.

— Припомнянето на минали грешки не е от полза и за двама ни. Бъдещето ни трябва да се гради на доверие. Искаш ли да извървиш своя част от пътя?

— Да.

— Аз... не мога. Знам какво искаш, но не мога да ти го дам.

Изражението му пак стана сурово.

— Не мисли да вземеш амулета за някого друго, освен за законния му собственик. Няма да те изпускам от око.

Чу се дискретно почукване. Рам отговори и Портър влезе в кабинета.

— Господин Слотър е тук, милорд.

Рам стана.

— Да ме изчака в преддверието. Идвам веднага.

Портър се оттегли.

— Господин Слотър, полицаят ли?

— Да. Довърши си яденето; връщам се веднага.

Рам излезе. Ако Слотър беше открил амулета, можеше да сложи край на това.

— Намерихте ли го, Слотър?

— Не, милорд. Обърнахме къщата наопаки, но не намерихме нищо като това, което описа нейна светлост.

— По дяволите.

— Да продължим ли да търсим?

— Бих се заклеял, че проклетото нещо е скрито в тази къща. Доколко щателно търсихте?

— Дори вадихме тухли от камината.

Рам нетърпеливо прокара пръсти в косата си.

— Няма смисъл пак да търсите, освен ако не се сетите за нещо, което сте пропуснали. Продължавайте да наблюдавате къщата и ми съобщете, ако се случи нещо необичайно.

Слотър се сбогува и Рам се върна в кабинета. Вечерята на Фийби още стоеше недокосната пред нея.

— Мислех, че си гладна.

— Какво искаше господин Слотър?

— Не са го намерили, Фийби.

Невероятно облекчение се разля из нея. Тя му хвърли поглед, който казваше „Нали ти казах?“

— Не съм такъв глупак, за каквото ме мислиш, Фийби. Знам, че знаеш къде е скрит амулетът. — Тръгна да излиза.

— Къде отиваш?

— Излизам. Ти си легни.

— Рам, моля те, не ми се сърди.

— Не ти се сърдя, Фийби Нищо подобно. Лека нощ.

Зашеметяващите финални думи на Рам й късаха сърцето. Нищо не можеше да запълни пукнатината помежду им сега. Тя беше затворила вратата пред щастие то с Рам така твърдо, както той беше затворил вратата на кабинета. Тя стана с натежало сърце и излезе от стаята. Сега наистина беше сама, само на себе си можеше да разчита. По някакъв начин трябваше да избяга от наблюдението на Рам, за да успее да си върне амулета и да освободи баща си.

Рам всъщност нямаше къде да ходи. Просто не искаше да остава насаме с Фийби точно сега. Упорството й го порази. Каза, че го обича. Ами! Лъжите й този път нямаше да успеят. Само защото се любеше като ангел, това не означаваше, че ще я остави да стъпче сърцето му. Защо, по дяволите, се беше върнала в живота му?

Стигна до преддверието и повика Портър. Икономът се появи след малко, разрошен, но все пак достатъчно представителен.

— Викате ли ме, милорд?

— Пригответи ми друга спалня.

— Друга спалня ли, милорд?

— Не ме ли чуваш, Портър? — Разбирайки, че постъпва ненужно грубо, той добави: — Прости ми, Портър. Не бива да си изкарвам ядовете на тебе. Просто се погрижи да ми се пригответи стая, моля те.

— Незабавно, милорд.

Рам отиде в приемната и си наля малко бренди от гарафата на бюфета. Когато чу стъпки, погледна през рамо и зърна Фийби да се качва нагоре. Тъй като предпочиташе кабинета пред всички други стаи в къщата си, той се върна в удобното си убежище и се отпусна на едно кресло пред камината. Затвори очи. Ароматът на Фийби още се носеше във въздуха.

Колко сладко се беше любила с него. Колко прекрасно жив го караше да се чувства. Независимо накъде щеше да поеме животът им, никога нямаше да я забрави. Възможно беше и той да я обича. Поради сегашните обстоятелства може би никога нямаше да успее да измери дълбините на връзката им.

Проклет дълг. Проклети да са кралят и страната, изруга той.

— Заповядайте, милорд. Зелената стая е готова за вас — каза Портър откъм вратата.

— Благодаря. Лека нощ, Портър.

— Лека нощ, милорд.

Рам довърши брентито си и се заизкачва по стъпалата към зелената стая. Не можеше да си вярва, затова на искаше да спи до Фийби тази нощ. Липсата на доверие можеше да е прекъснала крехката връзка помежду им, но той все още я желаше. Кой би повярвал, че лорд Бракстън, един от скандалните „Лондонски женкари“, е открил, че има и сърце? Знаеше как се е чувствал Батхърст, когато е срещнал своята Оливия. Извън равновесие, предположи той, и донякъде объркан, и сърдит, че си е позволил да бъде привлечен в копринената паяжина на измамата. Оливия разбойничката и Фийби крадлата — от един дол дренки. Запита се каква ли съдба очаква горкия Уестмор.

Рам тъкмо закусваше, когато виконт Уестмор пристигна рано на следващата сутрин. Беше въведен в сутрешната трапезария, където закусваше Рам.

— Поспа ли снощи? — запита Люк, виждайки кръговете под очите му.

— Малко. Ял ли си?

— Да. Готов ли си?

Рам хвърли салфетката си на масата.

— Пригответ каретата ми в момента. Да тръгваме.

Два чифта очи се отклониха към вратата.

— Рано си станала, Фийби.

— Винаги ставам рано. Къде отивате с лорд Уестмор в този час?

— По работа — измърмори Рам.

— Точно така — добави Уестмор. — Сестра ми очаква с нетърпение да се запознае с вас на бала в събота.

Погледът на Фийби потърси Рам.

— Ще отидем ли?

— Разбира се. Не бих искал да разочаровам лейди Белчър, след като си е дала толкова труд заради нас. Ще тръгваме ли, Уестмор?

Каретата на Рам ги чакаше.

— Влизай, аз ще карам — каза Люк. — Изглеждаш ми малко изтощен. Вие с Фийби трябва да разрешите противоречията си.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи — измърмори Рам.

Тръгнаха на североизток към Епинг. Когато минаха един мост над малко поточе, Рам разбра, че отиват в правилната посока.

— Търси остър десен завой към изровен път — каза Рам, припомняйки си указанията на Фийби.

Каретата продължи напред и увереността на Рам започна да се разколебава, когато наближиха Епинг и не видяха пътя, описван от Фийби. Тогава той видя острия десен завой.

— Ето го! — извика Рам.

Люк дръпна юздите.

— Не трябва да нахлуваме там, без да имаме план.

— Прав си, както обикновено, Уестмор. Да потърсим място да скрием каретата и ще минем останалия път пеша. Носиш ли си пистолета?

Люк потупа джоба на жакета си.

— Ето го тук.

Спря каретата под високите клони на един дъб.

— Следвай ме — каза Рам, скачайки долу, за да тръгне предпазливо по изровения път. — Ето я. Посочи към къщичката точно пред тях. — Да заобиколим отзад и да погледнем.

— Капаците са затворени — отбеляза Люк.

— Чуваш ли нещо? — изшептя Рам, снишавайки се под прозореца.

— Много е тихо — отвърна Люк. — Ще опитам резето. Хвана го и разбра, че е затиснато отвътре.

— Може би предната врата е отключена — обади се Рам с надежда.

Опирайки се на стената, снишавайки се под прозорците, двамата си проправиха път към предната страна на къщичката. Рам се приближи полека към вратата и опита резето. Не беше заключено и той отвори вратата.

— Празно — каза Рам отмествайки се, за да направи път на Люк.

— Има още една врата — отбеляза Люк. — Сигурно води към спалня.

Двамата тръгнаха към нея.

— По дяволите — изфуча Рам. — Или сме много закъснели, или това не е къщата.

— Няма нищо, само едно разхвърляно легло, маса и стол — изрече Люк с едва прикрито отвращение.

Рам дръпна завивките и затърси под мръсните чаршафи. Люк му хвърли любопитен поглед.

— Какво търсиш?

— Не знам. Някакво указание. За да докажа, че Томпсън е бил тук. Няма нищо — каза той, несъмнено разочарован. — Да се махаме оттук.

— Чакай — каза Люк, като бръкна под леглото, за да извади нещо лъскаво, което беше забелязал сред валмата прах.

— Какво е това?

Рам посегна за предмета в ръката му.

— Дай да видя. — Хвана го и го вдигна за златната му верижка. — Джобен часовник. — Обърна го, прочете надписа и подсвирна възторжено. — Часовникът на Томпсън. Виж тук — посочи той буквите на капака. — Носи неговите инициали.

— Значи е бил тук — каза Люк. — Питам се... затворник ли е бил, или съучастник?

Острият поглед на Рам спря на чашата, стояща на масата. Взе я и я вдигна към светлината, отбелязвайки кафявата утайка на дъното. Поднесе я към носа си и помириша.

— Какво е това? — запита Люк.

— Предполагам, че е лауданум. Съмнявам се, че Томпсън е излязъл оттук на собствен ход.

Стиснал часовника в ръка, Рам изскочи от къщичката. Люк го последва веднага. Върнаха се при каретата и потеглиха обратно към Лондон.

— Мислиш ли, че Фийби ти е казала истината? — запита Люк.

— За баща си, че е болен — да, предполагам. Но бих заложил последния си фартинг, че може да ме заведе до амулета, ако пожелае.

Когато приближиха къщата на Рам, Люк се сбогува.

— Дръж ме в течение, Бракстън. Повикай ме, ако имаш нужда от мене.

Рам кимна и влезе в къщата, не желаейки да каже на Фийби какво е открил. Нямаше обаче много време да отлага, защото тя го пресрещна на вратата.

— Не си го намерил — завайка се тя.

— Не знам за какво...

— Не ме лъжи, Рам. Знаем, че отидохте с Уестмор да търсите татко. Намерихте ли къщичката? Опитах се да си спомня всички подробности, но...

— Намерихме къщичката — каза Рам, решавайки, че лъжата няма да му послужи за нищо. Фийби беше прекалено умна, за да се остави да я заблуждава с лъжи или полуистини. — Баща ти го нямаше, когато стигнахме там. Къщичката беше празна. Всичко, което намерихме, беше ето това — каза той, хванал часовника за златната му верижка.

— Татковият часовник! — извика Фийби и посегна към него.

Рам ѝ го даде веднага.

Краката ѝ започнаха да се подкосяват, но той я хвана.

— Всичко е загубено — изплака тя. — Никога няма да намеря татко. — Ядосана, го отблъсна от себе си. — Ти си виновен! Ако не беше се намесил, похитителите му можеха да получат амулета и татко щеше да бъде свободен. Проклет да си! Мразя те!

— Фийби — заувещава я той. — Бъди разумна. Не всичко е изгубено. Очевидно баща ти е жив. Рано или късно похитителите му ще се опитат да се свържат с тебе. Ще бъдеш под наблюдение всяка минута. Кълна се, че нищо лошо няма да ти се случи.

— Мислиш ли, че ме е грижа? Как да им дам каквото искат, като трябва да стоя само в къщата? Всичко, за което те е грижа, е амулетът. Човешкият живот не означава нищо за тебе. Аз не означавам нищо за тебе. Просто съм средство, за да постигнеш целта си. Признай си го, Рам; никога нямаше да се срещнем пак, ако не беше амулетът.

— Може да си права, Фийби, но съдбата ни събра с основание. Кажи ми къде е амулетът и ще действаме заедно, за да намерим баща ти.

Тя отстъпи, изражението ѝ беше преизпълнено със страдание.

— Не. Не искам да имам нищо общо с тебе и с обещанията ти. Нямам нужда от помощта ти. Всъщност — каза тя, минавайки сърдито покрай него, — нямам нужда от тебе. Довиждане, милорд.

Не стигна далече. Рам се пресегна и я сграбчи за талията.

— Никъде няма да ходиш, Фийби. Имаш нещо, което искам, и възнамерявам да го получа.

— Ще видим — каза тя, като се извърна.

13

— Изглеждате толкова прелестна, милейди — каза Аби, довършвайки прическата на Фийби. — Негова светлост ще се гордее с вас.

Масата лъскави черни букли на Фийби беше струпана на темето ѝ и закрепена с игли, украсени със скъпоценни камъни, подарък от баща ѝ за осемнадесетия ѝ рожден ден. Бяха единствените украшения, които притежаваше.

— Станете, за да вържа роклята ви отзад — нареди камериерката.

Фийби стана, приглаждайки гънките на изумруденозелената копринена пола над стройните си хълбоци. Корсажът беше изрязан ниско, разкривайки заоблената горна част на гърдите ѝ и доста повече деколте, отколкото би ѝ се харесало. Шивачката обаче я беше уверила, че сега това е най-модерно, и Рам се беше съгласил.

Аби тъкмо беше привършила с връзването на роклята на Фийби, когато вратата се отвори и Рам влезе в стаята.

— Готова ли си?

— Нали изглежда прекрасно, милорд? — запита гордо Аби.

— Наистина — съгласи се той. — Можеш да си вървиш, Аби. Не ни чакай. Всъщност, вземи си свободна вечер. Довечера аз ще бъда камериерка на милейди.

Фийби искаше да протестира, но реши да си държи езика зад зъбите, докато не останат насаме. Аби драпира един шал около раменете ѝ и се оттегли. В мига, когато вратата се затвори зад камериерката, Фийби избухна:

— Как смееш да освобождаваш камериерката ми, без да се посъветваш с мене!

— Това е моят дом и Аби е моя служителка.

Погледът му се плъзна бавно по нея и очите му блеснаха одобрително.

— Аби беше права. Наистина изглеждаш прекрасно. — Докосна шията ѝ. — Нямах ли бижута? Роклята е прелестна, но ѝ липсва блясък. Може би ще намериш къде да сложиш това — каза той и извади една кадифена торбичка от джоба си.

— Какво има вътре?

— Ти си моята графиня; не е редно да излизаш пред обществото без внушителни бижута. Имам репутация за поддържане.

Фийби си пое остро дъх, когато Рам извади едно колие с диаманти и изумруди от торбичката и го размаха пред очите ѝ.

— Даваш ми това? Но... но... думите не могат да го опишат. Никога не съм виждала нещо толкова красиво досега.

Рам мина зад гърба ѝ и закопча колието на шията ѝ. Положи леко ръце на раменете ѝ и я обърна към огледалото, поставено в ъгъла.

— Ушите ти изглеждат голи — отбеляза той, нежно докосвайки меката им долна част. — Може би това ще помогне. — Бръкна отново в торбичката и извади чифт обици с изумруди и диаманти, висящи на златни верижки. — Твои са, можеше да ги задържиш, каквото и да ни носи бъдещето.

— Защо го правиш?

Нещо неразгадаемо проблесна в очите на Рам.

— Казах ти. Не искам равните на мене да мислят, че съм съпруг скъперник. И още нещо — ще бъде добре за мене, ако тази вечер се представим като щастлива двойка. Всички смятат, че сме се оженили по любов.

— Защо ще смятат така?

— Бракът ни беше внезапен и неочакван; само любов би могла да сломи някого от „Лондонските женкари“. Обществото, естествено, предполага, че съм се влюбил безумно в тебе, както приятелят ми Батхърст се влюби в своята Оливия.

— И двамата знаем истината, нали? — изрече тя сухо. — Не знам защо да продължаваме с този маскарад.

— Така е. Независимо дали ти харесва или не, все още съм отговорен за тебе. Възнамерявам да те защитавам, докато всичко това отmine. Ще вървим ли?

Не желаейки да спори, Фийби си сложи обиците и кимна. Когато Рам тръгна пред нея към вратата, тя не можа да не се възхити на елегантния му вид. Знаеше, че той ще предизвика повече вълнения

сред жените тази вечер, отколкото тя сред мъжете. Рамзи Дънсмор беше такъв мъж.

Рам я изведе от стаята и я поведе надолу по стъпалата към чакащата ги карета с герба на Бракстън. Беше малко студено, във въздуха се носеше мирис на дъжд и тя се уви плътно в шала си, за да се предпази от влагата.

— Тази вечер — изрече Рам, след като каретата потегли — възнамерявам да стоя плътно до тебе през цялото време. Не си и помисляй да се изплъзнеш. Казах, че ще те защитавам, и точно това ще направя.

— От какво да ме защитаваш? — предизвика го Фийби.

— Не от какво, а от кого — отвърна той. — Не си в безопасност, докато амулетът не бъде намерен и върнат на египетското правителство. Възнамерявам да направя така, че вече да няма никакви отвличания.

Последва напрегната тишина, докато каретата се подреждаше след другите, чакащи пред елегантната къща на лорд Белчър. Когато дойде техният ред, кочияшът свали стъпалата и отвори вратата, Рам слезе и помогна на Фийби.

Тълпите плашеха Фийби, която никога не бе ходила на бал. Малкото домашни партита, на които бе присъствала в провинцията, не бяха така разкошни. А в Египет тя и баща ѝ не се срещаха често със сплотеното общество на живеещите там английски аристократи и търговци. Животът ѝ беше съвършено прост, преди да се върне в Англия и Рам да се изправи на прага ѝ.

— Не се притеснявай — прошепна ѝ Рам, когато тръгнаха към домакините.

— Ето ви и вас — каза Люк, изглеждайки невероятно облекчен, когато ги забеляза близо до вратата. — Мариан иска да застанете тук до нея и Белчър.

Изкусно ги преведе напред, докато не се озоваха до една красива двойка, които той им представи като сестра си и зет си, лорд и лейди Белчър.

— Значи вие сте жената, която спечели сърцето на Бракстън — каза лейди Белчър с намигване, хващайки ръката на Фийби. — Дано късметът му мине и към брат ми.

— Остави това, Мариан — засмя се Люк. — Няма да вървя по пътеката на Бракстън и Батхърст.

— Приятно ми е да се запозная с вас, милейди — изрече Фийби, отвърщайки на усмивката на Мариан. — Много мило от ваша страна да ни почетете с бал.

— Мариан няма нужда от претекст, за да организира бал — каза лорд Белчър, усмихвайки се нежно на съпругата си.

Фийби зае мястото си до Рам, докато хора, чиито имена нямаше да запомни, се изнизваха покрай тях. Никога не се беше чувствала поизложена на показ или по-неловко. Не само мъжете, но и жените я измерваха с погледи, сякаш преценяваха недостатъците ѝ. Някои от жените като че ли откровено осмиваха липсата на благородно потекло, а от начина, по който оглеждаха Рам, би могла да заключи, че се надяват той да се окаже всичко друго, само не и всеотдаен съпруг.

Краката ѝ бяха готови да се подгънат, когато редицата гости понамаля и откъм балната зала се разнесе музика.

— Най-последно — каза Мариан, разкършвайки гръб. — Вие двамата вървете да се забавлявате, докато аз отида да видя как вървят нещата в кухнята.

Лорд Белчър се извини и отиде при гостите. Рам поведе Фийби нагоре по стълбите към балната зала и сред танцуващите двойки. Тя го прегърна съвсем непринудено. Обожаваше да танцува, но не беше имала много шансове през изминалите няколко години. Спъна се веднъж, но после улови ритъма и остави Рам да я води.

Той беше отличен танцьор, точно както тя предполагаше, че ще бъде. Женкарите инстинктивно знаеха какво харесват жените и си даваха труда да им угаждат. Това беше част от природата им.

Фийби танцува с няколко партньори, от възрастни благородници до млади контета, осъзнавайки, че погледът на Рам я следва навсякъде. Изненада се, че усети да я гризе ревност, докато той танцуваше с няколко дами от висшето общество.

Часовете отминаваха. Почти беше станало време за бюфета в полунощ, когато Фийби внезапно усети нужда да подиша малко свеж въздух. Топлината от стотиците свещи и миризмата на телата, прикривана от парфюмите, замайваха главата ѝ и тя усещаше, че се гади. Запъти се към стаята за почивка на дамите, с подгъващи се крака.

Рам се появи пред нея с угрижено изражение.

— Къде отиваш?

— В стаята за почивка на дамите. Нали не възразяваш?

Той отстъпи, за да у пропусне.

— Ни най-малко. Ще те изпратя. Не се бави. Стана време за вечеря.

— Като си помисля, по-добре ми се струва да глътна малко свеж въздух. Чувствам се малко отпаднала.

Рам я хвана под ръка.

— Значи отиваме на верандата. Тук е доста задушно.

Заобиколиха танцуващите и почти стигнаха до широките врати на верандата, отворени, за да пускат вътре нощния ветрец, когато един лакей ги застигна.

— Лорд Бракстън, лорд Филдинг иска да поговори с вас в библиотеката.

— Филдинг? Не знаех, че е тук. Много добре, кажете му, че идвам веднага.

Лакеят се поклони и се отдалечи.

— Какво иска лорд Филдинг от тебе? — запита Фийби.

— Не знам, но сигурно е важно. Чакай ме тук, идвам веднага.

— Рам, наистина имам нужда от свеж въздух. Не... не се чувствам добре.

Хващайки я за ръка, Рам я и поведе през тълпата към Уестмор, който разговаряше с група благородници.

— Извинете ме за прекъсването, господа, но трябва да поговоря насаме с лорд Уестмор.

Люк се извини и последва Рам и Фийби, вдигнал въпросително вежди.

— Какво става, Бракстън?

— Ще придружиш ли Фийби на верандата? Не смея да я оставям сама, а лорд Филдинг ме вика в библиотеката. Канен ли е за тази вечер?

— Не знам, но мога да питам Мариан.

— Не се тревожи. Само наглеждай Фийби, докато ме няма. Не се чувства много добре.

— Иди да се видиш с Филдинг. Аз ще наглеждам Фийби.

— Никой няма да ме наглежда — каза тя. — Съвършено способна съм да се грижа за себе си.

— Фийби — предупреди я Рам, — не ми възразявай по този въпрос. Казах ти как трябва да бъде. Върви с Уестмор.

Тя се извърна и отплува. Люк вдигна рамене и я последва, Фийби тъкмо беше изчезнала зад вратата, когато Мариан, придружена от една дребничка блондинка, го пресрещна.

— Ето те и тебе, Люк. Помниш лейди Каролайн, нали?

Винаги любезен, Люк се поклони и целуна протегнатата ръка на лейди Каролайн.

— Колко хубаво, че пак ви виждам, милейди.

— Свирят валс, Люк, а Каролайн като че ли си няма партньор — намекна недвусмислено Мариан.

Люк хвърли загрижен поглед към верандата.

— Може би следващия танц, лейди Каролайн. Разбирате ли, поех един ангажимент.

— Люк! — укори го Мариан. — Не ти прилича. Не разочаровай Каролайн.

— Разбирам — каза лейди Каролайн, явно смутена. — Ако лорд Уестмор няма желание...

Люк потисна един стон. Да разочарова една дама, особено такава красива като Каролайн, не беше нещо, което би желал да направи. Освен това, какво лошо можеше да се случи на Фийби на верандата, щом наоколо ѝ имаше още двойки?

Предложи ръката си на Каролайн и двамата отидоха да танцуват.

Лека усмивка се появи на устните на Фийби, когато надникна през отворената врата и видя, че Уестмор я е изоставил заради една млада руса красавица. Добре. И без това искаше да остане сама. Стомахът ѝ беше разбъркан и ѝ се виеше свят. Толкова много неща объркваха мислите ѝ. Защо Рами даде тези бижута, щом бракът им беше само една измама? Той възнамеряваше да остане женен за нея точно толкова, колкото и тя за него.

— Лейди Бракстън, не изглеждате добре. Да намеря ли съпруга ви и да ви го доведа?

Фийби прехапа долната си устна, за да сподави един стон. Какъв ужасен късмет.

— Запознахме се с вас тази вечер. Аз съм лейди Уинторп, стара... позната на лорд Бракстън.

Бивша любовница, помисли Фийби.

— Добре съм, лейди Уинторп, благодаря ви за вашата загриженост. Предполагам, че съпругът ми знае къде да ме намери.

Лейди Уинторп ѝ отправи коварна усмивка.

— Това първото ви любовно скарване ли е?

Фийби нямаше намерение да позволи на другата да разбере колко зле върви бракът ѝ.

— Не сме се карали с лорд Бракстън. Просто имах нужда да подишам малко свеж въздух.

— Наистина изглеждате преbledняла, скъпа. На какъв етап сте?

Фийби изстена вътрешно.

— Не очаквам дете, ако това намеквате.

— Наистина ли? Всички помислихме... е, като познаваме Бракстън, естествено предположихме... — Изречението ѝ увисна във въздуха, после жената сви рамене. — Какво друго да предположим? Ниското мнение на Бракстън за брака е всеизвестно. Няма да изтърпи да остане верен, нали разбирате.

— Памела, ето те и тебе. Ела вътре, пак свирят валс и ти ми обеща този танц.

Памела се усмихна на красивия млад лорд и му подаде ръката си.

— Разбира се, Гладстоун, как да забравя? Сигурна съм, че лейди Бракстън ще ме извини.

— На драго сърце — изрече сухо Фийби. Единствената друга двойка на верандата също влезе вътре, оставяйки Фийби в благословена самота. Тя отиде до края на терасата и се вгледа в звездите, блещукащи в тъмното небе. Само да можеше да бъде така безгрижна като тези звезди. Не искаше да бъде тук тази вечер. Трябваше да търси баща си, а не да се прави, че се забавлява на едно светско събитие, което не означаваше нищо за нея.

— Фийби.

Името ѝ прозвуча тихо като шепот. Дали не си въобразяваше?

— Фийби.

Пак го чу. Не си въобразяваше.

— Къде сте? — запита тя.

— Погледни надолу.

Тя се взря и не видя нищо друго, освен спретнатата редица храсти, обграждащи верандата. Една глава се подаде от храстите.

— Тук съм.

Неверие оцвети думите ѝ.

— Дейвид! Какво правиш тук?

— Чух за бала и доход с надежда да те намеря сама. Трябва да поговоря с тебе, но съпругът ти те пази много зорко. Става дума за баща ти.

Надеждите на Фийби се възродиха.

— Не можем да говорим тук. Рам или приятелят му Уестмор може да дойдат да ме търсят.

— Помислих и за това. Има един навес за карети зад къщата. Там ще бъдем сами.

Фийби се поколеба, но следващите думи на Дейвид я убедиха.

— Намерих баща ти.

— Идвам веднага.

Тя намери стъпалата и слезе. Дейвид я пресрещна долу.

— Насам — каза той, хващайки я за ръката, и я дръпна настрани от кръга светлина, извиращ от прозорците.

Колкото и да ѝ беше трудно, Фийби задържа въпросите си, докато двамата се отдалечаваха в нощта. Беше въодушевена от перспективата да се свърже с похитителите на баща си и да преговаря за освобождаването му.

Навесът за карета беше тъмен и безлюден; всичките коняри се занимаваха с гостите и екипажите им. Фийби последва Дейвид вътре.

— Къде е татко? — запита тя без никакви предисловия. — Добре ли е? Как го намери?

— Е, всъщност не съм го намерил — заекна Дейвид.

— Излъгал си ме?

— Не, ни най-малко. Един мъж на име Уотс се свърза с мене.

— Защо с тебе?

— Понеже съм асистент на Андрю, аз бях логичният избор, след като ти стана недостъпна за тях.

— Какво иска Уотс?

— Знаеш какво иска, Фийби. Каза, че баща ти, ти е разкрил къде се намира амулетът. У тебе ли е?

— Ако мислиш, че татко е откраднал амулета, грешиш. Той го е намерил в една ваза, която е опаковал в сандъка си, и смятал да го върне на властите, когато стигне в Англия. Закле се, че няма представа как тази ваза е попаднала в личните му вещи.

— Няма нужда да ме убеждаваш, скъпа.

В гласа му се долавяше един резец, който накара Фийби да се усъмни в искреността му. Не можеше да си спомни някога да е изпитвала такива чувства към Дейвид.

Той я хвана за раменете, забивайки пръсти в плътта ѝ.

— Къде е? Само не ми казвай, че си го дала на властите.

— Дейвид, какво правиш?

— Искам амулета, Фийби. У тебе ли е? Освободи ли се вече от него?

— Боли ме, Дейвид. Какво ти става? Знаеш, че никога няма да дам амулета на властите, ако това означава да изложа на риск живота на татко.

Дейвид сигурно беше разбрал, че я плаши, защото хватката му отслабна и гласът му омекна.

— Прости ми, Фийби. Тревожа се за Андрю. Уотс губи търпение, страхувам се, че баща ти ще пострада заради забавянето. Кажи ми къде да намеря амулета и ще го използвам, за да осигуря свободата на баща ти.

Фийби нямаше представа защо се колебае. Вярваше на Дейвид, нали? Той не би я излъгал, нали?

— Още ли е в къщата на Маунт Стрийт? — настоя Дейвид.

В това време Рам и лорд Филдинг приключваха разговора си в библиотеката.

— Времето изтича — предупреди Филдинг. — Египетският пратеник си заминава след две седмици. Ако не получи амулета, преди да напусне Англия, това би могло да означава край на дипломатическите отношения с тази страна. Деловите ни интереси ще пострадат, търговските споразумения няма да бъдат подновени.

— Разбирам — каза Рам. — Кажете на пратеника, че ще има амулета, преди да замине.

Разделиха се и Рам се върна в балната зала. Той огледа тълпата танцуващи, търсейки Фийби и Уестмор, но не успя ги намери. Тъкмо се насочваше към верандата, когато забеляза Уестмор. Махайки възбудено с ръка, Уестмор се отправи към него.

— Слава богу, че си тук — каза Люк с паника в гласа.

Сърцето на Рам се разтуптя изплашено. Беше сигурен, че няма да хареса това, което Уестмор имаше да му каже.

— Къде е Фийби?

— Съжалявам, Бракстън. Не е по моя вина. Мариан настоя да танцувам с една от приятелките ѝ и не можех да откажа.

— Къде е Фийби? — повтори Рам, стиснал зъби.

— Излезе на верандата без мене. Когато отидох да я доведа, след като танцът свърши, не я видях. Щях веднага да ти кажа и после да претърся къщата. Помислих, че може да е отишла в стаята за почивка на дамите, но Мариан провери и не я намери там.

Рам изруга под нос.

— Ти претърси къщата, аз вземам парка.

— Там няма почти нищо, само един навес за карета — подхвърли Люк през рамо, втурвайки се навън.

Рам излезе през вратите на верандата, намери стъпалата и слезе в парка. Откри една пътечка и се втурна по нея. Никаква светлина не се виждаше откъм навеса за карета, но той реши да надникне там за всеки случай. Приближавайки се към отворената врата, дочу гласове, идващи откъм вътрешността.

— Амулетът не е у мене, Дейвид, но знам къде да го намеря. Той е в личните вещи на татко в къщата на Маунт Стрийт. Рам ми попречи да го взема. Излъгах го. Той иска да върне амулета на египетското правителство, а аз не мога да позволя това да стане. Той като че ли не разбира, че животът на един човек е изложен на опасност.

— Разбирам — каза Дейвид. Гласът му стана суров. — Можеш да ми се довериш, Фийби. Искам да ти помогна. Кажи ми къде да го намеря.

Тя още се колебаеше. Дейвид изглеждаше по-малко загрижен за баща ѝ, отколкото за намирането на амулета. Хващайки я за раменете, той я разтърси силно.

— Проклета да си, Фийби, защо си толкова упорита?

Рам последва тихите гласове и видя неясните очертания на две фигури: мъж и жена. Не виждаше лицето на мъжа, но заподозря, че е Дейвид Филипс, и знаеше, че жената е Фийби.

— Махни ръцете си от съпругата ми!

— Рам!

Фийби разбра, че ще последва истински ад.

— Проклето да е упорството ти, Фийби — изсъска Дейвид.

Рам се втурна напред, за да спаси Фийби, изпаднал в неконтролируем гняв. Филипс малтретираше съпругата му и той щеше да му разбие физиономията.

Очевидно Дейвид разбра, че е в опасно положение, защото взе бързо решение. Бутна Фийби така, че тя залитна назад, блъсна се в Рам и двамата паднаха на земята. Падането им му позволи да мине покрай тях и да се измъкне навън. Когато Рам успя да се изправи и да помогне на Фийби да стане, Дейвид вече беше изчезнал.

— Какво правеше тук с Филипс? — изрева Рам.

— Дейвид се безпокои за татко. Искаше да разбере дали имам известие от похитителите му.

Почти истината.

— Как е разбрал къде да те намери?

— Чул за бала и се надявал да поговори насаме с мене. Тъжно е, когато не мога да говоря със стари приятели.

— Тъжно е, когато нечия съпруга говори само лъжи — Той сграбчи ръката ѝ и я повлече навън. — Ще се извиним на домакините и ще си тръгнем.

Рам кипеше от гняв, влачейки Фийби назад към верандата и към балната зала. Люк го чакаше.

— Слава богу, че я намери. Добре ли сте, лейди Бракстън?

— Добре е — отвърна късо Рам, — но ще я отведа у дома. Къде е сестра ти?

— Мариан и Белчър са на бюфета — каза Люк. — Да ги доведе ли?

— Не, не си прави труда. Предай им извиненията ни и кажи, че нещо непредвидено е наложило да си тръгнем. Утре ще се извиня писмено.

Хващайки здраво лакътя на Фийби, той я изведе от балната зала и я настани в очакващата ги карета.

— По дяволите, Фийби, какво да правя с тебе? — каза той, след като нареди на Уилсън да ги закара у дома. — Защо се доверяваш на Филипс, а не на мене?

— Дейвид взема присърце интересите на баща ми. Съдбата на татко не му е безразлична.

— Убеден съм, че интересът на Филипс към амулета няма нищо общо с баща те. Моля се само да не си му казала къде да го намери.

— Аз... не знам къде е.

Каретата спря пред къщата им. Рам слезе и помогна на Фийби да излезе, преди Уилсън да беше дошъл. Пусна я да стъпи, сложи ръка на кръста ѝ и я подбутна напред. Един лакей отвори вратата. Рам взе една свещ от масата в коридора и я поведе към стълбите.

Щом се озоваха в стаята си, той остави свещта и затвори вратата, Фийби мина зад паравана и започна да се съблича. Рам я последва.

— Обърни се — изръмжа той, усещайки, че тя не може да развърже връзките на роклята си без нечия помощ.

— Остави ме, Рам. Не мога да понеса повече зло тази вечер.

Той се вцепени.

— Филипс зле ли се отнесе с тебе?

Фийби се поколеба за миг.

— Не! Доволен ли си?

— Даде ли му информацията, която искаше?

— Не съм му казала нищо повече от онова, което вече знаеше. Каза, че един мъж на име Уотс се свързал с него. Казал на Дейвид, че времето на татко изтича.

— Времето изтича за всички ни — отвърна Рам. — Египетският пратеник ще отплава за Египет след две седмици и дипломатическите отношения ще пострадат, ако не се върне с амулета.

— И татко страда.

Рам я хвана за раменете.

— Изслушай ме. Филдинг намисли един план. Не ми харесва, но само с това разполагаме сега. И двамата знаем, че трябва да предам амулета на властите, щом го получа, макар че ще направя всичко, което ми е по силите, за да предпазя баща ти, не гарантирам за сигурността му.

— Точно това се опитвах да ти обясня през цялото време. Заради това трябва да занеса амулета на похитителите на татко. — Тя плесна с ръце. — Толкова се радвам, че най-накрая ме разбра.

— Разбирам, но не е там работата. Не мога да позволя амулетът да попадне не, където трябва. Ето плана на Филдинг. Няма да стоиш затворена и ще можеш да ходиш където искаш, но или хората на Филдинг, или аз ще те следим къде ходиш. Щом похитителите се

свържат с тебе, трябва да се съ согласиш на размяната. Ще те проследят до мястото, където трябва да се състои размяната, и ще го вземем оттам.

Фийби не изглеждаше убедена.

— Ами ако не се свържат с мене?

— Ще се свържат. Започват да се отчайват.

— Каква е уловката? Какво не ми казваш?

— Трябва да ми кажеш къде да намеря амулета.

Фийби пребледня.

— Толкова много неща може да се объркат. Амулетът е всичко, което имам, за да се пазаря с тях.

— Няма да позволя нещо да ти се случи, любов моя.

— Не се безпокоя за себе си. За татко се тревожа.

Той я притегли към себе си с меки, молещи очи.

— Казах, че ще направя всичко по силите, си, за да предпазя тебе и баща ти. Така и ще направя. Повярвай ми, когато казвам, че не искам нищо лошо да ти се случи.

Вдигайки брадичката ѝ, той се втренчи в замъглените ѝ сини очи за един кратък миг, после устата му плени нейната. Устните ѝ трепнаха под неговите и целувката му стана по-дълбока, покоряваща, изискваща доверието ѝ. Езикът му се пъхна в устата ѝ. Мекият отговор на нейния му подейства като възбудително, накарвайки го изведнъж да се втвърди. Лекото раздвижване на тялото ѝ срещу неговото беше всичкото насърчение, от което имаше нужда. Ръцете му се стегнаха около нея и той ловко я побутна към леглото.

Паднаха на леглото с преплетени ръце и крака. Тя заби пръсти в гърдите му, но той не я пусна. Вдигна брадичката ѝ, целуна я отново и сладостта на устата ѝ го привлече още по-дълбоко в бездънната яма на желанието.

Колкото и да го дразнеше, колкото и често да го беше лъгала, той още я желаше.

— Вещица — прошепна срещу устните ѝ.

Съблече я бързо, сръчно, като мъж, който знае какво иска и не губи време да го получи. После свали собствените си дрехи и се изтегна на леглото до нея.

Фийби дишаше дълбоко, гърдите ѝ се вдигаха и спускаха бързо. Тя се обърна към него и притисна разгорещеното си тяло към влажните

му, блестящи гърди.

— Защо не мога да те мразя? — изшептя тя на пресекулки:

— Точно защото и аз не мога да те мразя. — Ръката му се вмъкна в косата ѝ. — Люби ме.

Надигайки се на лакът, тя го погледна със сънни очи, а после бавно, извънредно бавно, сведе глава и пое плоското му мъжко зърно в устата си. Той изскимтя в изненада, когато тя леко го ухапа, а после леко го облиза.

— Вещица — повтори той, докато ръцете му се плъзгаха надолу по деликатните извивки на гърба ѝ, притискайки я плътно към него.

После те слязоха още по-надолу, той обхвана стегнатите кълба на седалището ѝ и я вдигна върху себе си.

Тя му предложи отново устата си; той я плени алчно, похищайки я без никаква милост.

— Умирам — каза той, когато си пое въздух.

Свещта на масата блесна от внезапно течение, сините ѝ очи като че ли подхванаха пламъка и му го хвърлиха обратно, подпалвайки го целия.

Умът му се разпадна, когато тя се плъзна надолу по тялото му, пое ерекцията му в ръка и сниши глава, облизвайки леко пулсиращата му главичка. Той подскочи и изпъшка.

— Сега наистина умирам.

Тя го бутна долу и започна да прилага уменията на езика и устата си върху цялата му втвърдена дължина, облизвайки нежно връхчето ѝ. Той дишаше тежко, сърцето му биеше яростно. Остави я да действа, докато не усети, че пръстите на краката му се вцепеняват и само мигове го делят от кулминацията. Тогава я хвана през кръста и я обърна по гръб, прониквайки бързо и силно в нея. Тя вдигна хълбоците си към него, посрещайки тласъците му, докато той целуваше долната част на гърдите ѝ, нежните ѝ зърна, устата ѝ. Продължи да я целува, докато не усети как ножницата ѝ се стяга около втвърдената му дължина и лудостта го обзе.

Беше станало непоносимо. Той затрепери, отметна глава и изкрещя. Едва осъзна кога тя се притисна към него в агонията на кулминацията си. Тласъците му не спряха, докато не я почувства как омеква под него. Тогава и той се разпадна и се строполи до нея в безкостна купчина.

— Това беше толкова близо до рая, колкото е вероятно някога да стигна.

Когато двамата успяха да си поемат дъх, тя се обърна към него.

— Това не променя нищо, Рам. Не си ме убедил, че ти и лорд Филдинг можете да защитите баща ми. Докато не ме убедиш в това, устата ми е запечатана.

— Ти си упорита жена, Фийби, но аз смятам, че съм способен да се справя с тебе. Преди тази нощ да отmine, няма да има повече тайни между нас.

Рам беше твърде сигурен в себе си... и в нея, помисли Фийби. Тя трябваше да вземе решение и ѝ беше необходим всичкият ѝ разум. Планът, който той ѝ беше представил, изглеждаше разумен, но толкова много неща можеха да се объркат. Може би, помисли тя, е време да потърси помощта му.

— За какво мислиш, Фийби? — запита Рам.

— За това, което ми каза. Можеш ли да обещаеш, че нищо няма да се случи на татко, ако се съглася с условията на лорд Филдинг?

— Ще направя всичко, което зависи от мене, той да бъде в безопасност.

— Уморена съм Рам. Уморих се да нося товара сама. Затова поисках да се доверя на Дейвид. Вярвам му.

— Вярваш не, на когото трябва — каза Рам.

— Съжалявам, че изпитваш такива чувства към Дейвид.

— Вярваш ли ми достатъчно, за да ми се довериш?

— Може би. Щом това отmine и татко бъде в безопасност, ще се разделим ли приятелски? Не искам да бъдем врагове. Има вероятност пътищата ни повече да не се пресекат и не искам цял живот да ме мразиш.

Вцепенението му я разтревожи. За какво ли мислеше той?

— Раздялата ни не е неизбежна, Фийби.

— Напротив. Аз обрекох нашия брак, преди да беше имал шанса да се развие. Няма причина да оставаме женени, след като амулетът бъде върнат. И двамата знаем защо сме заедно и причината не е любовта.

— Какво възнамеряваш да правиш?

— След като това отmine, татко ще има нужда от време, за да се възстанови от болестта. Не знам дали планира друго пътуване до Египет в бъдеще, но ако е така, възнамерявам да го придружа.

— С Филипс ли? — нападна я Рам.

— Дейвид е асистент и приятел на татко.

— Глупачка си, ако вярваш на това! — избухна Рам.

— Щом се разведем...

— Няма да има развод — изсъска той, притегляйки я в прегръдките си.

— Защо?

Той я изгледа внимателно.

— Ако съм женен, това ще ме пази от гонещите брак девойки и мамчетата им.

— И ще бъдеш свободен да продължаваш с развратния си живот — добави Фийби.

Той не оспори нейната оценка на характера му, въпреки че не смяташе, че е същият, както преди тя да се завърне в живота му. Нещо се беше променило. Съблазняването още беше неговата игра, но единствената жена, която искаше да съблазни, беше Фийби. Какво, за бога, беше направила тя с него?

— Какво те кара да мислиш, че ще искам да се върна към предишния си начин на живот? Защо смяташ, че една жена не ми е достатъчна? Прояви малко вяра в мене, Фийби. Не съм се отклонявал, откакто се събрахме, нали?

— Ти имаше мисия и аз бях целта ти, Рам. Щом задачата ти приключи, ще се отегчиш от мене. По-добре е по моя начин.

— Бъдещето ни заедно или липсата му зависи от тебе. — Последва дълго мълчание. Тогава Рам запита: — Готова ли си да ми кажеш каквото искам да знам?

По-готова не можеше да бъде, предположи Фийби.

— Много добре. Татко намерил амулета скрит в една ваза в неговия сандък още докато бил на борда на кораба, с който пътувал към Англия. Няма представа как се е озовал там и смятал да го предаде на съответните власти, след като слезе на суша.

— Продължавай — каза късо Рам.

— Татко искал да го опази в безопасност, затова го скрил под сапуна в легенчето си за бръснене. Намерих легенчето, но ти се намеси, преди да бях успяла да извадя амулета.

— Къде е сега легенчето?

— На една полица в кухнята.

— Благодаря ти, Фийби. Направи каквото трябва.

— Така ли? Не съм сигурна. Но съм сигурна, че не мога повече да се справям сама с това. Моля те, помогни ми, Рам.

— Това е всичко, което винаги съм искал да направя, любов моя.

Той вдигна брадичката ѝ и я целуна, езикът му се пъхна надълбоко, за да улови сладостта ѝ. После започна да я люби нежно, бавно, полека разпалвайки страстта ѝ, докато тя не започна да се гърчи под него, отваряйки се жадно за устата и езика му. Тогава се отпусна отгоре ѝ и ерекцията му навлезе дълбоко в нея, докарвайки и двамата им с тласъците си до изпълнената с трепет кулминация.

— Заспивай, любов моя — изрече Рам, докато се отпуснаше до нея, привличайки я плътно към себе си. — И се помъчи да не се тревожиш. Няма да позволя нещо лошо да се случи с баща ти.

Тя се молеше дано да е направила каквото трябва, когато сънят я призова.

Фийби се събуди късно на следващата сутрин, разочарована, че Рам го няма и неговата страна на леглото е студена. Аби влезе в спалнята след няколко минути. Постави на масичката подноса, който носеше, и дръпна завесите, за да пусне вътре слънчевата светлина.

— Чух ви да се размърдвате — обясни камериерката, докато се суетеше из стаята.

— Виждала ли си лорд Бракстън тази сутрин?

— Излезе рано от дома, милейди. Каза да ви оставя да спите, докато ви се спи.

— Бих искала да се изкъпя, Аби.

— Ще се погрижа за това, милейди — каза Аби и излезе.

Фийби похапна малко кифла и изпи една чаша чай, по-скоро разстроена, че Рам е излязъл без нея. Знаеше, без някой да ѝ казва, че е отишъл в къщата на Маунт Стрийт за амулета, и се питаше защо не я е изчакал. Не и ли вярваше? Не беше ли постъпила както трябва?

Внезапно ѝ хрумна нещо. Може би трябваше да поиска мнението на Дейвид, преди да разкрие на Рам къде се намира амулетът. Дейвид се тревожеше за баща ѝ и заслужаваше да знае какво става. Докато внасяха и напълваха ваната, Фийби стигна до решение. Щом се изкъпе и облече, ще отиде при Дейвид и ще му каже какво е направила. Той нямаше де бъде доволен, но тя се чувстваше задължена да му каже за плана, който Рам и Филдинг бяха замислили, за да спасят баща ѝ.

Тридесет минути по-късно тя слезе по стълбите. По някакво чудо не срещна никого, дори не видя и лакей.

Отвори вратата и тихо излезе навън. Побърза към портата, после по улицата и махна на първия файтон, който видя. След като хвърли бърз поглед зад себе си, за да се увери, че не я следят, каза на кочияша накъде да кара и се облегна на избелелите възглавници.

За свой късмет намери Дейвид да закусва в общото помещение на „Перка и перо“. Той стана, когато я видя, и на лицето му се изписа смаяно изражение.

— Фийби! Какво правиш тук? — Погледна зад нея. — Сама ли си?

— Трябва да говоря с тебе, Дейвид. Насаме.

— Ела в стаята ми. Това е единственото място, където можем да бъдем сами. Проследиха ли те?

— Никой не ме видя да излизам.

Той я хвана за ръката и я поведе нагоре по стълбите.

— Изненадан съм, че Бракстън те е изпуснал от поглед.

Стигнаха на горната площадка; Дейвид я поведе по коридора и отвори вратата на стаята си. Тя влезе вътре и в главата ѝ се появиха съмнения — още от момента, в който вратата се затвори зад нея.

— Какво става, Фийби? Случило ли се е нещо?

Тя въздъхна.

— Би могло да се каже и така. Казах му, Дейвид.

— На кого си казала? За какво говориш?

— На Рам. Казах му къде да намери амулета. Той вярва, че татко не го е откраднал, че някой го е сложил в сандъка му, преди да замине от Египет.

— Проклетата да си! — Вените на врата му се издуха, ядът му ескалира в несвястна ярост. — Как може да си толкова глупава? Не те ли е грижа за баща ти? Знаеш какво ще стане сега, нали?

— Разбира се. Амулетът ще бъде върнат на египтяните. Бракстън има план да спаси татко — обясни Фийби.

— Няма вероятност това да се случи без амулета. Похитителите на Андрю ще побеснеят. Баща ти е в голяма опасност. Имаш нужда от амулета, за да го освободиш.

— Трябва ни помощ, Дейвид. Не можем да направим това сами.

— Ако ми беше казала къде да търся амулета, баща ти вече щеше да бъде свободен.

— Твърде късно е за съжаления. Стореното — сторено.

Очите на Дейвид се присвиха.

— Разкажи ми за плана на Бракстън и Филдинг.

— Смятат, че похитителите на татко ще се опитат пак да се свържат с мене. Трябва да имат достъп до мене. Но няма да знаят, че агентите на Филдинг ще ме наблюдават. Когато се свържат с мене, трябва да се съглася да разменя амулета за татко. Щом се уговорим за време и място, агентите на Филдинг ще се заемат.

— Умно — каза Дейвид без особен ентузиазъм. — Ти, разбира се, съзнаваш, че те използват като примамка. Пренебрежението на Бракстън към тебе ме ужасява. Мнението ми за него е още по-ниско отпреди, ако изобщо е възможно.

Фийби го погледна студено.

— Подценяваш Рам.

— Как може човек да подцени изпечен женкар? Нищо не се е променило, Фийби. Бракстън е същият, както преди четири години. Не се интересува от тебе. Исква да бъдеш с него само поради една причина. Трябва му амулетът и ти си ключът към връщането му.

Фийби преглътна мъчително. Дейвид може би имаше право. Тя беше вече помислила и върху тази възможност.

— Не ми казвай, че си се влюбила в него — каза Дейвид недоверчиво. — Мислех те за по-умна.

— Разбира се, че не съм — излъга тя. — След като татко бъде свободен, ще се разделим с Рам. Татко ще има нужда от повече време за възстановяване, преди да можем дори да помислим за връщане в Египет.

Филипс мълча дълго време, поглеждайки замислено към Фийби. Внезапно погледът му се отмести от нея и хитра усмивка изви устните му.

— Не ни трябва Бракстън, за да спасим баща ти. — Наведе се към нея. — Ще го направим сами.

Фийби не можеше да повярва на думите му.

— Какво искаш да кажеш?

— Знам къде държат Андрю. Няма нужда да прибъгваме към хитрини или да рискуваме живота си, за да го спасим.

— Защо не ми го каза досега?

— Ти ме изненада. Като чух, че Бракстън е взел амулета, се смаях.

— Кога научи къде е баща ми? Откъде? — запита Фийби.

— Снощи, след като те оставих в навеса за каретите. Мислиш ли, че Бракстън е единственият, който е пратил хора да търсят баща ти? Аз също го търсех. Снощи един от моите наемници срещнал мъж на име Бени в една пивница. Бени бил доста пиян и се похвалил, че скоро ще се сдобие с много пари. Докато говорили, се изпуснал, че с един приятел държат някакъв пленник; смятали да го разменят за много ценен предмет.

— Това е татко — предположи Фийби.

— Моят човек проследил Бени до порутена сграда в Ийст Енд. Донесе ми тази информация късно снощи.

— Трябва да кажем на Рам — заяви Фийби. — Имаме нужда от помощта му.

— Не, Фийби. Със сигурност не можем да кажем на Бракстън.

— Защо? Сигурно не смяташ да нахлуеш в гнездото на пепелянките и да поставяш искания, нали? Не само ще бъде неблагоприятно, но и опасно.

Дейвид хвана ръцете ѝ; гласът му беше изпълнен с напрежение и с нещо, което Фийби не можеше да идентифицира.

— Слушай ме, Фийби. Моят човек научил, че често оставят Андрю сам в заключена стая. Можем да го направим без ничия помощ. Защо да въвличаме Бракстън и външното министерство в това? Само ще заплетат нещата.

Фийби не беше убедена. Нещо не звучеше правдоподобно, но тя говореше с Дейвид. Не би направил нищо, за да изложи на опасност живота на баща ѝ.

— Съгласна ли си, че по моя начин е най-добре, Фийби? — настоя Дейвид.

— Аз... предполагам, но на Рам няма да му хареса.

— Щом Андрю бъде свободен, можеш да кажеш на Бракстън да върви по дяволите. С мене ли си?

— Разбира се — каза Фийби, хващайки се за неочаквания шанс да освободи баща си. — Ще направя всичко, за да помогна на татко. Ти си добър приятел, Дейвид.

— Трябва да тръгваме веднага. Подозирам, че това е първото място, където Бракстън ще търси, щом разбере, че те няма. Само ми дай един момент да напиша бележка до... моя наемник.

Фийби изчака до вратата, докато Филипс нахвърли бележката и я запечата. Когато свърши, изведе Фийби навън и надолу по стъпалата.

— Чакай ме тук — каза той. — Трябва да поговоря с кръчмаря да занесе съобщението ми.

Фийби загледа как Дейвид говори сериозно с кръчмаря, после слага една монета в ръката му. Върна се след броени мигове и я изведе навън. Почти веднага намери файтон и двамата отпътуваха към Ийст Енд.

След тридесет минути файтонът спря.

— Сигурен ли си, че това е адресът? — запита Фийби, оглеждайки порутената сграда с опасение.

— Това е. Ела.

Дейвид плати на кочияша и поведе Фийби по стълбите към входната врата.

— Ами ако Уотс и Бени са вътре? Не трябва ли първо да проверим?

— Как предлагаш да го направя?

Първите семена на съмнението покълнаха в ума на Фийби.

— Може би трябва да повикаме помощ. Планът ти е нереалистичен. Не мислех ясно, когато се съгласих с него. Ние сме само двама, Дейвид, и двамата не сме въоръжени. Ами ако срещнем пречки?

Изражението на Дейвид стана сурово, а ръката му стисна силно лакътя ѝ.

— Аз съм въоръжен, Фийби, и няма да ходиш никъде. Вече се съгласи с това; сега престани да създаваш затруднения.

Тя се опита да се измъкне, но хватката му беше неумолима.

— Дейвид, какво ти става? Пусни ме.

— Не, Фийби. Вече стигнах далече и рискувах много. Ще играем докрай.

— Какво ще играем? Плашиш ме.

Той отвори вратата и я бутна вътре.

— Качвай се. Бързо.

— Къде е татко?

— Ще го видиш много скоро, обещавам ти.

Фийби предположи, че думите му трябва да я успокоят, но само разпалиха страховете и. Изведнъж тя усети, че вече не познава Дейвид. Дори чертите му се бяха променили. Очите му бяха студени, без искрица топлина, и в изражението му имаше твърдост, каквато не беше забелязвала досега.

Той застана пред една затворена врата, почука остро два пъти, направи пауза, после почука още три пъти. Вратата се откряна, а после се отвори по-широко, за да ги пропусне. Фийби се задърпа.

— Не! Какво означава това Дейвид?

Той я бутна силно напред и тя се озова в ръцете на Уотс. Тя отскочи назад.

— Не ме докосвай!

— Защо си я довел тук? — запита Уотс. — Взе ли амулета? Ще ми се да го погледна. Сигурно е голяма работа, щом толкова хора го искат.

Истината най-накрая започваше да се изяснява пред Фийби. Мъжът, на когото вярваше най-много, беше предал нея и баща ѝ. С блеснали от ярост очи тя се нахвърли върху него.

— Как можа? Рам беше прав през цялото време. Замесен си в отвличането на татко, нали? Вярвах ти, Дейвид. Как можа да се обърнеш така срещу нас?

— Заради парите, Фийби. Като асистент на баща ти не получавах голяма заплата. Уморих се да виждам как цялото това богатство се изплъзва през пръстите ми. Искам да живея така, както Бракстън и другите като него. Поне веднъж в живота си искам да харча пари, без да се тревожа, че кредиторите ще ме гонят.

— Знаеш, че ще бъде трудно да продадеш амулета, нали?

— Ни най-малко, скъпа. Смятам да го продам на частен колекционер, който ще му се наслаждава лично. Вече подготвих нещата. Веднага щом го получа, възнамерявам да отплавам за Франция и да го предам на купувача.

— Късно е, Дейвид. Рам сигурно вече го е намерил.

Преди Дейвид да отговори, се чуха няколко почуквания.

Уотс отвори и Бени влезе вътре.

— Имаш ли новини, Бени?

— Да — каза той. — Бракстън отиде в къщата на Маунт Стрийт. Стоя там малко, после се върна у дома си. Сега е там.

— Следили сте Рам! — нападна ги Фийби.

Дейвид я изгледа със самодоволна усмивка.

— Както се оказа, било е добро хрумване. Не оставям нещата на случайността. — Потри ръце. — Скоро ще разбереш колко те цени мъжлето ти.

— Какво искаш да кажеш? Какво си замислил сега?

— Бележката, която написах, преди да изляза от жилището си, беше адресирана до Бракстън. Осведомих го, че си се присъединила към баща си в пленничеството и че амулетът може да ви донесе свободата.

Фийби падна духом. Знаеше какъв ще бъде отговорът на Рам на исканията на Дейвид. Той сигурно вече беше занесъл амулета на лорд Филдинг, но ако не беше така, ултиматумът на Дейвид нямаше да хване място. Амулетът беше важен за Англия.

— Рам няма да се съгласи с исканията ти — предупреди го тя.

— Ще видим — каза самоуверено Дейвид.

— Къде е татко? Или и за това си ме излъгал?

— Заведи я при Томпсън — нареди Дейвид на Уотс.

Хващайки я за ръката, Уотс я дръпна към една затворена врата. Отключи, отвори и я бутна вътре, Фийби залитна и се озова в ръцете на баща си.

— Погукайте си — изрече Уотс, докато затваряше и заключваше вратата.

— Фийби! Божичко, какво правиш тук? — извика сър Андрю. — Направи ли каквото ти казах? Предаде ли амулета на властите?

— Казах на Рам къде да го намери. Той ще се погрижи да попадне там, където трябва. — Тя се вгледа в лицето му. — Изглеждаш по-добре. Взе ли лекарства?

— Не, дъще. Пристъпът като че ли отшумява. Още нямам сили, но се възстановявам. — Поведе я към един стол. — Седни и ми кажи какво става. Толкова съм объркан в последните седмици.

— Дейвид го е направил, татко. Той е откраднал амулета и го е скрил в сандъка ти. Подозирам, че го е сложил сред вещите ти, за да те уличи в кражба, ако се разбере какво е станало. Сигурно е смятал да го

вземе по време на пътуването, но ти си го намерил пръв и си объркал плановете му. Той е уредил отвличането ти и всичко друго, още тогава.

Сър Андрю се отпусна на леглото, устата му се раздвижи без звук. Мина цяла минута, преди да си възвърне гласа.

— Не мога да повярвам, че това е истина, Фийби. Не и Дейвид. Бих му поверил живота си.

Тя коленичи пред него и пое ръката му в своите.

— Грешали сме, татко. Нещо е променило онзи Дейвид, когото познавахме. Не е същият човек. Не знам какво ще стане с нас. Рам никога няма да се съгласи да му даде амулета.

— Погледни ме, дъще — Тя вдигна лице. — Имаш ли доверие в Бракстън?

Тя му отправи треперлива усмивка.

— Да, татко.

— В такъв случай имай вяра, че той ще намери изход.

В това време Рам беше намерил бръснарското легенче. Откри го точно там, където Фийби му беше казала, че се намира. Ако не го беше излъгала, щеше да намери отдавна търсения амулет на дъното на легенчето. Филдинг щеше да бъде доволен, а Англия нямаше да се изложи.

Но на каква цена, запита се той. Как, по дяволите, щеше да намери бащата на Фийби, когато нямаше указание къде да го търси? Не му харесваше идеята да използва Фийби като примамка, но не виждаше алтернатива. Щеше да се наложи да се довери на хората на Филдинг да пазят Фийби в безопасност, но това все пак не му харесваше.

Хващайки здраво легенчето, Рам го удари силно в ръба на полицата. То се разпадна в ръцете му и той прихвана мушамения пакет, който изпадна оттам, миг преди да тупне на пода.

Най-после, помисли той, държейки благоговейно пакета. Най-накрая щеше да види за какво е цялата тази бъркотия. Внимателно разви мушамата и извади амулета. Дъхът заседна в гърлото му, когато се вгледа в безупречния кървавочервен рубин, най-големия, който беше виждал през живота си. Разположен в центъра на златната звезда, той беше голям колкото яйце на червеношийка. Рам не можеше да прецени

колко струва, защото този амулет беше безценен. Не можеше да обвинява египетското правителство, че настоява да му бъде върнат.

С треперещи ръце го зави отново в мушамата и го пъкна в джоба си. Знаеше, че трябва незабавно да го занесе на Филдинг, но искаше да го покаже най-напред на Фийби. Тя го беше виждала и преди, но за кратко и отдалече. Тъй като амулетът ги беше събрал, той имаше силното усещане, че тя трябва поне за малко да го подържи в ръката си.

Полицаяте го чакаха пред предната врата.

— Намерихте ли каквото търсехте, милорд? — запита Ейкърс. — Ние със Слотър претърсихме къщата отгоре до долу и не открихме нищо.

— Да, намерих това, което търсех. Ако човек не знае къде точно да го търси, няма да го открие — каза Рам. — Не се самообвинявайте.

— Много великодушно от ваша страна, милорд — каза Слотър. — Имате ли други заповеди за нас?

— В момента нямам. Вече няма нужда къщата да бъде наблюдавана. Пратете сметката си на адвоката ми. Ако случайно пак имам нужда от вас, ще пратя да ви повикат.

Рам се върна в къщата си. В мига, когато влезе в преддверието и поздрави Портър, почувства напрежението около него и разбра, че нещо не е наред. Радостното му настроение се превърна в тревога, когато видя, че Портър изглежда много разстроен.

Първите думи, които му хрумнаха, бяха:

— Къде е Фийби?

Портър се прокашля.

— Аз съм виновен, милорд. Не знам как лейди Бракстън е излязла, без никой да я види. Аби съобщи, че я няма, към средата на сутринта. Никой не знае от колко време е липсвала, преди отсъствието ѝ да бъде забелязано.

— По дяволите! — изсъска Рам.

— Пратих няколко лакеи да я търсят — добави Портър, — но не я откриха. Съжалявам, милорд. Изглежда, лейди Бракстън има тенденция да изчезва, когато пожелае.

Хлад скова сърцето на Рам. Къде, по дяволите, е отишла този път Фийби? Пак ли е била отвлечена? Защо е излязла от къщата, преди той да беше уредил да бъде защитена? Знаеше как трябва да се осъществи

планът, но нарочно се беше изложила на опасност, преди всичките охранители да бъдат поставени по местата си. Какво, по дяволите, ставаше тук?

— Има и още нещо — каза Портър. Брадичката му трепереше, изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се разплаче. — Ето това дойде преди малко.

Рам погледна сгънатото листче, което Портър му протегна, и направи крачка назад. Не искаше да го вземе, знаеше, без никой да му казва, че вестта е лоша. Ръцете му трепереха, когато взе бележката от Портър. Прочете я веднъж, изригна низ от ругатни, после я прочете още веднъж.

— Кой го донесе?

— Едно улично хлапе, милорд — отвърна Портър. — В кухнята е, пълни си корема. Помислих, че може да искате да го поразпитате.

— Много добре си направил — изрече Рам, отправяйки се към кухнята.

Намери момчето да тъпче плодова пита в устата си и да я полива с мляко. То го видя, разбра, че пред него стои благородник, и скочи на крака.

— Ти си момчето, което е донесло бележката — каза Рам.

Момчето избърса уста с ръкава си и кимна.

— Да милорд. Благодаря за храната. — Пристъпи към вратата. — Най-добре да си тръгвам.

— Още не, момче. Кой ти даде бележката? Можеш ли да опишеш мъжа, който ти е платил, за да я донесеш?

— Да, милорд. Беше кръчмарят от „Перка и перо“. Даде ми един шилинг да го донеса тук, наистина.

— Дай му още един шилинг да го изпрати — каза Рам, отминавайки Портър, който стоеше на вратата.

— Мога ли да ви помогна, милорд? — извика след него Портър.

Не получи отговор.

Рам взе стъпалата две по две, влезе в спалнята си и затръшна вратата зад себе си. Буквално трепереше, отпускаяки се на един стол, и прочете отново бележката. Думите бяха кратки и по същество — Фийби беше взета за заложничка. Ако искаше да я види жива, трябваше да задържи амuleта извън обсега на правителството и да чака по-нататъшни заповеди. Бележката не беше подписана, но Рам

беше абсолютно сигурен, че идва от Дейвид Филипс, за когото знаеше, че живее в „Перка и перо“.

Дългът се бореше със страха му за Фийби. Как да даде амулета на Филдинг, когато това може да струва живота на Фийби? Сега разбра как се е чувствала тя, когато е научила, че амулетът е необходим, за да запази живота на баща ѝ.

По дяволите дългът, реши той. Щеше да използва амулета както сметне за удобно, и то за да спаси живота на Фийби.

Стегнал лице в строги линии, Рам изтича надолу по стъпалата и поръча да доведат коня му, разхождайки се нетърпеливо, докато чакаше коняря. Възседна го мълниеносно и отпраши по улицата.

Когато стигна до „Перка и перо“, хвърли юздите на едно момче, което се мотаеше наблизко, и влезе вътре. Кръчмарят побърза да го поздрави.

— Какво мога да направя за вас, милорд? Имам прилично бренди, може би ще желаете една чаша.

Рам отвори кесията си, извади една златна корона и я показа на кръчмаря.

— Всичко, което искам, е информация, добри ми човече. Една дама била ли е тук по-рано днес с Дейвид Филипс?

Кръчмарят се втренчи в златната монета и облиза устни.

— Не съм я виждал да влиза, обаче я видях да излиза с господин Филипс.

— Тя... колебаеше ли се? Изглеждаше ли, че насила тръгва с него?

— О, не, милорд, видя ми се, че съвсем доброволно тръгва с него. Дори изчака господин Филипс да се разбере с мене, за да доставя едно известие.

Рам не искаше да повярва на чутото. Ако повярваше, значи Фийби и Филипс са замесени в кражбата на амулета.

Не, отказваше да го повярва. Тя му беше казала къде да намери амулета, нали? Нещо не се връзваше. Но какво друго да си помисли?

Не, още отказваше да повярва, че е направила това. По някакъв начин Филипс я е измамил. Трябваше да вярва в това, иначе щеше да полудее.

— Благодаря — каза той, пускайки монетата в дланта на кръчмаря. — Още нещо. Ще бъдете ли така любезен да ми съобщите,

когато господин Филипс се върне? Насочете куриера към лорд Бракстън. Къщата ми е на Парк Лейн. Номер двадесет и четири.

— Не искам неприятности, милорд.

— Дамата е моята съпруга. Ще има повече неприятности, отколкото можете да си представите, ако не направите това, което ви казвам — изрече Рам с глас, в който внезапно се прокрадна ледена нотка.

Промяната в тона на гласа му сигурно убеди мъжа, защото той побърза да го увери, че ще прати куриер в мига, когато господин Филипс се върне в квартирата си.

Рам се върна у дома; обезсърчи се, когато разбра, че не е идвало никакво друго съобщение от Филипс. Знаеше, че трябва да докладва на Филдинг, знаеше и че висшестоящите ще искат да върне амулета. Ако го задържеше, за да преговаря за живота на Фийби, можеше да бъде обвинен в измяна. Дилемата му беше разрешена от простата логика. Имаше нужда от помощта на Филдинг, за да спаси Фийби.

Кратко отклонение отведе Рам в щаба на полицаите. Въведоха го незабавно в канцеларията на директора.

— Искам да наема най-добрите ви разследвачи — каза Рам без никакви предисловия.

— Ейкърс и Слотър казаха, че сте ги освободили. Случило ли се е нещо друго, което да изисква нашите услуги?

— Да случи се — изрече мрачно Рам. — Съпругата ми беше отвлечена отново и искам да намеря виновника. Разходите нямат значение. Ще има премия за онзи, който донесе необходимата ми информация.

Рам описа Филипс и Фийби, пожелавайки си да беше разпитал Фийби за външността на Уотс и Бени.

— Ще пратя хора да претърсват града, милорд — увери го директорът. — Къде да ви съобщаваме какво сме открили?

— В дома ми. Имам да се отбия на още едно място, но няма да отнеме много време.

Сбогува се с директора. Не знаеше дали наемането на полицаите ще даде някакви резултати, но беше отчаян. Предполагаше, че Филипс ще бъде разпознат в някоя кръчма, хан или пивница в близост до мястото, където държи затворени Фийби и баща ѝ. Похитителите на Фийби трябваше да купуват храна някъде, и то най-вероятно от хан или кръчма. Нямахше представа дали Филипс ходи да купува, или някой от наемниците му, но се молеше Филипс го е правил поне веднъж.

Лорд Филдинг бе силно развълнуван, когато Рам пристигна.

— Тъкмо щях да пратя да те викат, Бракстън — каза той.

— Какво се е случило?

— Висш египетски чиновник пристигна днес. Корабът му пристанал рано тази сутрин. Отишъл при краля и поискал амулетът да бъде върнат веднага. Кралят е вбесен. Ще настане истински ад, ако не намерим скоро този амулет.

Ръката на Рам се пъхна в джоба му, където амулетът лежеше в безопасност. Притежаваше средството, с което да сложи край на дискусиата още сега и да възстанови доброто име на страната, но като рискува живота на Фийби. Твърде много беше да се иска това от него.

— Какво не е наред, Бракстън? — запита Филдинг. — Изглеждаш... странно. Какво става?

— Фийби беше отвлечена — изрече Рам.

— Пак ли? С каква цел?

Рам прехвърли мигновено шансовете. Можеше да му каже, че е взел амулета, а можеше и да излъже. Реши временно да заобиколи проблема.

— Наех полицаите да търсят информация в града. Щом разбере къде държат Фийби и баща и, може да ми трябва помощта ви. Ще ви държа в течение.

Филдинг се вгледа в лицето му с внимателно изражение.

— Какво не ми казваш, Бракстън. Защо съпругата ти е била повторно отвлечена? Как да ангажирам хора, щом криеш нещо от мене?

— По дяволите, Филдинг! Не разбираш ли? Отказвам да изложа на риск живота на Фийби.

— Разбирам повече, отколкото си мислиш — отвърна Филдинг. — Взел си амулета, нали? Личните чувства нямат място тук. Имаше да осъществиш една мисия. Съжалявам, че чувствата ти са замесени, но може да има само един резултат. — Той протегна ръка. — Искам амулета, Бракстън. Трябва ли да казвам още нещо?

Устата на Рам се стегна.

— Искаш от мене да изоставя съпругата си, но не мога да го направя.

— Прие да изпълниш мисията — изтъкна Филдинг. — Никога досега не си се отклонявал от дълга си и не си компрометирал честта си, и не очаквам да започнеш да постъпваш така сега.

— Ти си твърд човек, Филдинг.

— В моята работа се налага. Имаш ли представа кой е откраднал амулета и е отвлякъл съпругата ти и тъста ти?

— Да, имам. Дейвид Филипс, асистентът на сър Андрю.

Раменете на Рам се отпуснаха, когато се вгледа в неумолимото лице на Филдинг. Разбра какво трябва да направи, но още се

колебаеше. Мъжът срещу него обаче нямаше да отстъпи. Беше дал съвсем ясно да се разбере, че Рам ще бъде обвинен, ако не се подчини, и по един или друг начин Филдинг щеше да получи амулета.

Да му даде амулета беше най-трудното, което някога беше правил. С огромна неохота го извади от джоба си.

— Виждал съм те в действие, Бракстън, и съм уверен, че ще успееш да намериш съпругата си — каза Филдинг, изтръгвайки го от вцепенението му.

Подчинявайки се на неизбежното, Рам сложи амулета в ръката му. Филдинг веднага разви пакета и очите му се разшириха при вида на безценното украшение.

— Господи, какво удивително творение. Безценно, наистина безценно. Знаех си, че мога да разчитам на тебе, Бракстън. Осведоми ме за исканията на Филипс веднага щом научиш нещо, и ще поставя най-добрите си хора на твое разположение.

— Ще ти кажа, ако и когато имам нужда от помощ — изрече Рам. — Не прави нищо, докато не получиш известие от мене. Ако много хора работят по случая, това може да застраши живота на Фийби.

— Много добре, щом така искаш. Направи каквото беше редно, Бракстън — каза Филдинг, когато Рам се запъти към вратата.

— Направих редното, но това не помага на Фийби — измърмори той под нос, докато излизаше от стаята.

Върна се у дома, надявайки се, че ще е дошло известие от похитителите на Фийби. Портър го посрещна пред вратата.

— Има ли съобщение за мене? — запита Рам.

— Още не, милорд — отвърна Портър. — Но лорд Уестмор ви очаква в кабинета.

— Колко присъщо на Уестмор да идва, когато най-много имам нужда от него — изрече Рам, влизайки с жива крачка в кабинета.

Люк стана, за да го приветства.

— Изглеждаш така, сякаш си загубил най-добрия си приятел. Приемам го като сигнал, че разследването ти не върви гладко.

— Нищо не върви гладко.

— Амулетът още ли липсва?

— Амулетът е там, където му е мястото, но съпругата ми пак я няма.

— Намерил си го?

— Да и го отнесох на Филдинг. Този проклет амулет е единствената разменна монета, която имах, и аз се отказах от него — изстена той. — Сега нямам нищо, с което да се пазаря за освобождаването на Фийби.

— Какво ще правиш?

— Полицайте претърсват града в момента, а Филдинг обеща помощ, ако ми се наложи. Чакам да получа известие от Филипс. Вероятно ще ми съобщи къде ще се състои размяната.

— Но нямаш амулета — изтъкна Люк.

— Надявам се Филипс да не го знае. Фийби може да му е казала, че съм го взел, но той не знае, че съм го дал на Филдинг.

На вратата се почука секунди преди да бъде отворена.

— Милорд, имате посетител — съобщи Портър.

Един по-скоро дребен човек с незабележителна външност мина покрай иконома. Беше Слотър.

— Имаме информация за мъжа, когото описахте, милорд — каза той.

— Слава богу! Казвай, човече. Разбрахте ли къде държат съпругата ми?

— Не точно, но набелязахме едно място в Ийст Енд близо до пристанището. Мъж, отговарящ на описанието на Филипс, е купил храна днес в „Копито и рог“. Близо е до пристанището.

— Добра работа — възкликна въодушевено Рам. — Поне имаме откъде да започнем. Да тръгваме.

— Идвам с тебе — каза Люк.

Рам извади един пистолет от чекмеджето на бюрото си. С мрачно изражение го зареди и запъна спусъка. После го сложи в джоба си и кимна на Люк.

— Готов съм.

— Каретата ми е навън.

Портър ги пресрещна пред вратата.

— Току-що дойде съобщение за вас, милорд.

Ръката на Рам трепереше, когато взе сгънатото листче от пръстите на Портър.

— От Филипс ли е? — запита Люк.

— Скоро ще разбере.

Разгъна бележката и бързо прочете съдържанието ѝ.

— Трябва да отида на алеята Ротън Роу в Хайд Парк точно в десет часа утре сутринта. Някой ще се свърже с мене и трябва да му предам амулета.

— Ами лейди Бракстън и баща ѝ? Нищо ли не се споменава за тях?

— Според бележката ще бъдат освободени, след като амулетът бъде предаден. — Той подметна бележката през стаята. — По дяволите, сякаш вярвам на Филипс, че ще направи каквото е казал! Хайде. Нямаме много време.

Фийби ровичкаше из храната, която Дейвид беше донесъл, събирайки я с вилицата на непривлекателно изглеждаща купчинка.

— Ужасно е — оплака се тя. — Не е за чудене, че не си възстановил силите си. Кой би могъл да яде тази гнусотия?

— През повечето време нямах апетит — напомни ѝ Томпсън. — Това е доста по-добро от онова, което ми даваха, преди да ме доведат в Лондон.

Фийби хвърли вилицата си на масата.

— Трябва да се махнем оттук.

— Как предлагаш да го направим?

Тя се приближи към прозореца и притисна чело към дървените капаци. Усети полъх на свеж въздух да прониква през цепнатините и си пое дълбоко дъх.

— Не знам. Вратата е заключена, а капациите на прозореца са заковани. Не виждам нищо през цепнатините.

— Къде сме? — запита баща ѝ. — Бях доста зле, когато ме изведоха от онази къщичка. Понякога подушвам реката, а има и други миризми, които не мога да идентифицирам.

— Близо сме до пристанището. Подушваш реката и вонята на бедност. — Тя потръпна. — Съжалявам хората, принудени да живеят тук. Как ще ни намери Рам на такова място?

Лицето ѝ помръкна от внезапна тъга, когато една мисъл прекоси ума ѝ.

— Ами ако той не се интересува какво ще стане с нас? Вече е взел амулета.

— Не вярваш в това — укори я сър Андрю.

Изражението ѝ се втвърди и очите ѝ блеснаха решително.

— Трябва сами да се спасим, татко.

Върна се към масата и седна на разклатения стол, набръчкала чело в размисъл, обмисляйки с какви ресурси разполагат. В стаята имаше легло, малка маса, покрита с белези, два стола и параван, скриващ един скрин. Перспективите за бягство изглеждаха малки. Опряла лакти на масата, тя подпря брадичка на дланите си и се замисли какви възможности има. Да се предаде — това решително не беше една от тях.

Знаеше, че Рам е лоялен към страната си и че никога няма да даде амулета в ръцете на крадци, независимо какво ще му струва лично на него. Щеше ли Дейвид да ги убие, ако Рам откажеше да изпълни исканията му? Не знаеше; никога досега не беше виждала тази страна на Дейвид.

Не можеше да не се обвинява поне малко заради внезапната промяна в личността на Дейвид. Беше я уверявал, че е влюбен в нея, и беше искал да се ожени за нея. Дали отказът ѝ по някакъв начин не беше отговорен за промяната в характера му? Или тя не беше съзряла меркантилната страна у него? Мислите ѝ се върнаха с няколко години назад, към утрото, след като се беше омъжила за Рам. Ако Дейвид не беше посял съмнения в ума ѝ относно Рам, тя нямаше да изостави мъжа, когото обичаше. Защо не беше прозряла лъжата на Дейвид? Как е могла да бъде толкова наивна? Изгаряна от гняв, тя удари с юмрук по масата.

— Как можа Дейвид да ни причини това, татко?

Масата се разлюля, после се наклони на една страна.

Фийби се наведе назад и внимателно се вгледа в дебелия крак, който се беше извил под неестествен ъгъл. Овладя я вълнение.

— Помогни ми да обърна масата, татко.

— За какво мислиш, дъще?

— Ще ти кажа, след като огледам крака на масата.

Масата не беше голяма и двамата лесно я преобърнаха.

— Виж тук! — извика Фийби. — В крака има широка пукнатина близо до основата му. Няма да е трудно да го отчупим.

Сър Андрю я изгледа изумено.

— За какво ти е?

Фийби много обичаше баща си, но той не беше надарен с особено силно въображение.

— По някакъв начин ще убедим Уотс да отвори вратата. Аз ще се скрия зад нея и ще го ударя с крака от масата, когато влезе вътре.

— Ами ако не е сам?

— Чух външната врата да се затваря веднага след като Дейвид ни донесе храната, затова предположих, че е излязъл, за да уреди размяната. Това означава, че Уотс е сам.

— Винаги си била находчива, дъще. Да се опитаме ли да откъртим крака от масата? Ако наблегнем двамата, ще се откъсне достатъчно лесно.

Кракът на масата беше по-солиден, отколкото изглеждаше. Трябваше двамата да съчетаят силите си, за да го охлабят още малко, и бяха необходими няколко дърпания, преди кракът да се откърти с шумно изпращяване, от което Фийби отлетя назад и тупна на пода.

— Добре ли си, Фийби?

Тя стана и потърка удареното си седалище.

— Добре съм. Направихме го!

Сър Андрю вдигна крака.

— Доста солиден е. Ще стане много добро оръжие. Но аз трябва да действам с него.

Фийби поклати отрицателно глава.

— Ти си много слаб; аз ще го направя. А как да примамам помагача на Дейвид в стаята?

— Мога да се престоря, че ми е зле — предложи сър Андрю. — Когато Уотс дойде да разбере какво става, ти ще го цапнеш по главата. Или можем да изчакаме някой да ни донесе закуската сутринта.

— Не, няма да чакаме толкова дълго. Сигурно се стъмнява и това може да ни помогне в бягството. Трябва да го направим скоро.

— Моли се само един от тях да е там, когато предприемем действие — изрече с надежда сър Андрю.

Рам и Люк влязоха в „Копито и рог“ и се приближиха към кръчмаря, мърляв мъж с петносана престилка, препасана през огромния му корем. Той отговори на въпросите на Рам доста охотно, след като получи подобаващо насърчение.

— Да, видях мъжа — каза той, след като Рам описа Дейвид Филипс. — Само веднъж обаче. Дойде днес по-рано да купи храна. Доста много.

— Имаше ли някой с него?

— Не, не видях.

— Някой друг купувал ли е по много храна от вас в последните няколко дни?

Кръчмарят почеса плешивината на главата си.

— Да. Един мъж, на име Бени. Сприятели се с едно от моите момичета.

Това обнадежди Рам. Ако Бени беше казал на момичето нещо важно, това щеше доста да помогне на търсенето.

— Бих искал да поговоря с това момиче.

— Разбира се, ваша светлост — каза кръчмарят. — Сега ще ви пратя Сейди.

И хлътна във вътрешността на неприветливата кръчма. Мина доста време, преди една червендалеста блондинка с провиснала коса и едри гърди да излезе при тях.

— Нейтън каза, че сте искали да ме видите, ваша светлост. — И му отправи свенлива усмивка. — Ако имате нужда от малко креватна игра, аз съм вашето момиче.

— Всичко, от което имам нужда, е информация, Сейди. Отделеното време ще си струва.

Тя го изгледа предпазливо.

— К'ва информация?

— Разбрах, че сте приятели с Бени.

— К'во е направил човекът?

— Има лоши приятели. Знаеш ли къде живее?

Сейди наклони глава и вдигна рамене.

— Не ми е казал. Много-много не сме си приказвали, ако разбирате к'во искам да ви кажа.

— Това ще ти помогне ли да си спомниш?

Рам извади една лъскава монета и кесията си и ѝ я подхвърли. Тя я хвана ловко и монетата изчезна в деколтето ѝ.

— Бени и един негов приятел са наели стаи наблизо — каза тя.

— Това ли е всичко?

— Казах ви, не знам много.

Сдържаността на Сейди накара Рам да сметне, че тя нарочно оставя в тайна някаква информация.

— Това ли е всичко, милорд? — Погледът се плъзна по него дръзко и безсрамно. — Сигурно няма да си промените намерението за

креватната игра?

— Не днес, Сейди.

— Ами приятелят ви? — запита тя, обръщайки жадния си поглед към Люк.

Люк грациозно отклони предложението. Сейди вдигна рамене и отплава.

— Не е много като за начало — изрече Люк.

— Поне знаем, че са наблизко — заключи Рам. — Това ми е достатъчно. Понеже вече нямам амулета, за да се пазаря, трябва ни цялата помощ, която можем да получим.

— Трябваше ли да го даваш на Филдинг?

— Той не ми остави никакъв избор — каза ядосано Рам. — Да вървим. Имаме да търсим доста много.

Сейди надникна зад ъгъла и даде знак на мъжа зад нея да остане скрит.

— Какво казват? — изсъска Бени.

— Нещо за някакъв амулет — изшептя Сейди.

Разтревожен, той запита:

— Какво казват за него?

Тя вдигна рамене.

— Негова светлост го дал на мъж на име Филдинг. Важно ли е?

— Не за мене, но за един мой познат. Отидоха ли си?

— Още говорят — отвърна Сейди. — Защо те търсеха, Бени?

— Дълга история. Мисля, че е време да погостувам на сестра си в провинцията, но най-напред трябва да предупредя приятелите си.

— Ще се върнеш, нали?

Той я тупна по внушителния задник.

— Можеш да се обзаложиш, Сейдинце. Дай сега целувчица и да тръгвам.

След една мокра, лепкава целувка Бени изскочи от задната врата и изчезна в една тъмна пресечка. Плъхове пресичаха пътя му и обувките му издаваха жвакащи звуци, докато крачеше по смрадливия паваж. Зави надясно и влезе през задната врата на една полуразрушена сграда, цялата обкована с дъски и на вид необитаема.

Стъпалата изскърцаха, когато се качи на втория етаж, проклинайки хлебарките и косматите твари, които се разбягваха пред него. След серия бързи почуквания по вратата изсъска:

— Аз съм, Бени. Отвори. Има неприятности. Вратата се отвори незабавно.

— Време беше да дойдеш — каза с укор Дейвид Филипс. — За какви неприятности говориш?

— Идвам от „Копито и рог“. Лорд Бракстън беше там, задаваше въпроси. Само искам да знаеш, че няма да стоя повече тука.

Филипс сграбчи Бени за жакета.

— Видя ли го?

— Да. Видях го. Сейди го заблуди. Има още нещо, което трябва да знаеш.

— Какво?

— Този амулет, който се надяваше да пипнеш... откажи се. Не е у Бракстън.

Филипс го разтърси здравата.

— Мислех, че каза, че си е отишъл право у дома, след като е взел амулета.

— Така беше, но си тръгнах след това. Помислих, че ще искаш веднага да разбереш, че е отишъл на Маунт Стрийт, и предположих, че ще действаш оттук.

Лицето на Филипс доби грозен мътно червен оттенък.

— Бележката ми трябваше да го чака, когато се върне у дома си. Това копеле нарочно не обръща внимание на предупрежденията ми. Фийби беше права. Бракстън го е грижа повече за страната му, отколкото за съпругата му.

— Какво ще правиш? — запита Уотс.

— Бракстън ще си плати. Ще взема жената и ще се махна, докато мога. Има един кораб, закотвен в реката, чака да ме откара през Ламанша във Франция. Смятах да тръгна утре, но тази вечер също е добре.

— Ами старецът? — запита Уотс.

— Остави го. Вече не е важен.

— Каквото и да правиш, най-добре го направи бързо — посъветва го Бени. Посегна към резето на вратата. — Тръгвам си. Късмет.

Уотс понечи да го спре.

— Остави го да си иде — каза Филипс. — Само ще ни се пречка. — Извади един пистолет от джоба си, увери се, че е зареден, и го

напъха в колана си. — Доведи Фийби.

Фийби притисна ухо до вратата, мъчейки се да разбере неясното мънкане.

— Някой току-що излезе — каза тя на баща си. — Чух вратата да се отваря и затваря. Мисля, че сега има само един човек отвън. Време е да задействаме плана си. Легни на леглото, татко, и се направи, че ти е зле. Аз ще вдигна шум, за да накарам някого да влезе тук.

Тя започна да вика и да удря по вратата.

— Помощ! Татко е зле! Моля ви, помогнете му!

Продължи да вика и да чука, докато не чу ключа да се обръща в ключалката. Хващайки здраво крака от масата, тя се притисна до стената, вдигна го над главата си и зачака.

— Какво, по дяволите, става тука? — изръмжа Уотс, промушвайки глава в стаята. Видя сър Андрю да лежи на леглото и влезе вътре. — Какво му е?

Това бяха последните му думи, преди кракът от масата да се стовари върху главата му. Свлече се полека и замря на пода.

— Надявам се да не съм го убила — каза Фийби, пускайки оръжието си, и коленичи до изпадналия в несвяст Уотс.

— Не го удари достатъчно силно, за да го убиеш — увери я сър Андрю. — Да се махаме оттук, дъще.

— Къде си мислите, че отивате?

Дейвид Филипс застана пред отворената врата, насочил пистолета си към корема на сър Андрю. Сърцето на Фийби едва не спря. Беше допуснала грешка, може би фатална. Отказвайки да се признае за победена, тя отправи яростен поглед към Дейвид.

— Много умно беше от твоя страна, Фийби, но малкият ти план не проработи. — Погледна към Уотс и поклати глава. — Подозирам, че няма да бъде особено доволен, когато се свести. — Махна към вратата. — Хайде. Идваш с мене.

— Къде отиваме?

— Далече.

— Не мога да повярвам, че ти стоиш зад това, Дейвид — изрече с укор сър Андрю. — Много ме разочарова. Беше мой асистент, приятел и довереник. Имах ти доверие.

— Винаги си бил доверчива душа, Андрю. Крадах предмети и ценности от гробниците и ги пращах на частен колекционер във

Франция. Събрал съм добра сума, която ме чака отатък Ламанша. Хвърлих око на амулета още когато го видях. Голямата му стойност щеше да осигури целия ми живот.

Очите на Андрю се изпълниха със скръб.

— Жал ми е за тебе, Дейвид.

— Запази жалостта си за някого, който има нужда от нея. — Той сграбчи китката на Фийби. — Идвай, Фийби.

Тя отказа да помръдне.

— Никъде няма да ходя с тебе. Нито пък татко.

— Баща ти не ми трябва. Но ако цениш живота му, ще направиш каквото ти казвам.

— Вземи мене вместо нея — предложи сър Андрю.

— Не. Искам да накарам Бракстън да страда заради това, което ми причини.

Фийби замря.

— Какво е направил?

— Отне ми шанса да стана по-богат, отколкото някога съм си мечтал. Не се интересува от тебе, скъпа. Но ти винаги си го знаела, нали?

— За какво говориш?

— Въпреки предупрежденията ми, въпреки заплахата за живота ти Бракстън е дал амулета на лорд Филдинг. Виждаш, Фийби, действията на Бракстън доказват, че за него нямаш никаква стойност. Изобщо не го интересува.

Болка. Боже господи, болката беше непоносима. Беше знаела още от самото начало какъв ще бъде изборът на Рам, ако бъде принуден да избира между нея и дълга към страната. Беше знаела, че това ще дойде, така че защо я болеше толкова?

Вцепенена от нараняващите думи на Дейвид, Фийби не можеше да мисли, не можеше да помръдне. Сякаш замръзнала във времето, смазана от пренебрежението на Рам към нея. Не можеше да намери сили да се противопостави, когато хватката на Дейвид се стегна около китката ѝ и той я дръпна към изхода.

Внезапно Уотс изпъшка и се надигна, държейки се за главата.

— Какво, по дяволите, стана?

— Фийби те удари. Ставай, имам нужда от тебе.

— Кучка такава! — изръмжа Уотс, размахвайки юмрук към нея.

— Стига, Уотс — смъмри го Филипс. — Ние с Фийби тръгваме. Остани тук със стареца. Пусни го чак утре сутринта. След това предлагам да изчезнеш за малко от Лондон. Вземи парите, които ти дадох, и си намери друга бърлога.

— Ще пуснеш татко? — изрече най-накрая Фийби, възвръщайки гласа си.

— Нямам нужда от стареца.

Той я избута от стаята и я подкара към задното стълбище. Излязоха в пресечката зад сградата.

— Къде ме водиш?

— Оттатък Ламанша.

— Защо? Вече не можеш да вземеш амулета... защо не ме пуснеш?

— Не съм те излъгал, когато ти казах, че те искам, Фийби. Надявах се да се ожения за тебе. Защо, мислиш, крадах предмети от гробниците?

— Не знам. Ти ми кажи.

— Очаквах някой ден да преодолея упорството ти и да те направя своя съпруга. Имах нужда от пари, за да те издържам.

— Крадени пари — изфуча тя. — Мислиш ли, че нямаше да разбере какво си намислил?

— Сега няма значение. Ще бъдем заедно завинаги. Ще получа каквото винаги съм искал и Бракстън най-накрая ще си получи каквото заслужава. Съпругът ти е властен човек. Като те загуби, това ще го гнети до края на живота му.

Фийби изфуча.

— Ти си луд. Бракстън просто ще ме отпише и ще отиде при следващата жена.

— Не мисля така, Фийби. Както казах, той е властен мъж. Виждал съм как те гледа.

Филипс я бутна пред себе си в тясното пространство между две сгради.

— Почти стигнахме.

— Къде?

— На пристанището и кораба, който ще ни откара през Ламанша.

Излязоха от пресечката. Беше съвсем тъмно и от реката се издигаше мъгла. Дейвид сигурно беше чул гласовете едновременно с

Фийби, защото я бутна назад в сенките и затисна устата ѝ с ръка. Гласовете се усилиха; Фийби се замята, мъчейки се да се освободи.

— По дяволите, стой мирно — изръмжа той в ухото ѝ. — Ще застрелям всекиго, който се намеси.

Двама мъже спряха пред мъждивата светлина на газовия фенер, Фийби видя ясно лицата им и изскимтя.

— Забравих да ти кажа, че Бракстън дебне наоколо — изсъска Филипс в ухото ѝ. — Ако негодникът беше сам, щях да го застрелям.

Фийби успя да отмахне ръката му от устата си и издаде пронизителен вик. Остър, режещ удар в главата го пресече и тя се свлече надолу... надолу... надолу в черна празнота.

— Чу ли нещо? — запита Рам, дръпвайки Люк, за да го спре. — Това писък ли беше?

— Прозвуча ми като котка.

— Може би — каза неуверено Рам. — Идваше някъде зад нас. Ще се върна да погледна.

— Чакай ме.

В мъгливата тъмнина те не забелязаха двете фигури, свити в тясната пресечка, и ги отминаха с бърза крачка.

— Нищо не виждам — каза Люк. — Може да е идвало от някоя от тези сгради.

Рам искрено се надяваше да не е така. Щяха да му трябват часове, за да претърси всички сгради наоколо. Един мускул се стегна в челюстта му. Ако Филипс е наранил Фийби, негодникът ще съжالياва горчиво.

— Видя ли? — извика Люк, сочейки към една близка сграда. — Някой току-що изтича оттам, като че ли дяволът е по петите му. Питам се какво ли е намислил. Да надникнем ли?

Стигнаха до въпросната сграда и спряха пред най-долното стъпало.

— Изглежда изоставена — каза Люк.

— Точно място, каквото Филипс би могъл да избере, за да скрие заложници. Влизам.

Рам изтича нагоре по стълбите и посегна към най-близкото резе, но вратата се отвори, преди да беше докоснал. Един мъж излезе, залитайки, и едва не падна в ръцете му.

— Помогнете, господине — изпъшка той. — Дъщеря ми...

— Сър Андрю? Вие ли сте?

Сър Андрю вдигна глава, позна Рам и падна върху него. Рам го настани на стъпалата и коленичи до него.

— Къде е Фийби?

— Остави човека да си поеме дъх — каза Люк. — Още малко и ще припадне.

— Оставете ме да говоря — изпъшка сър Андрю. — Трябва да ви кажа...

— Какво да ми кажете? — запита нетърпеливо Рам.

— Той отведе Фийби.

— Филипс ли?

Сър Андрю кимна.

— Знае, че го гоните. Един от неговите наемници му каза, че сте разпитвали в „Копито и рог“ и че сте дали амулета на Филдинг. Дейвид се вбеси и се закле, че ще си платите. Уотс трябваше да ме държи затворен тук до утре сутринта, но страхливецът избяга скоро, след като Дейвид излезе.

— Сейди — изсъска Люк. — Предполагам, че сме говорили твърде свободно. Тя трябва да е отишла направо при Бени с информацията.

— Сър Андрю, знаете ли къде Филипс е отвел Фийби? — запита Рам.

Старецът сграбчи реверите му с треперещи ръце.

— Не знам. Каза, че ще я отведе далече. Намерете я, Бракстън.

Изви очи нагоре и изпадна в несвяст.

— Силите му се изчерпаха — отбеляза Люк. — Горкият човек е преживял ужасно тежко изпитание. Виждал се, че е бил болен, съвсем ясно си личи.

— Закарай го в „Копито и рог“ — каза Рам. — Щом се свести, го откарай в дома ми и кажи на Портър да повика лекаря ми. Можеш ли да се справиш сам?

— Всичко ще бъде наред — увери го Люк. — Той вече се свестява. Ти какво ще правиш?

Решимост вкорави чертите на Рам и вкамени гласа му.

— Ще намеря съпругата си.

16

— Събуди се, проклета да си, събуди се!

Главата на Фийби се люшкаше от една на друга страна, докато тя се опитваше да се избави от съскащия звук в ухото си. Слепоочията ѝ туптяха, чувстваше, че черепът ѝ всеки Момент ще експлодира. Усети, че някой я изправя на крака, и полека отвори очи.

— Събуди се, Фийби.

Дейвид Филипс се извисяваше над нея, лицето му едва се виждаше в обгръщащата ги мрачина. Това, което видя Фийби, съвсем не беше успокояващо. Изражението му беше свирепо; бледите му очи искряха с отблясъци на лудост.

— Ти ме удари — нападна го Фийби. — Как можа? Мислех, че не съм ти безразлична.

— Собствените ми нужди са на първо място. Можеш ли да се изправиш?

— Защо ме удари?

— Страхувах се, че ще привлечеш вниманието на Бракстън. Ударих те, за да не вдигаш шум. — Той надникна зад ъгъла на сградата. — Брегът е чист, можем да продължим.

— Къде?

— Уредих един кораб да ни превози да Франция. Стои на котва в реката.

— Никъде няма да ходя с тебе.

— Мисля, че това ще промени намеренията ти — каза Филипс, опирайки дулото на пистолета в гърба ѝ.

— Няма да ме застреляш, Дейвид — каза Фийби. — Отдавна сме приятели.

— Може би, може би не, но ще убия Бракстън, ако ни намери, преди да сме се качили на този кораб, затова те съветвам да следваш инструкциите ми. — Побутна я с пистолета. — Да тръгваме.

Фийби разбра, че е по-добре да не се съмнява в Дейвид. Неговата заплаха да убие Рам беше свършено реална. За да избяга от арест и

обвинение, той трябваше да напусне Англия. Това, което не разбираше, беше причината да я взема със себе си.

— Пусни ме, Дейвид. Само ще затруднявам бягството ти.

— Млъкни, Фийби. Трябва да стигна до тази лодка, вързана на кея, и ти си моята защита. Бракстън няма да ме спре, докато те държа.

— Грещиш, Дейвид. Рам ще намери начин.

— Просто продължавай да вървиш. Ако мислиш, че можеш да търсиш помощ от капитана, сбъркала си. Плащам му достатъчно, за да не ми се бърка.

Дивият поглед в очите на Дейвид и пистолетът, притиснат към гърба ѝ, предупреждаваха Фийби да не се опитва да бяга. Дейвид беше отчаян и може би малко луд. Не се знаеше какво може да направи. Но тя нямаше да се предаде. Мозъкът я заработи яростно, за да намери изход от задънената улица.

Рам хукна по улицата, опитвайки се да си спомни какво беше казал сър Андрю за крайната цел на Филипс. Имаше ли някакво указание в няколкото несвързани думи, които беше изрекъл? Спомни си, че сър Андрю каза, че Филипс ще отведе Фийби далече, но това би могло да означава всяко кътче на земята.

Мрачна усмивка разтегна устните му, когато му хрумна единственият логичен отговор. Пристанището беше наблизно, а Филипс трябваше да напусне страната, за да избяга от съдебно преследване. Погледът на Рам се фокусира върху пристанището и реката отвъд. Удължавайки крачките си, той се затича нататък.

Видя ги, преди да го бяха видели, и се сниши зад купчина варели. Те бързаха към една лодка, вързана на кея. От мястото, където се намираще, му се стори, че Фийби не протестира особено, но знаеше от опит, че ваденето на заключения за нея е неразумно. Знаеше и че трябва да спре Филипс, преди да е накарал Фийби да се качи в лодката.

Излизайки иззад варелите, Рам се затича по кея към Филипс и Фийби. Филипс трябваше да беше чул тропота от стъпките му, защото се обърна и избута Фийби пред себе си.

— Виждам те, Бракстън. Стой на място.

— Пусни я!

— В никакъв случай.

— Той има пистолет, Рам! — предупреди го Фийби.

— Млъквай — изръмжа Филипс в ухото ѝ.

— Спорът ти е с мене, остави Фийби — извика Рам. — Освободи я и ще те пусна да си идеш.

— Как ли пък не! Ти не се интересуваш от нея. Ако се интересувахте, щеше да се съгласиш с исканията ми. Но не, ти даде амулета на Филдинг.

Рам пристъпи леко напред.

— Стой там, Бракстън. Имам пистолет. Ако ти е мил животът ѝ, ще останеш където си.

Рам изруга и погледът му се впи в лицето на Фийби. Не виждаше нищо, освен бледия ѝ овал сред мъгла и мрак.

— Добре ли си, Фийби?

— Да, добре съм!

— Чуй ме, Филипс — извика Рам. — Имаш само един куршум в този пистолет. Ако застреляш Фийби, ще те оставя да живееш само толкова, че да съжалиш, че си го направил.

— Ще поема този риск.

Докато Рам и Дейвид спореха, мислите на Фийби летяха в опит да намери начин да обърка Дейвид.

Когато той я задърпа към лодката, тя не се възпротиви. Виждаше как Рам се придвижва полека към тях и искаше той да бъде търпелив.

— Стига си влачила крака — изръмжа Дейвид. — Щом стигнем до лодката, ще влезеш в нея.

Преструвайки се, че е съгласна, Фийби се приготви за онова, което щеше да направи след малко, което със сигурност нямаше да бъде качване в лодката. Събираше сили, за да се извърне рязко и да нападне Дейвид, когато десетина мъже се материализираха от мъглата зад Рам. Бяха ли съучастници на Дейвид? Макар че Рам изглеждаше изненадан да ги види, не ѝ се стори особено обезпокоен.

Рам не можеше да повярва какво вижда. Филдинг! И то довел десетина агенти със себе си.

— Не мислеше, че ще те оставя да го направиш сам нали? — каза Филдинг, приближавайки се към Рам — Притиснахме го.

— Той е въоръжен и отчаян — каза Рам. — Страхувам се, че ще нарани Фийби.

— Ние сме повече, Филипс — извика Филдинг. — Пуснете лейди Бракстън да си иде и се предайте доброволно.

— Принуждаваме ме към насилие — отвърна Филипс. — Сега нямам какво да губя. Ако умра, ще я взема със себе си.

Заглушавайки ужасния грохот в ушите си, Рам има присъствието на духа да извика:

— Фийби, можеш ли да плуваш?

Стори ѝ се, че не го е разбрала. Сега не беше време да се тревожи за способността и да плува. Пистолетът, притиснат в гърба ѝ, и отчаянието на Дейвид бяха по-непосредствената ѝ грижа.

— Влизай в лодката, Фийби — заповяда Дейвид. — Веднага. Не прави глупости. Говоря сериозно, нямам какво да губя.

Натискът на студения метал в гърба ѝ беше мрачно напомняне за сериозното ѝ положение. Вече разбираше, че мъжете, които се бяха появили от мъглата, са дошли да помогнат на Рам, но докато беше заложничка на Дейвид, те не можеха да направят почти нищо. Внезапно тя прозря какво означават загадъчните думи на Рам.

— Отвържи лодката и ми подай въжето — заповяда Дейвид.

Фийби се взря във въжето, вързано за метален кръг, забит в кея, и се наведе, за да го отвърже. Дейвид го хвана, за да задържи лодката на място, и я побутна напред.

— Влизай в лодката.

Фийби се престори, че се подчинява, но в последната минута си пое дълбоко дъх, хвърли се в реката и потъна надолу, надолу, надолу, докато полите ѝ се разстилаха около нея. Кракът ѝ опря дъното и тя се отгласна нагоре. Когато главата ѝ се показа на повърхността, чу Дейвид да вика:

— Няма да ме хванете!

И той се хвърли във водата.

Полите ѝ я задърпаха отново надолу. Тя се отгласна пак нагоре и главата ѝ се показа над водата. Не виждаше Дейвид, но Рам плуваше бързо към нея. После зърна за миг хората на Филдинг да се пръсват по кея, оглеждайки тъмния водовъртеж, за да намерят Дейвид.

Вцепенена от студ, Фийби усещаше тялото си като оловно и едва движеше крайниците си. Ако Рам не бе стигнал до нея, тя сериозно се съмняваше, че би могла да остане над водата. Никога досега не се беше опитвала да плува с всичките си дрехи.

— Държа те — каза Рам, теглейки я към брега. — Отпусни се.

— Дейвид...

— Остави го. Напълно възможно е да се е удавил. Ако изплува на брега, хората на Филдинг ще го намерят.

Рам стигна до брега и я изтегли, кашляща и плюеща, на сухата земя. Когато тя се опита да се изправи, затрепери така силно, че краката ѝ се подкосиха. Рам я грабна на ръце и я понесе нагоре по стръмния наклон, Филдинг ги пресрещна.

— Заведи съпругата си у дома и се погрижи да я затоплиш — посъветва го той. — Ние ще довършим тук. — Потупа Фийби по рамото. — Това беше много находчиво от ваша страна, лейди Бракстън. Ако Филипс е жив, ще го намерим.

— Милорд, насам!

Фийби обърна глава към гласа и видя кочияша на Рам, застанал до каретата, да им маха енергично.

— Уилсън! — извика Рам. — Как разбра къде да ме намериш?

— Лорд Уестмор, милорд. Каза, че ще имате нужда от превоз до дома, и ме насочи насам.

— Ще има премия за тебе, Уилсън — каза Рам, докато настаняваше Фийби в каретата.

— С-с-студено ми е — заекна тя, когато каретата затрополи по улицата.

Рам посегна към сгънатото одеяло, лежащо на седалката, и я загърна с него.

— Скоро ще си бъдем у дома.

— Н-н-не можем да тръгнем, д-д-докато не намерим татко.

— Баща ти е в безопасност, любов моя. Намерихме го или по-скоро той ни намери. Уестмор го откара у дома и повика лекар. Изглежда, не е пострадал.

Фийби трепна и извика, когато той отмахна мократа коса от лицето ѝ.

— Какво има? Ранена ли си?

— Дейвид ме удари с дръжката на пистолета си, за да не вдигам шум.

— Никого повече няма да нарани — изрече Рам през зъби. — Течението на реката може да бъде коварно. Ако не се удави, хората на Филдинг ще го намерят.

Одеялото не помагаше много, Фийби усещаше как студът прониква до костите ѝ. За щастие стигнаха бързо в къщата. Рам скочи

долу в мига, когато каретата спря, и я изнесе на ръце от нея.

— Мога да вървя, Рам.

Той не обърна внимание на думите ѝ, докато Уилсън тичаше пред тях, за да се увери, че няма да има забавяне с отварянето на вратата. Нямахше нужда да се тревожи, защото вратата се отвори още при първото почукване, пропускайки Рам, който изтича покрай лакея.

— Искам да се приготви вана за лейди Бракстън — извика той, минавайки край Портър и нагоре по стълбите. — И донесете повече гореща вода.

Настани Фийби в едно кресло и веднага отиде да разпали камината. Тя още трепереше, когато той се върна.

— Стани. Трябва да те измъкнем от тези мокри дрехи.

— Ис-с-кам да видя татко.

— После.

Накара я да стане, смъкна одеялото от треперещото ѝ тяло и бързо съблече дрехите ѝ. После я настани в леглото и струпа одеяла отгоре ѝ.

Аби дойде заедно с прислужниците, носещи ваната и топлата вода.

— С какво мога да помогна? — запита тя, кършейки ръце.

— Мога да се справя, Аби — каза Рам. — Един горещ бульон и чай за господарката ти ще ѝ дойдат много добре.

Тя направи реверанс и излезе.

Рам сложи ароматния сапун и купчина кърпи близо до ваната. Когато всичко беше готово, се върна към леглото.

— Банята ти е готова, Фийби.

— Не сега, Рам — помоли го тя. — Вече започвам да се стоплям.

— Банята ще ти подейства добре, любов моя. Цялата си се усмърдяла на река.

Отмести одеялата и я взе на ръце. Когато я положи във водата, тя изпусна блажена въздишка. Докато тя се киснеше, той свали собствените си мокри дрехи и надяна тежък халат. После коленичи до ваната, взе кесията за баня и сапуна и започна прилежно да търка треперещата ѝ плът. Скоро цялото ѝ тяло плувна в топло сияние, Фийби се запита дали се дължи на горещата вода, или на манипулациите на Рам.

— Почти свърших — каза той, докато сапунисваше косата ѝ и я търкаше прилежно. После взе кофа с вода и я вдигна над главата ѝ. — Затвори си очите.

Фийби изсумтя, когато водата се изля върху нея. Отмахвайки пяната от лицето си, тя отвори очи точно когато Рам пусна халата и влезе във ваната.

— Какво правиш?

— Стопям се — каза той, потрепервайки. Настани се зад нея и я привлече между бедрата си.

Плътта му беше студена и тя почувства остри угризения, че мисли само за себе си. Понечи да стане.

— Прости ми, че бях толкова нехайна. Ти ми спаси живота. Знам да плувам, но полите ми ме теглеха надолу. Сигурно си премръзнал. Ваната е изцяло твоя.

Тя излезе от ваната, преди той да успее да я спре, и се уви в дебела пухкава кърпа. После седна на скамейката пред огъня, за да изсуши косата си.

Погледът на Рам жадно заброди по стройната фигура на Фийби, докато тя сушеше лъскавата си тъмна коса. Отблясъците от огъня ѝ придаваха червеникав ореол, съживявайки копринените кичури. Кърпата се беше хлъзнала, оголвайки едно блестящо рамо, и му представяше изкусителната гледка на увенчаната с розова пъпка стегната гърда.

Блестящата ѝ коса караше дланите му да пулсират от желание да я докосне. Зачервената ѝ кожа го караше да копнее да погали всеки блестящ инч от нея.

Тръпка премина през цялото му тяло. Едва не я беше изгубил. Нейната сила го учудваше. Филипс я беше накара да преживее същински ад, но тя беше победила злонамерените му машинации. Пулсиращата жажда да се люби с нея го разлюля целия. Искаше да почувства кожата ѝ интимно притисната в неговата, да изследва сладостта на устата ѝ и да вкуси страстта ѝ.

Подтикван от тази жажда, Рам се изми бързо и стана. Сграбчвайки една кърпа, отиде към камината и седна до Фийби.

— Стопли ли се вече?

Гласът му се разля над нея като гъст мед.

— Още не. А ти?

Хищен блясък освети очите му.

— И двамата скоро ще се стоплим... много скоро.

Привличайки я в прегръдките си, той вдигна брадичката ѝ и се взря в лицето ѝ за един дълъг, напрегнат момент, преди устните му пленят властно нейните. Тя отвори уста за него, докато ръката му се вдигаше, за да се закотви в косата ѝ, задържайки главата ѝ на място, за да позволи настоящите му устни и езикът му да я овладеят изцяло.

Фийби потъна в целувката, така щастлива да бъде в ръцете на Рам, че забрави всичко, само не и жаждата да се слее отново с него. По-късно щеше да мисли за бъдещето и дали двамата с него наистина имат бъдеще заедно. Сега нищо друго нямаше значение, освен топлината на неговото тяло, страстта, препускаща през нея, и огнената хватка на желанието, която стягаше вътрешностите и.

Кърпата се плъзна от тялото ѝ, ненужна поради топлината, която телата им излъчваха. Целувката му стана по-дълбока, ръцете ѝ се вдигнаха, за да се увият около врата му, всички задръжки паднаха, повалени от жарките пламъци на страстта. Тя нямаше желание да избяга, само искаше да изпита всеки нюанс от любовенето с Рам. Езикът ѝ срещна неговия в деликатен чувствен танц. Тя го усети как потръпва и изстенва и пламъците на страстта ѝ се извисиха още повече.

Ръката му заброди нагоре по тялото ѝ, за да обхване гърдата ѝ. Палецът му описа кръг около зърното; Фийби изпусна гърлен стон на наслада, когато пораждащото трепет усещане пробяга през нея. Дишането му стана накъсано и тежко, пръстите му я мачкаха и галеха, леко притискайки и извивайки зърното, докато то не се втвърди в стегната, болезнена розова пъпка.

Той я притисна на скамейката и се изтегна върху нея, целувайки розовото връхче, а после го взе в устата си и го засмука жадно, както бебе суче от майчината си гърд. Топлина започна да се стича между краката ѝ, нараствайки с всяко засмукване. Дъхът ѝ спря за миг, когато устата му се отдели от гърдата ѝ и продължи надолу към влажния ѝ център. Пръстите му я разтвориха и той настани устата си на точното място. Тя се изви под интимната му ласка и извика името му, екстаз изпепеляваше тялото ѝ.

Той облизваше, дразнеше, захапваше, езикът му се увиваше около нея, докато ръцете му я изследваха, движейки се по корема и

бедрата ѝ и между тях. Тя се топеше, буквално се разпадаше. Устата и ръцете му я тласкаха към стихията на сексуалната ненаситност.

Плъзвайки ръце под нея, той я вдигна по-високо, безпощадно усмирявайки движенията на ханша ѝ, без да отстъпва и инч, изисквайки само и единствено пълното ѝ предаване. С измъчен вик тя му даде онова, което той искаше, разтърсвайки се в яростни тръпки. Тялото ѝ още пулсираше от силата на кулминацията ѝ, когато Рам я вдигна и я отнесе на леглото.

— Вече ми е топло, Рам, наистина ми е топло — каза тя, останала без дъх.

— Ще ти стане още по-топло, скъпа.

Погледът ѝ се вплете в неговия, когато той навлезе в нея, изпълвайки я със силата на мощната си жажда... увличайки я обратно в обятията на екстаза. Тялото ѝ веднага се разтърси в спазми, вътрешните ѝ мускули го стегнаха, докато той навлизаше отново и отново в нея, изкарвайки я от равновесие.

Двамата стигнаха до кулминация заедно, давайки и вземайки всичко един от друг. Семето му бликна дълбоко вътре в нея и тя го прие... защото може би това щеше да е последният път, когато щяха да бъдат заедно по този начин.

Рам наблюдаваше съня на Фийби. Беше спал с безброй жени, след като тя го беше напуснала, но никоя от тези кратки срещи не беше толкова удовлетворяваща, колкото това, което току-що беше изпитал с Фийби. Какво я правеше така изключителна?

Фийби беше узряла много през годините, когато бяха живели разделени, и беше научила по трудния начин, че машинациите на Дейвид Филипс са причина за отчуждението помежду им. Филипс я беше излъгал и беше направил така, че Фийби да се отдалечи от него. Беше успял. Само ако тя не беше толкова доверлива; само ако беше прозряла лъжите на Филипс.

Не че Рам нямаше никаква вина за раздялата им. Той не беше образец на почтеност, репутацията му дори тогава беше далеч от безупречна. Но се беше влюбил във Фийби и се беше оженил за нея намерението да ѝ бъде верен. За съжаление, добрите му намерения не успяха да минат през никакво изпитание. Не му беше позволено да стане съпругът, какъвто Фийби би искала.

Колкото повече се вираше в нея, толкова повече се чудеше какво им готви бъдещето. Когато помислеше за живот без Фийби, някаква празнота се настаняваше в средата на гърдите му... нещо като ужасен копнеж, болка, желание да я задържи завинаги при себе си.

А тя искаше ли същото? Четиригодишното им отчуждение беше ли ги отделило прекалено много, за да си възвърнат това, което някога бяха споделяли? Може би любовта им е била илюзия... моментна страст, завършила с брак, защото Фийби отказваше да легне с него без венчален пръстен.

Когато тя се раздвижи, Рам въздъхна със съжаление и стана от леглото. Ако не тръгнеше веднага, щеше пак да се люби с нея, но колкото и да го искаше, това не беше най-доброто за нея точно сега. Фийби имаше нужда от почивка след изпитанието, на което я беше подложил Филипс.

Навлече панталоните и ризата си и слезе долу, за да потърси храна. Портър го посрещна на най-долното стъпало.

— Коремът ми е залепнал за гръбнака, Портър. Виж дали ще можеш да ми намериш нещо за ядене.

— Готвачката държи вечерята топла, милорд. Ще ви я донеса веднага.

— Настанихте ли удобно сър Андрю?

— Нахрани се и заспа веднага след като доктор Белоус си отиде. Докторът остави запарка от кората на дървото хинхона. Хинин, струва ми се, се нарича. Каза, че сър Андрю ще се възстанови с почивка и здравословна храна.

— Благодаря, Портър. Ще ям в кабинета.

— Да пратя ли Аби горе с бульона на лейди Бракстън?

— Съпругата ми спи. Вярвам, че отдихът ще ѝ бъде повече от полза, отколкото храната, точно в този момент.

Рам продължи към кабинета си. Нахрани се добре с печен петел и зеленчуци, пай с месо и ябълкова пита, донесени от Портър. След като се засити, се облегна назад с ръце, скръстени на корема, преценявайки взаимоотношенията си с Фийби. Преди да се върне в леглото, стигна до решение. Правилно или погрешно, но щеше да остави Фийби да реши бъдещето им. Ако тя намираще брака с него недопустим, щеше да я пусне да си иде. Но нямаше да има развод. Техният брак беше постоянен и щеше да остане такъв.

Рам се събуди преди Фийби на следващата сутрин. Стана, облече се и излезе от стаята, без да я буди. Нямахше търпение да научи каква е съдбата на Дейвид Филипс и планираше да посети Филдинг веднага след закуска. Уестмор пристигна тъкмо когато довършваше кафето си.

— Закусил ли си, Уестмор?

— Да, но бих изпил едно кафе — отвърна Люк.

След като кафето му пристигна, Рам освободи лакея, за да поговорят насаме.

— Идваш рано.

— Не можех да чакам повече. Как е Фийби? — запита Люк, пристъпвайки право към сърцевината на материята. — Върнах се на пристанището, след като се погрижих за сър Андрю, но вие с Фийби вече бяха тръгнали, Филдинг и агентите му още бяха там, търсеха Филипс. Той ми каза какво се е случило.

— Фийби е добре — отвърна Рам. — Топването в реката я смрази до кости, но не ѝ се отрази. Горещата вана прави чудеса. Тя още спи.

— Как е сър Андрю тази сутрин? Тръгнах си скоро след като лекарят пристигна.

— Според доктор Белоус сър Андрю ще се възстанови. Благодаря ти за това, което направи за него. И задето прати каретата.

— Ти щеше да направиш същото за мене. Какви са плановете ти?

— Смятам да се отбия при лорд Филдинг тази сутрин. Надявам се, че ще ми каже, че Филипс или е арестуван, или мъртъв. Не ми се иска да мисля, че негодникът се е измъкнал.

— Филдинг като че ли смята, че се е удавил, но не останах достатъчно дълго, за да разбера.

Рам хвърли салфетката си на масата.

— Сега е най-подходящият момент да научим каква е съдбата на това копеле.

— Ще те настигна по-късно — каза Люк. — Отивам в „Татърсол“ да погледна един нов кон.

Двамата се разделиха на предните стъпала.

Фийби се прозя, протегна се и позвъни за Аби, чувствайки се удивително добре въпреки изтощителното изпитание от предния ден.

— Как се чувствате, милейди? — запита загрижено Аби.

— Добре, благодаря. Знаеш ли в коя стая е настанен баща ми?

— На другия край на коридора, милейди, на отсрещната страна.

Чух Портър да казва, че е станал и закусва в сутрешната трапезария.

— Станал е? — запита изненадано Фийби. — Сигурно се чувства добре, щом е на крак. Лорд Бракстън закуси ли вече?

— Нахрани се и излезе — каза Аби. — Тъкмо излизаше заедно с лорд Уестмор, когато ги видях в преддверието преди малко.

Фийби се намръщи. Къде ли се е запътил Рам толкова рано сутринта? Бързането му беше ли свързано с Дейвид? Все още със смръщено чело, тя бързо се облече и слезе долу, за да се присъедини към баща си. Очите на Андрю светнаха, когато я видя, и отвори ръце, за да я прегърне.

— Портър ме увери, че лорд Бракстън те е довел у дома снощи и че си изглеждала добре, но все още се тревожеш.

— Аз се тревожеш за тебе, татко. Изглеждаш много по-добре днес.

— Лекарството, което докторът ми даде, прави чудеса. Ако веднага бях взел хинин, нямаше да ми трябва толкова време, за да се възстановя. — Той направи пауза, после запита: — Какво стана с Дейвид?

— Не знам. Никога не сме познавали истинския Дейвид, татко. Вярвахме му, а той ни предаде.

— Как те намери Бракстън?

Фийби си сипа храна от бюфета, преди да отговори.

— Това е дълга история, татко.

По време на закуската му разказа перипетиите на спасението си.

— Наистина ли скочи в реката? — запита сър Андрю, когато тя му разказа за изпитанието си със скока във водата.

— Това беше единственият начин. Докато Дейвид ме държеше като заложничка, Рам и хората на лорд Филдинг не можеха да направят нищо, без да изложат на риск живота ми. Дейвид беше отчаян; заплаши да ме убие. Нямаше да се сетя да скоча в реката, ако Рам не беше ме запитал дали мога да плувам.

— Какво направи той, след като ти скочи?

— Последва ме във водата. Нямам представа какво е станало след това. Рам ме извлече на брега и ме докара у дома.

— Дейвид вече не е наша грижа — каза сър Андрю. — Амулетът е върнат на египтяните и ние вече не сме от полза за Дейвид. Сега имаш само да се надяваш на щастие с Бракстън.

Фийби остави вилницата в празната чиния и я бутна настрана.

— Не съм сигурна, че бъдещето ми е с Рам, татко. Нараних го лошо, когато излязох от брака ни. Вместо да вярвам на него, аз повярвах на лъжите на Дейвид. Съмнявам се, че Рам някога ще ми прости за удара, който нанесох на гордостта му.

— Но... но... сега сте заедно. Това, което е станало преди години, е изтекла под моста вода.

— Рам настоя да се преместя в къщата му, за да може да ме защитава — обясни Фийби. — Отнесе се сериозно към задължението си спрямо мене. Тъй като вече нямам нужда от защита, той ще иска да се върне към предишния си живот — необременен от съпруга.

— Казал ли ти го е?

— Няма нужда да го казва. Ти не знаеш, понеже не си имал достъп до вестници, докато беше заложник, но клюкарските статии съобщаваха подробно за любовните подвизи на лорд Бракстън. Рам и лорд Уестмор, всеизвестни като „Лондонските женкари“.

— Мъжете могат да се променят, Фийби. Обичаш ли го?

Последва примирена тишина. Накрая Фийби изрече:

— От цялото си сърце. Но докато не го чуя да казва, че и той ме обича, не виждам надежда за нас.

— Това ме натъжава, дъще. Винаги съм се надявал, че ще намериш щастие с мъж, достоен за любовта ти. Твърде млада и привлекателна си, за да хабиш живота си, лазейки из гробници.

— Имаш нужда от асистент, на когото да можеш да се довериш, татко. Смяташ ли да се върнеш в Египет, щом здравето ти се възстанови?

— Не съм правил толкова далечни планове. Ако си спомняш, предложиха ми преподавателско място в университета, но отказах, за да се върна в Египет. Ако предложението още важи, би могло да бъде добър момент да приема. Но най-напред едно пребиваване в провинцията като че ли ще бъде точно това, което ми трябва след изтощителното изпитание.

Фийби плесна с ръце.

— Каква чудесна идея. Ще тръгнем веднага. Можем да останем известно време в някой хан, докато търсим къща под наем.

— Нямах предвид тебе, Фийби. Мястото ти е тук, при съпруга ти.

— Не бих си и помислила да те пусна да заминеш сам. Освен това — каза тя, избягвайки погледа му, — смятах да се върнем в къщата на Маунт Стрийт веднага щом се закрепим, но твоята идея е много по-добра.

— Сигурна ли си, дъще? На Бракстън това няма да му хареса.

— Не съм мислила за нищо друго още откакто се събудих тази сутрин. Докато Рам не докаже, че има нужда от съпруга, ще съм по-добре без него.

— Не мислиш ли, че си малко строга към него?

— Строга съм към себе си; сигурна съм в любовта си към него. Той се опита да скрие презрението си в деня, когато ме посети след четиригодишната ни раздяла, но не се хванах на преструвката. Погледът в очите му ми каза колко ниско ме оценява. Искаше отмъщение още от самото начало, заради това, което му бях сторила след прибързания ни брак. Всъщност вярваше, че ние с тебе сме заговорничили, за да откраднем амулета.

— Но сега не мисли така.

— Може би, но още не ми се доверява.

— Не прави нищо прибързано, Фийби. Говори най-напред с Бракстън.

— Това смятам да направя, татко, но няма да се моля за любовта му. Ако той не ми каже, че ме обича и иска съпруга, готова съм да се махна от живота му.

— Какво искаш да кажеш с това, че не знаеш какво се е случило с него? — извика Рам, когато лорд Филдинг му каза, че Филипс не е бил намерен.

— Успокой се, Брактън. Моите хора още го търсят, но смятат, че се е удавил. Никой не го е видял да изплува, след като се хвърли в реката, наблюдават го десетина чифта очи.

— Ако тялото му не се намери, няма как да си сигурен.

— Ако течението го е отнесло към морето, никога няма да го намерим.

— Можем само да се надяваме — измърмори Рам, необезпокоен от тази вест.

— Кралят ме помоли да ти изкажа благодарността му. Без твоята помощ можеше да не разрешим случая. Египетското правителство получи удовлетворение и всичко е наред.

Думите на Филдинг обаче не удовлетворяваха Рам. Той искаше да чуе, че Филипс е арестуван или че е мъртъв, следователно не представлява заплаха за никого.

— Ако се тревожиш, че Филипс ще изплува и ще направи нещо на тебе или съпругата ти, искрено се съмнявам, че имаш причина за безпокойство. Дори да е жив, няма причина да остава в Англия. Моите агенти го разследват още откакто ти за пръв път изказа съмнения относно него. Събрал е цяло състояние от продажба на откраднати старинни предмети, което го чака във Франция. Ако е жив, вероятно сега пресича Ламанша.

На Рам му беше необходимо нещо повече от предположение, че Филипс се е запътил към Франция, но по-нататъшните разисквания с Филдинг по този въпрос нямаше да му послужат за нищо. Той смяташе да бъде нащрек, докато не се увери, че Филипс вече не е заплаха за Фийби. Отмъщението беше силен мотив. То можеше да запълни душата с мрак и да промени живота на човека... както и беше станало с неговия.

Докато се връщаше към дома си, той мислеше за Фийби и нерешените проблеми помежду им. Бракът им беше изложен на сериозен риск, това поне му беше известно. Нямаше представа какви са желанията на Фийби, свързани с тяхното бъдеще.

Собствените му чувства бяха толкова объркани, колкото и нейните, както му се струваше. Събирането им му беше напомнило защо се беше оженил навремето за нея. Качествата, които беше сметнал за привлекателни, не се бяха променили.

Желаше я и искаше да се люби с нея, но животът, който беше живял през изминалите четири години, не беше благоприятен за брак. Признаваше си, че е женкар, чиито подвизи бяха станали легендарни.

Беше ли готов да се установи и да бъде съпруг?

Мислеше, че е така.

Обичаше ли Фийби достатъчно, за да бъде такъв съпруг, какъвто тя искаше? Отговорът на този въпрос беше по-труден и по-сложен.

Какво, в крайна сметка, представляваше любовта?

Можеше ли да погледне Фийби в очите, да ѝ каже — напълно сериозно, — че ѝ прощава заради болезнения начин, по който го беше напуснала?

Надяваше се да може.

Готов ли беше да забрави миналото, да се откаже от разпуснатия си живот и да кове бъдещето си заедно с Фийби?

Можеше ли да рискува да ѝ каже какво лежи на сърцето му, ако чувствата му останат без отговор? Беше я накарал да се премести в дома му, беше я съблазнил, за да споделя леглото му, не ѝ беше повярвал, беше я обвинил в кражба и беше използвал върху нея изпитаните си методи на съблазняване.

Тя имаше прекалено много причини да го ненавижда.

Стигна в дома си, без да разреши нито един от проблемите, които го мъчеха. Отиде право в кабинета си и повика Портър.

— Къде е лейди Бракстън? — запита Рам, когато Портър влезе в стаята.

— С баща си, милорд.

— Как е сър Андрю?

— По-добре. Закуси в сутрешната трапезария с лейди Бракстън — осведоми го Портър. — Мисля, че сега си почива.

— Моля те, доведи съпругата ми.

— Тук съм, Рам — каза Фийби, влизайки през отворената врата. Той даде знак на иконома, че е свободен, докато Фийби се настаняваше в едно кресло.

— Портър каза, че баща ти се е раздвижил тази сутрин.

Усмивка накара трапчинка да се появи на бузата ѝ.

— Със сигурност ще се възстанови.

— Какви са плановете му? Той е добре дошъл да живее тук с нас, ако желае. Би трябвало да си даде малко време да отпочине и да оздравее, преди да реши дали иска да се върне в Египет.

— Плановете на татко още не са уточнени. — Тя погледна към скръстените си ръце. — Мислех да прекараме известно време в провинцията. Той смята да приеме преподавателско място в университета, но няма нищо окончателно.

— Предполагам, че бихме могли да си отдъхнем в родовото ми имение. Малко мир и тишина ще ни дойдат добре. Лондонският сезон ще започне едва след няколко месеца, така че сега е идеалното време да заминем.

Нетрепващият поглед на Фийби срещна неговия.

— Толкова много ли означава за тебе Лондонският сезон?

Въпросът сепна Рам. В миналото нямаше и да си помисли да пропусне сезон в града. Лондон беше оживено място. Гъмжеше от заведения за хазартни игри, публични домове и бални зали, които той и неговите приятели посещаваха. Прибирането у дома преди зазоряване и ставането от сън преди три часа следобед не беше нещо нечувано сред висшето общество. В Лондон той имаше голям избор от жени, омъжени и свободни, които да изкушават ненаситния му апетит.

Колебанието му беше показателно. Казваше много за начина, по който той предпочиташе да живее живота си. Фийби знаеше, че не може да се състезава с удоволствията, които той беше имал в упадъчния Лондон.

— Наистина не съм мислил къде ще живеем — каза Рам след дълга пауза. — Предполагах, че Лондон е интересен и за тебе толкова, колкото и за мене. Не бих искал да живея завинаги далече от столицата.

Фийби възприе това, после запита:

— Каква роля играя аз в живота ти?

— Ти си ми съпруга — каза той, сякаш това обясняваше всичко.

Фийби си пое дълбоко дъх и го изпусна полека.

— Ти искаш ли съпруга?

Рам я изглежда преценяващо.

— Какво се опитваш да кажеш?

— Просто искам да знам какво има в сърцето ти, дали в него има място за мене.

— Знам, че имаме нерешени проблеми, но...

Фийби се хвърли с главата надолу право в сърцевината на материята.

— Тези проблеми са отдавнашни. Ти не ми вярваш. Постъпката ми преди четири години още помрачава днешните ни отношения. Прости ли ми, че те напуснах? — Когато той се поколеба, тя каза: — Истината, Рам. Поне това трябва да има помежду ни.

— Отне ми много време, но честно мога да кажа, че разбирам как Филипс е повлиял на мнението ти за мене.

— Но прощаваш ли ми?

— Защо настояваш, Фийби? Защо просто да не градим върху това, което имаме, и да забравим миналото?

Една сълза се процеди от ъгълчето на окото ѝ. Този разговор вървеше точно както беше предвидила.

— Миналото не изчезва. То винаги ще съществува.

— Прощавам ти, Фийби. Мисля, че съм ти простил още много отдавна, когато и двамата осъзнахме, че намесата на Филипс те е настроила срещу мене. — Още една продължителна пауза. — Стига да сме честни, отговори ми на един въпрос. Защо ме напусна, без да ми дадеш възможност да се докажа, като достоен съпруг? Не ме ли обичаше достатъчно?

Друга сълза се търкулна по бузата ѝ.

— Обичах те, Рам. Винаги съм съжалявала, че те изоставих. Грешката беше моя и си платих за нея. Казваш, че ми прощаваш, но вярваш ли ми? Трябва да има доверие, за да може бракът да процъфтява.

— Доверието е двустранно. Ти вярваш ли ми?

— Как мога да не ти вярвам? Благодарение на теб баща ми е жив.

— Тя се взря в очите му. — Но се питам...

— Какво? Какво се питаш?

— Защо даде амулета на лорд Филдинг, когато знаеше, че това ще изложи на риск живота ми? Дейвид каза, че мислиш повече за краля и за страната си, а не за мене.

От смаяното изражение на Рам се виждаше, че не е очаквал този въпрос. Явно беше и че няма отговора, който Фийби искаше да чуе.

— Няма нужда да ми отговаряш, Рам.

— Искаш истината и ще я получиш. Наистина смятах да използвам амулета, за да се пазаря за живота ти, но трябваше да направя това, което съвестта ми изискваше.

— Благодаря ти за честния отговор. — Тя се вгледа в очите му, без да трепне. — Обичаш ли ме, Рам?

— Не си ми безразлична. Добре ни е заедно.

— Искаш да кажеш, в леглото.

— Защо ме мъчиш? Повечето бракове нямат дори това.

— Ако те мъча, то е защото се опитвам да взема възможно най-доброто решение за двама ни.

— Аз съм способен сам да вземам решенията си.

— Като вземем предвид бурното ни минало, можеш ли честно да кажеш, че никога няма да пожелаеш друга жена?

Рам се изправи.

— Това е повече от абсурдно, Фийби. Отказвам да седя тук и да ме подлагаш на изпит като някакво дете. Доверието е твой проблем, не мой. Може би ще трябва да изчакаме няколко дни, за да обсъждаме бъдещето си.

Фийби също стана.

— Съмнявам се, че нещо ще се промени. — Тя изпусна дъх. — Глупаво беше от моя страна да се надявам да чуя нещо, което очевидно не чувстваш.

Сърцето му се сви. Какво, по дяволите, ставаше с него? Защо не можеше да каже думите, от които Фийби като че ли имаше нужда? Отговорът дойде като повей от миналото. Още едно предателство щеше да го унищожи. Ако Фийби го изоставеше, както преди четири години, той просто нямаше да го понесе. Винаги щеше да се страхува, че и най-малкото предизвикателство ще я накара да избяга.

Господ знае, че не беше водил образцов живот, но Фийби трябваше да поеме част от вината за начина, по който се беше държал в миналото.

— Фийби, аз...

Думите заседнаха в гърлото му. Чувстваше ги в сърцето си, но нямаше смелостта да ги изрече. Това щеше да разбие сърцето му. С времето, може би, щеше да свали товара от него и да и каже какво изпитва, но не и докато не е сигурен, че тя споделя чувствата му.

— Ние с татко заминаваме.

Зашеметен, Рам се вгледа в нея.

— Заминавате? Къде ще идете?

— Татко много харесва провинцията.

— Ако наистина смятате, че е необходимо, можете да отидете в моето провинциално имение. Мога да подредя нещата тук и да се присъединя към вас след няколко дни.

— Не, Рам. Разделяме се недвусмислено. Няма да отида в провинциалното ти имение.

Устата му се изпъна в права линия.

— Сигурна ли си, че точно това искаш?

— Напълно.

— Не очаквай да ти се моля да останеш, Фийби. Никога не съм се молил на жена в живота си и не възнамерявам сега да го правя. Но ще ти кажа, че не искам да заминаваш; вярвам, че можем да накараме този брак да проработи. Това, което ще стане по-нататък, зависи от тебе.

Кажи ми, че ме обичаш, замоли се безмълвно Фийби.

Мълчание.

— Много добре, Фийби, ако това е твоето решение, така да бъде. Ще уредя да се внесе депозит на твое име в Лондонската банка. Харчи парите, както намериш за добре.

— Не е необходимо.

— Напротив, необходимо е.

— Огорчен си.

Той поклати глава.

— Не огорчен, оскърбен. Пак го правиш, Фийби, напускаш ме, точно както направи преди четири години. Поне ми кажи къде отиваш.

— Ще... ще помисля — отговори тя.

Обърна се към вратата Рам стигна до нея, преди тя да я отвори.

Хващайки китката ѝ, той я дръпна към себе си, очите му блестяха като късчета зелено стъкло. Взря се в устните ѝ за един миг,

после вплете пръсти в косата ѝ и вдигна лицето ѝ към своето. Опита се да вложи в целувката всичко, което липсата на думи му попречи да предаде: че тя допуска огромна грешка.

Целувката стана по-дълбока; езикът му черпеше от сладостта на устата ѝ, вкусвайки, дразнейки, подмамвайки. Усети я как потръпва, почувства я как потъва в целувката и се стапя срещу него. Тръпка на удовлетвореност пробяга през него. Фийби не беше имунизирана срещу него. Страстта им беше експлозивна. Защо тя не можеше да се задоволи със страстта? Защо не разбираше, че той не е достатъчно сигурен в чувствата ѝ, за да ѝ повери сърцето си? Тя беше го стъпкала веднъж; той се страхуваше, че ще го предаде отново.

Целувката заживя собствен живот. Рам вече не контролираше реакциите си спрямо нейния вкус, спрямо притискащото се към него нейно тяло, затъвайки все по-дълбоко и по-дълбоко в чувствената магия, която ги събираше. Беше толкова естествено, толкова хубаво; не можеше да спре.

Пръстите му се вплетоха в косата ѝ, разпръсвайки фуркетите. Тъмната маса се втурна надолу и той я задържа, вкусвайки усещането за тежка коприна, плъзгаща се между пръстите му. Изстена срещу устните ѝ, ръцете му се спуснаха надолу, нежно докосвайки чувствителната кожа на гърлото ѝ. Тогава устните му се отделиха от нейните, за да последват пътеката, прокарана от пръстите му.

Фийби опря ръце на гърдите му и го бутна, но той беше непоклатим като скала.

— Рам, престани. Не мога да мисля, когато ме целуваш.

— Не мисли. Само усещай. Отричай колкото си искаш, но страстта, която споделяме, е прекалено силна, за да бъде пренебрегната.

Устните му се върнаха към нейните, докато ръцете му обхващаха гърдите ѝ, масажирайки и галейки, докато те не набъбнаха болезнено. Но тя искаше нещо повече от страст. Тя искаше уверение, значими думи, които да успокоят неувереното ѝ сърце.

Знаеше, че трябва да го спре, но последва сърцето, а не ума си, докато той събличаше роклята ѝ, освобождавайки първо едното рамо, после другото и шепнейки неща, на които тя отчаяно искаше да повярва. Колко жени бяха чули такива думи от него? Умът ѝ беше

толкова объркан, че тя почти не осъзнаваше как той вдига ризата ѝ и я измъква над главата ѝ.

Раздвижи се неспокойно срещу него, усещайки ерекцията му да се притиска към корема ѝ. Опита се да се дръпне, но той хвана ханша ѝ и я задържа с разтворените си крака.

— Току-що ти казах, че те напускам, Рам. Защо правиш това?

Суровите черти на лицето му сякаш бяха изсечени от гранит, стоманена нотка се таеше в гласа му.

— Когато се любиш с друг мъж, искам да помниш мене... да помниш това.

Сякаш мога да забравя, помисли тя. Освен това, се съмняваше, че ще има друг мъж. Рам вече притежаваше сърцето ѝ.

Погледна лицето му и видя нещо първично зад твърдата маска на сдържаността му. Не разчиташе нищо друго в изражението му, само желание. Ако имаше любов, значи той я пазеше някъде дълбоко.

Страстта му обаче беше крещящо очевидна. Топлината на тялото му я обгаряше в неспиращ прилив. И тогава неговата страст експлодира. Нежността отстъпи, изражението му стана жестоко, почти свирепо. В очите му блесна хищно пламъче, почти шокиращо с интензивността си.

Това беше една страна на Рам, която не беше виждала досега. Ето това беше легендарният женкар, съблазнител и неразкаян фустигонек, чиито подвизи бяха солидно документираны в клюкарските колонки.

Господи, тя го желаше.

Докато още прехвърляше мислено всички причини, поради които не биваше да прави това, Рам я положи на дебелия килим пред камината и се отпусна до нея. За миг тя престана да усеща тежината му, после той се върна — гол като нея.

— Никой мъж никога няма да те задоволи така, както аз — прошепна той, разтваряйки краката ѝ с колене, и пхна ръка между тях, за да провери готовността ѝ.

Пръстите му излязоха влажни.

Фийби се изчерви; ароматът на възбудата ѝ беше крещящо доказателство за властта, която Рам упражняваше над нея. Тя се опита да избегне устата му, но той стисна брадичката ѝ с твърдите си пръсти

и я задържа на място, целувайки я с груба властност, която ѝ отнемаше дъха.

Ръцете и устата му бяха навсякъде; никоя част от тялото ѝ не остана недокосната, докато той целуваше, галеше и засмукваше ненаситно. Тогава влезе в нея с мощен тласък и тя подлудя от замайващата наслада. Яростната му страст се стовари върху нея като свирепа лятна буря — дива, интензивна, пленяваща. Тя беше хваната в капана на страстта му, засмукана от дивия водовъртеж, който я мятеше на всички страни и я изхвърли право в околото на бурята.

Чу се да вика, усети палецата топлина на кулминацията, а после се гмурна, разпаднала се на горящи отломъци, в несъвършения свят, където Рам я очакваше. Дишането му беше накъсано, кожата му блестеше от пот. Тя се отпусна тихо в ръцете му, страхувайки се да проговори, за да не прекъсне крехката нишка, която ги свързваше.

— Още ли искаш да си отидеш? — запита той, търкулвайки се настрани.

— Можеш ли да ми обещаеш вечността?

— Мога да ти обещаая страст. Мога да обещаая, че никога нищо няма да ти липсва.

— Можеш ли да ми обещаеш любов?

— Толкова, колкото я има у мене.

Тя се вгледа в лицето му, опитвайки се да прочете мислите му. Това, което видя, я накара да посърне.

— Ти не ми вярваш. Страхуваш се, че пак ще те изоставя.

Рам се дръпна.

— По дяволите, Фийби, защо да ти вярвам? Ако ти ми вярваше, нямаше да ми задаваш такива въпроси.

Тя се надигна и посегна за дрехите си.

— Ще ми трябват няколко дни да се подготвя за пътуването, но двамата с татко ще заминем до края на седмицата.

Той стана, грабна дрехите ѝ и ѝ ги хвърли. Изражението му беше като изсечено от камък, устата му — мрачна черта, прорязваща лицето. Знаеше, че ако проговори, ще изгуби контрол над темперамента си. Искаше да креци, да изрича нараняващи думи, но знаеше, че по-късно ще съжалява.

Облече се бързо, внимавайки да не гледа към Фийби, докато тя също се обличаше. Не проговори, докато не възстанови

самообладанието си. Раздялата беше нейно решение, не негово; той беше направил всичко, което можа, за да я предотврати.

Всичко, освен да ѝ кажеш, че я обичаш, укори се той. Беше опитал, но една мъничка част от него отказваше да поднесе сърцето му в краката ѝ, за да го стъпчат. Откъде да знае дали няма да се появи друг Дейвид Филипс и да я убеди да го напусне?

— Съмнявам се, че ще се виждаме много, преди да заминеш, така че ти пожелавам сбогом сега — каза той хладно.

Устните на Фийби се разделиха в безшумна прошка, докато той напускаше стаята.

Чувствата на Рам бяха опнати като натегнатата тетива на лък, когато срещна сър Андрю в преддверието.

— Може ли да поговоря с вас, милорд? — запита по-възрастният мъж. — Още не съм ви благодарил, че спасихте живота на Фийби.

— Добре ли ще е в сутрешната трапезария? Кабинетът е... зает в момента.

Той влезе в сутрешната трапезария, поглеждайки зад себе си, за да се увери, че сър Андрю го е последвал.

— Мога да позвъня за чай, ако желаете — каза той, поканвайки с жест по-възрастния мъж да се настани на един стол.

— Няма да е необходимо. Няма да ви отнемам много време. Ние с Фийби ви дължим много. Има ли начин да ви се отблагодаря?

— Това, че виждам вас двамата живи и здрави, е цялата награда, която ми е необходима. По-добре сте, нали?

— Да — грейна сър Андрю. — Благодарение на навременната ви намеса.

Рам погледна часовника си.

— Надявам се да не бързате много — каза сър Андрю. — Бих искал да поговоря с вас. За Фийби.

Рам въздъхна и се отпусна на стола, искайки това да свърши час по-скоро.

— Какво за Фийби?

— Говорихте ли с нея?

— Няколко пъти.

— Тогава знаете, че смята да ви напусне.

Рам се усмихна огорчено.

— Това не е никаква изненада, Фийби разказа ли ви нашата история?

Андрю кимна тържествено.

— Разказа ми всичко и дори призна, че е сгрешила. Тя ви обича. — Сър Андрю протегна ръка, когато Рам издаде пренебрежителен звук. — По едно време се надявах, че Фийби и Дейвид ще се оженят, но докато годините минаваха, стана съвсем ясно, че тя няма такова желание.

— Простете ми, че ще се усъмня, сър Андрю, но дъщеря ви нямаше да изостави брака ни, ако ме обичаше. — Замълча, за да събере мислите си. — Фийби се съмнява, че ще бъде такъв съпруг, от какъвто тя има нужда. Тъй като отказва да ми позволи да се докажа, нямам друг избор, освен да приема решението ѝ.

Сър Андрю намести очилата си.

— Съжалявам да го чуя. Мислех... Е, вие с Фийби сте минали възрастта, когато се приемат съвети, колкото и да са добронамерени. Подозирам, че скоро ще заминем. Но преди да тръгнем, само ми кажете едно нещо.

Рам се стегна, защото знаеше какво предстои. Това беше бащата на Фийби, в края на краищата.

— Обичате ли Фийби? Обичали ли сте я някога?

— Това са два въпроса. Аз обаче ще отговоря и на двата. Нямаше да се оженя за нея, ако не я обичах. Преди да я срещна, бях се запътил към погибел. Тя ме стабилизира и ми даде цел в живота. — Прокашля се. — Искях я в леглото си, но тя не беше съгласна това да стане, ако не сложа халка на пръста ѝ. Уважих нейното желание и бях извън себе си от радост, когато тя прие предложението ми. Може да беше моментно решение, но аз приех сериозно обета си. Знаех, че бракът е единственият начин да ѝ попреча да замине за Египет.

— Не ми го е казвала — изрече сър Андрю.

— За съжаление, репутацията ми на женкар вървеше пред мене и Дейвид Филипс се възползва от това. Казаното от него е настроило Фийби против мене. Тя ме напусна без никакво обяснение.

— Значи сте ѝ имали зъб през всичките тези години.

— Нямаше как да не е така. Чувствах се унижен. Гордостта ми беше наранена. Не подадох молба за анулиране, защото ми харесваше да мисля, че тя ще наруши закона, ако се опита да се омъжи, докато

още има законен съпруг. Колкото до чувствата ми сега, мога само да кажа, че понастоящем няма друга жена в живота ми. Ако Фийби иска да ѝ се признае в любов, трябва най-напред да докаже, че мога да ѝ вярвам.

— Разбирам огорчението ви, но ме поправете, ако греша — не живеехте ли с Фийби като съпрузи в последните няколко седмици? Би трябвало да има някакъв ангажимент, преди да започнете интимна връзка.

Раменете на Рам се стегнаха. Той беше оскърбеният, не Фийби.

— Трябва ли да ви напомня, че тъкмо тя реши да си тръгне?

— Просто се опитвам да разбера.

Рам вдигна рамене.

— Аз също. Имате ли представа къде ще отидете? Фийби каза, че ще ми прати известие, но по-скоро бих желал вие да ми го кажете сега. Предложих да ползвате провинциалното ми имение, но тя отказа.

— Упорита е като майка си. Решихме да поживеем известно време далече от Лондон и се спряхме на Кеймбридж. Аз познавам добре околността. Ще отседнем в хана „Принц Едуард“, докато наемем подходяща къща. Предложиха ми преподавателско място в университета, а ако живея наблизко, това ще ми даде шанс да проуча възможностите.

— Благодаря ви, че ми го казвате — изрече Рам. — А сега, ако ме извините...

— Само един момент, лорд Бракстън.

Рам погледна с присвити очи тъста си.

— Не се отказвайте от Фийби. Прерязването на всички връзки би било катастрофално. Може би ще осъзнаете, че я обичате достатъчно, за да отворите сърцето си за нея и да ѝ дадете думите, които има нужда да чуе. Само това е начинът да я спечелите.

Отговорът на Рам беше едно кратко кимване. Следващият ход, ако имаше такъв, трябваше да дойде от Фийби.

Рам посети адвокатката си по-късно този ден, за да уреди депозирането на месечна издръжка в сметка на името на Фийби. Щедрата сума, която спомена, накара веждите на господин Хоскинс да се вдигнат, но той знаеше, че не е разумно да оспорва думите на лорд Бракстън. След като свърши тази работа, Рам усети, че отчаяно има нужда от едно силно питие и самота, затова отиде в „Уайтс“.

След няколко брeндита реши, че тишината и спокойствието не са онова, от което има нужда в края на краищата, и се премести в казиното „Крокърс“, любимо сборно място на популярните личности, които като него си падаха по удоволствията и развлеченията. Но тяхното бърборене не му създаде обичайната атмосфера, която беше харесвал в миналото. Преди Фийби да влезе отново в живота му, би ги възнаградил с някоя и друга своя лична еротична история.

С напредването на нощта започна да не му се връща у дома въпреки ужасната умора. Тогава срещна Люк и нощта изведнъж му се стори обещаваща.

— Май нещата у вас не вървят на добре — отбеляза Люк.

— Фийби ме напуска — отвърна кисело Рам. — Прав й път, бих казал. Само глупак ще иска жена, която не го иска.

— Според мене имаш нужда от развлечение. Тръгнал съм към Мадам Бела. Искаш ли да дойдеш?

Рам го тупна по гърба.

— Води.

У Мадам Бела беше пълно с обичайната тълпа мъже, жадни за развлечения. Рам и Люк се поразходиха насам-натам из залата, после направиха избора си. Люк избра една закръглена тъмнокоса красавица, докато Рам се спря на червенокоса кокетка с очи като ахати. Казваше се Фанси, вече доста пъти беше спал с нея.

Фанси го хвана под ръка и го поведе нагоре по стълбите, а високият ѝ стегнат задник се поклащаше предизвикателно под тъмнозеления пеньоар, който оставяше много малко на въображението.

— Къде се бяхте скрили, лорд Бракстън? — запита тя, хвърляйки му плаха усмивка през рамо. — Липсвахте ни.

— Бях зает — измърмори Рам.

Поради някаква необяснима причина Фанси започна да му се струва все по-непривлекателна. Очите му се спряха на подскачащия ѝ задник и му се стори, че е прекалено голям.

— Стигнахме — измърка тя, отваряйки вратата на стаята си.

Рам се дръпна от задушаващата миризма на парфюм и секс. Защо не я беше усещал преди? Не за първи път влизаше в стаята на Фанси. Ако тя не беше затворила вратата зад него, можеше да се извини и да избяга. Изпрати тъжен поглед към затворената врата, после обърна очи

към жената, която позираше предизвикателно пред леглото. За краткия момент, докато беше отвърнал поглед, тя беше съблякла пенъоара си.

Първата му мисъл беше, че гърдите ѝ не са твърди и зърната са почти плоски. Затвори очи и си представи твърдите, кръгли гърди на Фийби и сочните ѝ зърна. Когато отвори очи отново, Фанси се беше отпуснала на изпомачканото легло, разтворила крака в недвусмислена покана. Помаха му с пръст.

Той пристъпи две крачки и спря. Не можеше да го направи. В настроението, в което беше сега, нямаше да бъде от полза нито за жената, нито за себе си.

— Аз... не мога.

— Не ставай смешен — изсмя се Фанси. — Няма жена в Лондон, която да не пожелае да си размени мястото с мене точно сега. Уменията ти в леглото са легендарни. Изпробвала съм ги в не един случай и знам, че можеш да бъдеш неуморен любовник, превъзходен във всички отношения.

Рам потърси извинение, което да не се отрази злощастно на репутацията му.

— Аз... аз съм женен.

Фанси избухна в гръмовен кикот.

— Такива са три четвърти от мъжете, които посещават това заведение.

Рам отстъпи.

— Току-що си спомних един предишен ангажимент. — Беше луд, тотално, необяснимо луд!

— Чакай! — извика Фанси, измъквайки се от леглото. — Знаем какво не е наред. Всеки мъж го преживява един-два пъти в живота си. Знаем точно какво да направя. Ти винаги си обичал да усещаш устата ми.

Коленичи пред него и пъргавите ѝ пръсти заразвързваха колана и цепката на панталона му.

— Виж се само — изгука тя. — Почти си се втвърдил. Когато бръкна вътре, Рам я хвана за ръката и я отмести от себе си.

— Не съм монах — изръмжа той, оглеждайки ерекцията си с отвращение, — но не съм в настроение. Може би друг път. — Закопча панталона си, после извади една златна монета от двадесет гвинеи от

кесията си и ѝ я подхвърли. — Това е за безпокойството — изрече и се отправи бързо към вратата.

Фанси му се усмихна игриво.

— Не беше никакво безпокойство, ваша светлост.

Рам седна до шише бренди, докато чакаше идването на Люк. Мина цял час, преди приятелят му да се присъедини към него.

— Мога ли да използвам стаята ти за гости, Уестмор? — запита Рам.

Люк го изгледа остро, но понеже беше приятел, не си позволи никакви неуместни коментари.

— Разбира се. Сега си отивам у дома.

Рам не можеше да гарантира за себе си в собствения си дом, щом там се намираше и Фийби. Знаеше, че ще иска пак да се люби с нея, а не можеше да понесе още едно отхвърляне.

Когато Рам се върна у дома си след четири дни, за да се преоблече, Портър го осведоми, че Фийби и баща ѝ са заминали рано същата сутрин. Брадичката на почтения човек трепереше и в очите му се четеше упрек, когато подаде на Рам една бележка на сребърен поднос.

— От нейна светлост — каза Портър.

Рам взе с огромна неохота сгънатото листче, напъха го в джоба си и нахлу в кабинета. Насочи се право към бюфета и напълни една чашка до ръба с бренди. Глътна го наведнъж, преди да насочи вниманието си към посланието от Фийби. Съобщението беше не повече и не по-малко от това, което очакваше.

Желаеше му щастие, в която и посока да насочеше той живота си, и предлагаше да поиска развод по съдебен ред. Рам изруга, метна бележката в камината и я загледа как се разпада в пламъците. Нямахше да има развод. Нито сега, нито когато и да било.

След като Фийби вече не беше в картината, Рам се върна към предишния си начин на живот. Впусна се стремглаво в разнообразните забавления, които предлагаше Лондон, посещавайки мрачните и съмнителни места, толкова харесвали му в миналото. Никоя игрална зала не беше достатъчно нецивилизована, никоя пристанищна кръчма не беше достатъчно дивашка. Разтухата беше лесна за постигане от такъв „покаяник“ като него, и той правеше всичко по силите си, за да бъде на висотата на репутацията си.

За съжаление, не влагаше сърце във всичкото това. Макар че го виждаха да се разхожда из градините Воксхол, хванал под ръка различна жена всяка вечер, не беше спал с никоя от тях. Въпреки това продължаваше да посещава Ковънт Гардън, където лесно можеше да се намерят проститутки, флиртуваше възмутително с момичетата пред сградата на операта и го виждаха да се връща у дома невероятно пиян в ранните утринни часове.

Журналистите от клюкарските вестници не можеха да се наситят на подвизите на лорд Бракстън. Статийки за скандалното поведение на лорд Б. започнаха да се появяват редовно в „Лондон Таймс“. Един журналист отиде дотам да намекне, че лейди Б. очаквала дължимия наследник и била пратена в провинциалното имение на лорд Б., за да чака там раждането, оставяйки лорда свободен да се върне към упадъчния си начин на живот. В „Уайтс“ се правеха залози относно датата на раждането, с което се намекваше, че истинската причина лорд Б. да падне в попския капан е защото бил направил дете на лейди Б.

Рам не обръщаше внимание на клюките и не правеше нищо, за да ги спре. Лорд Уестмор, изглежда, беше единственият човек, способен да говори сериозно с него, но дори в такъв случай някои теми просто не се засягаха.

Рам затъваше все по-дълбоко в разврата. Почти беше стигнал дъното, когато се получи писмо сър Андрю. Бащата на Фийби пишеше, че е наел къща в края на тиха уличка, недалече от университета, споменаваше номера на къщата и името на улицата. По-нататък пишеше, че двамата с Фийби са добре, но че тя изглежда меланхолична и нещастна.

След като прочете писмото, на Рам не му се искаше де отиде в клуба си. Седна в кабинета и се замисли, топейки се в пламъците на гнева си към Фийби. Ако тя беше нещастна, беше си виновна сама — напълно. Тази вечер обаче той излезе и вината за проявите му, подивашки от обичайното, лежеше изцяло пред прага на Фийби.

Тъкмо пиеше кафе и се опитваше да се справи с ужасното си главоболие на следващата сутрин, когато някакво странно, глупаво предчувствие се плъзна по гръбнака му. Нещо тъмно и смущаващо го предупреждаваше, че Фийби има нужда от него.

Неочакваният му посетител тази сутрин се появи във възможно най-благоприятния момент.

— Някоя си госпожа Краули е дошла да се срещне с вас, милорд — обяви Портър.

Това беше икономката на Фийби от Маунт Стрийт.

— Покани я да влезе, Портър.

Госпожа Краули влезе в стаята, направи реверанс и беше поканена да седне. Икономката се настани на един стол и прие чаша

чай.

— Какво мога да направя за вас, госпожо Краули?

— Казахте да ви известя, когато дъщеря ми роди и бъде готова да пътува. Дан, съпругът на Моли, няма търпение да се премести в къщичката, която обещахте, и да започне новата си работа в провинциалното ви имение. — Тя го погледна загрижено. — Спомняте си, нали? Казахте, че ще има място и за мене в новото ви домакинство.

Наистина — съгласи се Рам, макар че му беше трудно да се концентрира. — Ще напиша бележка до моя управител. Той ще се погрижи семейството ви да бъде настанено в къщичката и ще ви определи работа.

Госпожа Краули грейна.

— А госпожица Фийби... ъ-ъ... лейди Бракстън добре ли е?

Внезапна мисъл изпъкна в главата на Рам. Фийби може би нямаше да одобри, но той щеше да бъде донякъде спокоен. Реши да изпита госпожа Краули, преди да ѝ представи идеята.

— Фийби е в провинцията с баща си.

Госпожа Краули леко хлъцна.

— Горкият човечец, още ли е болен?

— Възстановява се, но Фийби реши, че не бива да стои сам. Бихте ли отишли в Кеймбридж да живеете при Фийби, вместо да придружите дъщеря си и зет си в имението ми?

— Разбира се, за мене ще бъде чест пак да служа на съпругата ви — каза госпожа Краули.

— Значи, уредено е. Семейството ви има ли нужда от превоз до Дарбишър?

— Не, те възнамеряват да пътуват в колата, която вози багажа им.

— Много добре. Ще ви изпратя в Кеймбридж с моята карета. Тридесет лири годишно и всяка втора неделя свободна добре ли е?

Очите на госпожа Краули се разшириха.

— Това е повече от щедро, милорд.

И наистина беше, защото годишната заплата на икономка рядко надхвърляше четиринадесет лири.

— Значи, разбрахме се — каза Рам. — Дайте ми адреса си, за да пратя каретата да ви вземе утре сутрин. — Стана от мястото си. — Моля ви, почакайте ме тук, докато напиша бележка до управителя относно зет ви и новата му работа.

Върна се след няколко минути.

— Искам да ви помоля за нещо, госпожо Краули.

— Разбира се, милорд.

— Безпокоя се за съпругата си. Искам да бъда осведомяван, ако се случи нещо необичайно.

— Например какво, милорд?

— Мога ли да ви се доверя, госпожо Краули?

Икономката се надигна от мястото си.

— Разбира се. Съжалявам, че трябва да питате.

Рам кимна късо, за да се извини.

— Това, което ще ви кажа, не е за ушите на чужди хора. Ние със съпругата ми сме временно отчуждени, но благополучието ѝ не престава да бъде моя отговорност. Преди известно време тя беше в опасност и имаше нужда от закрила. Не съм сигурен, че опасността е отминала. Знам, че тя ще протестира срещу намесата ми, но съм уверен, че няма да има възражения срещу вас. Не ви моля да я шпионирате, само ми съобщавайте за всичко необичайно. Става ли? Мога ли да разчитам на вас?

— Наистина съжалявам, че с лейди Фийби имате проблеми, и искрено се надявам да намерите начин да ги разрешите. Ще направя каквото искате, но няма да сторя нищо, с което да нараня скъпото ми момиче.

— Да я нараня е последното, което искам да направя — увери я Рам.

— Как да се свържа с вас, ако стане нужда?

— Помислил съм и за това. Познавам Кеймбридж; посещавал съм университета на млади години. Има един кръчмар в хана „Крал и корона“. Казва се Хигинс. Дайте му писмото си и той ще се погрижи да ми го достави. Познава ме добре.

Очите на госпожа Краули се разшириха.

— Наистина се безпокоите, нали? Да наблюдавам ли за нещо определено?

— Не, всъщност не. Това е просто едно чувство. Ще бъда много по-спокоен, ако вие сте с Фийби през това... трудно време.

След като госпожа Краули си тръгна, Рам се надяваше да не е реагирал прекалено. Какво би могло да се случи на Фийби?

Кеймбридж беше тих и почтен университетски град, жителите му бяха сдържани и образовани.

Но... нещо неясно и заплашително потропваше по вратите на мисълта му. Чувството беше се зародило след заминаването ѝ и той бягаше от него, отказвайки да го признае, докато препускаше по пътя на вечната погибел. Щеше да се чувства по-добре, ако госпожа Краули наглеждаше Фийби.

Защо изобщо си даваш труда, прошепна едно гласче вътре в него. Фийби се беше изразила съвършено ясно. Не искаше да има нищо общо с него.

Но тя иска нещо от тебе, напомняше му настоятелното гласче. Защо не можеш да ѝ го дадеш?

Отговорът не се беше променил. Той знаеше какво иска тя от него, но цената беше прекалено висока.

Проклетата да е Фийби, че искаше повече от това, което той беше склонен да даде.

Фийби хареса Кеймбридж, но ѝ липсваше Рам. Имаше повече от достатъчно време, за да размишлява върху решението си да го напусне, да се пита дали не е била прекалено сурова към него. Може би той не беше способен да ѝ каже онова, което тя искаше да чуе. Дори и така да беше, тя искаше ли да има мъж, неспособен да изразява чувствата си?

Ами ако чувствата му към нея не бяха сигурни? Или още по-зле, ако страстта беше всичко, което той изпитваше към нея? Тя не би могла да го приеме при тези условия. В крайна сметка друга жена щеше да хване окото му, той щеше да кръшне и това щеше да я унищожи. По-добре да се разделят сега, преди той да е разбил сърцето ѝ.

Фийби се изненада в деня, когато госпожа Краули се появи на прага ѝ. Приветства топло икономката и я покани в приемната. Едва тогава ѝ хрумна, че има само един начин жената да е научила къде да я намери.

Баща ѝ беше писал на Рам и той беше пратил да повикат госпожа Краули. Защо?

— Какво ви води в Кеймбридж, госпожо Краули? — запита Фийби.

— Вие, скъпа... искам да кажа, милейди. Дъщеря ми и семейството ѝ бяха готови да приемат предложението на лорд Бракстън за работа и аз го посетих в дома му, за да го осведомя за това. Той запитва дали не бих искала да служа на вас и на баща ви като икономка. Нямате икономка, нали?

— Не. Преместихме се неотдавна тук и не съм имала шанса да питам в някоя агенция за работа. — Тя погледна предпазливо към госпожа Краули. — Какво ви каза лорд Бракстън за... за начина, по който живеем с него?

— Почти нищо. Каза, че баща ви се възстановява в провинцията и че сте с него. Мислеше, че ще ви бъде приятно за вас да работи човек, когото познавате.

Фийби не беше убедена, че нещата свършват дотук. Докъде би стигнал Рам в желанието си да я контролира?

— Не се безпокойте за моята заплата — продължи госпожа Краули. — Лорд Бракстън се погрижи. Оставила съм багажа си в каретата, но ако не ме искате...

След внимателно обмисляне Фийби реши, че наистина иска госпожа Краули, въпреки намесата на Рам в живота ѝ. Прегърна я и ѝ го каза.

— Кой е дошъл, дъще?

Фийби се усмихна, когато баща ѝ влезе в стаята.

— Това е госпожа Краули, татко. Беше моя икономка в къщата на Маунт Стрийт.

— А мога и да готвя — добави госпожа Краули. — Мога да приготвям хранителни ястия, от каквито сър Андрю има нужда, за да възстанови силите си. Изглежда ми доста слабичък.

— Чувствам се много по-добре — призна сър Андрю, — но ще очаквам с нетърпение ястията, които обещавате. Сигурен съм, че ще бъдат възхитителни.

— С обществена карета ли дойдохте? — запитва Фийби.

— Лорд Бракстън беше така любезен да ми предложи собствената си карета.

— Лорд Бракстън ви е пратил? — запитва сър Андрю.

— Да, той ме прати тук.

— Кажете на кочияша да внесе багажа ви и ще ви покажа в коя стая ще се настаните — каза Фийби. — Мисля, че ще я харесате. Близо

е до кухнята и е доста голяма.

В мига, когато госпожа Краули отиде да доведе кочияша, Фийби се обърна към баща си.

— Ти си казал на Рам къде да ни намери, нали?

— Ъ-ъ... възможно е.

— Татко...

— Добре, писах му и му дадох адреса ни. Той е твой съпруг и има право да знае. Не си ли доволна, че госпожа Краули е дошла? Помислих си, че е хубаво от негова страна да прати някой надежден човек.

— Надявах се, че Рам ще зачете желанието ми да не се намесва в живота ми — измърмори Фийби.

Госпожа Краули се върна, слагайки точка на разговора между Фийби и баща ѝ. Фийби ѝ показа как да стигне до стаята си и я остави да разопакова багажа си и да го подреди. Когато се върна към малката, но удобна приемна, сър Андрю благодарно се беше оттеглил.

С отминаването на дните Фийби имаше много причини да оцени присъствието на госпожа Краули. Тя не само ходеше на покупки, което Фийби мразеше, но и готвеше хранителните ястия, каквито беше обещала, и поддържаше къщата в ред с помощта на една прислужница, която Фийби беше наела. Тъй като къщата беше по-скоро голяма вила, а не величествен частен дом, се поддържаше лесно. Без Рам Фийби намираще простичкия живот по-поносим от публичния.

Баща ѝ им беше създал приличен живот и винаги бяха живели удобно, но Фийби никога не беше завиждала на богатите. Не състоянието на Рам я беше привлякло към него. Беше се влюбила в мъжа.

Една сутрин, няколко седмици след като госпожа Краули пристигна, тя намери Фийби да повръща в нощното гърне. Многозначителният поглед на икономката се плъзна по стройната фигура на Фийби и се спря на корема ѝ.

— В кой месец сте, скъпа?

— О, не — възрази Фийби, — не е каквото си мислите. Сигурна съм, че рибата от снощи не ми е понесла. Винаги съм имала проблеми със смилането на пъстървата. Но татко я харесва, затова се опитвам да хапвам по малко, за да му доставя удоволствие.

Икономката я изгледа внимателно.

— Щом казвате така, скъпа, ще сляза в кухнята и ще ви сваря една кана чай, за да успокоим стомаха ви.

Чаят подейства, Фийби се почувства така добре този следобед, че се поразходи до езерцето в края на града и седна на любимата си скала, за да поразмисли над живота и трудностите му. Това беше едно от любимите ѝ места; тихо, спокойно, далече от градската блъсканица. Беше го открила още при първата си разходка из Кеймбридж и често го посещаваше.

След като Фийби излезе на разходка, сър Андрю се присъедини към госпожа Краули в кухнята. Беше му станало навик да закусва в уютната атмосфера, която икономката беше създала в слънчевата кухня. Тази сутрин беше взел със себе си куп лондонски вестници, пристигнали по пощата.

— Виждам, че вестниците ви са пристигнали, сър Андрю — каза госпожа Краули.

— Моля, наричайте ме Андрю. Формалностите не са необходими в това домакинство.

— О, божичко — каза смаяна госпожа Краули. — Сигурен ли сте?

— Напълно сигурен.

— Тогава трябва да ми казвате Ани.

Усмихнаха се един на друг във взаимно разбирателство и после сър Андрю започна да преглежда вестниците, докато госпожа Краули му приготвяше закуската.

— Боже господи — избухна той. — Това не може да бъде.

— Какво има, Андрю?

Той започна да прелиства останалите вестници и все повече пребледняваше, докато ги четеше.

— Бракстън. Фийби не трябва да вижда това.

Подаде оскърбителните вестници на икономката, за да ги разгледа.

Очите ѝ се разшириха.

— Това не е хубаво.

— Какво мисли Бракстън? — завайка се сър Андрю. — Бях останал с впечатлението, че иска да се сдобри с Фийби, но ако може да се вярва на клюкарските статии, върви по грешен път.

— Горкият човек — цъкна съчувствено с език госпожа Краули.
— Изглеждаше толкова загрижен за лейди Бракстън, когато говорих последния път с него. Помоли ме да...

Вниманието на сър Андрю се изостри.

— Какво?

— Не мога да кажа — възрази тя.

— Аз съм баща на Фийби; имам право да знам.

Госпожа Краули мисли дълго и най-накрая реши, че той наистина има право да знае.

— Лорд Бракстън се безпокоеше за съпругата си. Помоли ме да я нагледам и да му съобщя, ако стане нещо необичайно. Вярвам, че храни силни чувства към нея.

— Странен начин има да го показва — измърмори сър Андрю. — Имате ли представа какво може да накара Фийби да преразгледа решението си да напусне Бракстън?

— Вярвам, че обстоятелствата ще вразумят това мило момиче — каза загадъчно госпожа Краули.

Андрю изпръхтя.

— Какви обстоятелства? Дъщеря ми е прекалено упорита.

— Аз... не мога да кажа.

— Ани, ако има някакви обстоятелства, трябва да ги знам.

Хвърляйки предпазлив поглед към вратата, тя се наведе напред и прошепна:

— Мисля, че лейди Бракстън очаква дете.

— Какво! Сигурна ли сте?

— Напълно.

— Трябва да осведомим Бракстън. Ще му пиша още днес.

— И аз помислих същото. Напишете писмото и ми го дайте. Имам начин да го пратя до негова светлост по-бързо от пощата. — Тя сложи пред него чиния с яйца и няколко филии препечен хляб. — Изяжте си закуската, Андрю. Ще отнеса тези вестници в стаята ви, преди лейди Бракстън да ги е видяла.

— Защо не искате да ги виждам? — запита Фийби.

Беше ги наблюдавала от вратата, изненадана да види баща си и госпожа Краули със събрани глави като заговорници.

Сър Андрю изглеждаше напълно объркан, а госпожа Краули скри вестниците зад гърба си.

— Исках да ги прочета най-напред — избъбри смутено сър Андрю.

Бързата му реакция не можа да успокои Фийби. Тя протегна ръка.

— Може ли да ги видя?

— Е, дъще, няма нищо интересно.

Очевидното му нежелание затвърди решимостта на Фийби.

Вестниците, госпожо Краули. Андрю въздъхна.

— Дай ѝ ги, Ани.

Ани? Какво ставаше тук?

Госпожа Краули неохотно подаде вестниците на Фийби. Тя седна до баща си, за да ги прегледа, питайки се какво ли са намерили в тях, че да не искат тя да го види. Не ѝ отне много време да открие причината за тревогата им. Книжарските колонки във всички вестници от седмицата бяха пълни с последните похождения на лорд Б. Разказите къде и с кого е бил видян, както и за най-новите му подвизи навярно бяха разбунили висшето общество. Дори се споменаваше, че лейди Б. се е оттеглила в провинцията, може би, за да чака предполагаемия наследник.

Съзнавайки, че реакцията ѝ спрямо статиите се наблюдава внимателно, Фийби събра вестниците и стана.

— Ще ги взема в стаята си и ще ги прочета насаме.

— О, господи — изрече госпожа Краули, след като Фийби изчезна зад вратата. — Какво ще правим сега?

— Ще напиша писмото веднага и ще го пратя до Бракстън.

— Не споменавайте подозренията ни относно нейното състояние. Това е нещо, което тя трябва да му каже. Просто напишете, че трябва да дойде възможно най-скоро.

— Може би не го е грижа — въздъхна угрижено сър Андрю. — Ако подвизите му са някакво указание, значи си има достатъчно какво да го задържа в Лондон.

— Въпреки това заслужава да знае, че Фийби има нужда от него. Какво ще направи по този въпрос, вече е негово решение.

Макар че Рам се опитваше да се отдава с ентузиазъм на хедонистичните си занимания, въпреки всичко губеше желание да пие и да гуляе по малките часове. Огромните количества алкохол пълнеха с

мъгла главата му и го държаха в постоянно замайване. Високите залози на хазарт подяждаха състоянието му, а жените, с които излизаше, се дразнеха от извиненията, с които отбягваше сексуална близост.

Не беше получавал новини от госпожа Краули още откакто я беше пратил в Кеймбридж и допускаше, че Фийби се чувства добре без него. Жалко, че не можеше да каже същото за състоянието на собствената си мисъл, физически беше в добро здраве, но в умствено отношение беше съсипан. Да бъде изоставен два пъти от една и съща жена беше много болезнено.

Не можеше повече да продължава така, реши той една студена, дъждовна сутрин, докато седеше в кабинета си с ужасен махмурлук. Изведнъж осъзна, че е на път да се самоунищожи и че това трябва да спре. Повика Портър и поиска чай.

— Чай ли, милорд?

— Чай, Портър, и ми донеси нещо за ядене. Трябва да взема някои решения, а не мога да го направя с бучаща глава и къркорещ стомах.

Портър се усмихна.

— Решението да промените действията си има ли нещо общо с лейди Бракстън?

— Да, тя е причината. И, Портър, като излизаш, събери всички тези празни бутилки и ги махни. Не искам нищо да ми напомня как съм пропилял последните няколко седмици.

Докато Рам планираше да пренареди живота си, писмото на сър Андрю пристигна в „Крал и корона“, за да бъде незабавно предадено на негова светлост. Пратеникът потегли веднага.

Рам не беше у дома, когато куриерът дойде. Портър каза на мъжа да почака за евентуален отговор и го прати в кухнята, за да хапне и да се подкрепи. Рам се върна след малко. Портър му подаде писмото на сребърен поднос и го осведоми, че куриерът от Кеймбридж чака отговор. Рам прочете писмото, смачка го в шепата си и каза на Портър да плати на куриера и да го отпрати — отговор няма да има.

Макар че писмото на сър Андрю беше доста мъгляво, то потвърди увереността на Рам, че Фийби има нужда от него. След малко прати камериера си да му опакова багажа, а лакеят хукна да се разпореди да впрегнат каретата. Към средата на сутринта вече пътуваше за Кеймбридж.

Беше почти полунощ, когато намери къщата на Фийби. Взе пътната си чанта и каза на Уилсън да отиде в някой хан с каретата. Приблужи се към тъмната къща и с разтуптяно сърце се изкачи по предните стъпала. Нямаше представа как ще бъде посрещнатата внезапната му среднощна поява.

Вратата беше заключена, разбира се. Той мина отзад, видя светлина в кухненския прозорец и надникна вътре. Зърна сър Андрю застанал пред печката да си налива горещо мляко в чаша. Рам почука на прозореца. Стреснат възрастният човек се вгледа навън, позна го и отвори задната врата.

— Честна дума, бързо дойдохте.

— Дойдох веднага щом получих писмото ви. Какво става с Фийби?

Сър Андрю поклати глава.

— Тя трябва да ви го каже, но не тази вечер. Късно е. Не се тревожете, тя е добре. Горе има свободна спалня, ще ви заведе.

Безпокойството не напускаше ума на Рам. След като го е повикал, защо сър Андрю не иска да каже какво не е наред?

— Защо сте буден в такъв късен час? — запита Рам, решавайки да не изказва на глас въпроса, който не даваше мира на ума му.

— Не спя добре, откакто се разболях от малария. Понякога малко топло мляко помага, когато човек е неспокоен.

Сър Андрю взе свещта и освети стълбите към горния етаж.

— Това е моята стая — каза той, посочвайки една стая вдясно. Отмина една затворена врата и спря пред втората. — Това е вашата стая. Вземете свещта; няма да имам нужда от нея. Лека нощ, Бракстън. Можете да говорите с Фийби утре сутрин.

Рам влезе в спалнята, остави чантата си на пода и сложи свещта на нощната масичка. После се съблече и надяна халата, който извади от чантата си.

Макар и изтощен от дългия път от Лондон, не можеше да се успокои. Отиде до прозореца и се загледа разсеяно в далечните звезди, блещукащи на обляното в лунно сияние небе. Не можеше да мисли за друго, освен за факта, че само една тънка преграда го разделя от Фийби.

Дълбоките чувства към съпругата му бяха станали кристално ясни през последните няколко седмици. След много размишления

беше стигнал до решение, което можеше да разчисти пътя към помирението. Просто не можеше и нямаше да остави Фийби да си отиде. Нямаше начин да си измие ръцете и да я забрави.

Любовта му към Фийби не си беше отивала въпреки нежеланието му да изрече думите. Никога не беше престанал да я обича и беше време да ѝ го каже. Признанието му би могло да промени бъдещето им. Страхът да не бъде наранен отново и непоносимата му мъжка гордост му бяха попречили да разкрие сърцето си пред нея. Но какво беше гордостта в сравнение с безкрайните години без жената, която обичаше? Неуспешният му опит да се върне към развратния живот доказваше колко се е заблуждавал.

Къщата беше тиха. Рам погледна към затворената врата, подтикван от нещо, по-силно от обикновено желание. Воден от съдбата, той отвори вратата и извървя краткото разстояние до стаята на Фийби. Вратата ѝ се отвори под лекия му натиск и той влезе вътре, внимателно затваряйки вратата зад себе си.

Приближи се към леглото и се вгледа в нея. Блуждаещ лунен лъч докосваше лицето ѝ, очертавайки ореол около главата ѝ. Блестящата ѝ красота го омагьосваше, коленете му отмаляваха. С годините страстта му към нея може би беше избледняла, но не беше изчезвала. Дни и седмици можеха да минат, без да помисли за нея, но споменът за нея винаги се беше таил в тъмните кътчета на съзнанието му. Днес беше така красива, както и в деня, когато я беше срещнал.

Ароматът ѝ попи у него, приклеци сетивата му. Уязвимостта ѝ крещеше към всеки негов първичен инстинкт. Втвърдил се за миг, изгарящ от жажда, той се измъкна от халата и се плъзна в леглото до нея.

Потънала в дълбок сън, Фийби усещаше такава сигурност, каквато не беше чувствала, откакто остави леглото на Рам в Лондон. Ръцете, които я обгръщаха, бяха истински, невероятно успокояващи. Призрачните ръце галеха гърдите ѝ, защипваха зърната ѝ, за да станат твърди, и се спускаха надолу по корема ѝ, заплитайки се в тъмните косъмчета между бедрата ѝ.

Беше сънувала Рам и преди, но никога толкова реално, както сега. Усещаше дъха му да гъделичка ухото ѝ, чуваше бързото туптене на сърцето му. Слои след слоеве сънят се обелваше, за да остане само живо съзнание и толкова остра радост, че беше като физическа болка.

Рам беше тук. В леглото ѝ. Прегръщаше я. Как? Защо?

Изстенвайки, тя се обърна в ръцете му. Вгледана в лицето му, разпозна твърдостта, която беше неразделна част от него, силата, стигаща до твърдоглавие, крещящо чувствените зелени очи с тежки клепачи и изкушаващата пълнота на устните му.

Докосна устата му, не можа да се сдържи. Обичаше го, обичаше външността му, начина, по който се движеше, начина, по който тялото му ѝ реагираше. Защо той не можеше да я обича?

— Рам. Какво правиш тук? Как влезе?

— Баща ти ми отвори. Не можах да остана настрана, Фийби. Ти си моя. Не мога да те пусна да си идеш. Кажи ми, че имаш нужда от мене така отчаяно, както аз от тебе.

— Винаги съм имала нужда от тебе, Рам, дори когато бяхме на хиляди мили един от друг. Никога не съм се съмнявала в моите чувства, а само в твоите.

— Какво е необходимо, за да си те върна?

— Мисля, че знаеш.

— Гордостта е трудно за преодоляване препятствие. Когато замина, аз бях наранен, разочарован и ядосан. Ти си единствената жена, която някога ме е отхвърляла. Не един, а два пъти.

Тя се усмихна вътрешно. Ако някой мъж имаше нужда от възмездие, това беше точно Рам.

— Обидата, която таях срещу тебе, ме разяждаше четири дълги години — продължи той. — После възможността за отмъщение ми падна в скута и аз я сграбчих. — Въздъхна. — За съжаление, нещата не потръгнаха така, както планирах. Искях да те накарам да се влюбиш в мене. Искях да страдаш, когато си отида. Никога не съм очаквал, че отново ще се влюбя в тебе.

Дъхът ѝ спря. Цял живот беше чакала тези думи.

— Ти ме обичаш?

— Съжалявам, че ти дадох основание да се съмняваш в мен. Не можех да ти го призная, защото се страхувах да не ме отхвърлиш. Как можех да кажа тези думи, когато нямах представа дали ще чуя същото и от тебе?

— Казах ти го преди седмици, че те обичам, но ти отказа да ми повярваш.

— Бил съм глупак.

— Наистина ли ме обичаш? — повтори тя.

— Не го ли казах току-що? — Той си пое дълбоко дъх. — Ще бъдеш ли моята съпруга, Фийби?

— Вече съм. Ще бъдеш ли моят съпруг?

Устните му се озоваха на броени инчове от нейните.

— Винаги.

Рам я целуваше, вкусвайки отдаването ѝ, пиеше издъно от него, наслаждаваше му се. Никога нищо не му се беше струвало толкова сладко, Фийби беше негова. Никой нямаше да му я отнеме. Никой никога нямаше да застане помежду им. Щеше да има добри и лоши времена, но двамата щяха да бъдат заедно, каквото и да става.

— Сигурен ли си, Рам; абсолютно сигурен? — запита Фийби, сякаш съмнявайки се в искреността му. — Четох смущаващи описания на лудориите ти в „Лондон Таймс“. Ако може да им се вярва, не си готов да седнеш на едно място.

— Не трябва да вярваш на всичко, което четеш. Истина е, че пиех много и играех комар, и излизах с различни жени, но не съм спал с никоя от тях. Никоя от тях не беше ти — призна той плахо.

Тя обаче още не му вярваше.

— Сигурен ли си, че ми вярваш?

— Абсолютно — каза той без никакво колебание. — А ти вярваш ли ми, любов моя? Имам нужда да вярвам, че те обичам и винаги ще бъдем заедно. Ще си дойдеш ли у дома с мене? Можем ли да започнем отново и да не гледаме назад?

— Искам го повече от всичко.

— Тогава ме остави да те любя. Можем да накараме този брак да проработи, стига да има любов помежду ни.

— О, да — изпъшка тя, останала без дъх. — Люби ме, преди да съм се събудила и да открия, че това е сън.

— Не е сън. Нищо друго не съм искал повече в живота си.

Прегръдката му я обви, устните му я зацелуваха, езикът му мина по ръба им, карайки ги да се отворят под чувствената му атака. Целуваше я, докато главата ѝ не се замая, а после устните му слязоха надолу по бузата ѝ, след това по шията към нежната ямка, където биеше хаотично пулсът ѝ.

Оголвайки рамото ѝ, той прокара пътека от целувки надолу по ръката и по дължината на пръстите ѝ, а после към дланта ѝ. Фийби се

размърда неспокойно срещу него, готовността ѝ предизвика усмивка на устните му.

— Спокойно, скъпа. Едва започвам.

С подновена страст той сърчно смъкна нощницата ѝ и целуна едното зърно, притегляйки го в устата си с бавна наслада. Ръцете му се спряха на ханша ѝ и палците леко докоснаха корема ѝ. Обля я вълна от наслада. Тя затаи дъх и зачака той да продължи, питайки се къде ще се отклонят по-нататък ръцете и устата му.

Той целуна корема ѝ и тя се изви нагоре към ласката, докато езикът му нежно облизваше влажната ѝ кожа. Лек стон се откъсна от устата ѝ. Тогава пръстите му се заплетоха в тъмните къдрици, разделяйки нежните гънки, за да изследват и да галят. Разтваряйки бедрата ѝ, той я отвори и я докосна с езика си. Мислите ѝ се пръснаха, излетяха през прозореца.

Езикът му се обви около нея, задълба навътре. Тя изстена от наслада, когато устните му започнаха да отпиват от сладостта ѝ. Отметна глава; екстаз, непоносим като агония, изпрати ледени тръпки по гръбнака ѝ. Замайващият аромат на възбудата му я пришпори и тя ѝ се отдаде изцяло.

Той пъкна ръце под нея и я вдигна по-високо. Устата му неотстъпно последва движенията на ханша ѝ, без да пропуска нито инч, изисквайки тотално отдаване.

Тя се подчини с вик, който отекна в натежалата тишина на стаята. Свърши и когато започна да се отпуска, той настани ханша си между бедрата ѝ и навлезе с мощен тласък, изпълвайки я с жаждата си, привличайки я обратно към екстаза. Краката ѝ обгърнаха ханша му. Тя се загърчи в ръцете му, мускулите ѝ се стягаха около него, докато той навлизаше и се отдръпваше, изцяло потънал в собствения си бяг към удовлетворението.

— Хайде, скъпа, хайде пак.

Гласът му беше накъсан, властен.

Тя отвори очи. Погледът му срещна нейния. Тя виждаше любимото лице и се изгубваше в обещанието на неговите великолепни зелени очи. Би го последвала до края на земята, ако поискаше това от нея.

Стигнаха заедно до кулминация; Фийби му даде всичко, обетът за вечност крещеше от нейното отдаване. Извиквайки името му, тя

приветства изблика на семето му, топлината и влагата вътре в себе си.

Чувстваше се така, сякаш днес беше първият ден от съвместния им живот. Миналото не съществуваше. Рам ѝ беше простил миналите грешки и тя неговите, двамата бяха готови да се придвижат напред. Тя прие, че той се е променил и вече не смята да води развратен живот.

— Никога преди не съм се чувствал така — изрече Рам докато се отдръпваше и се отпускате до нея. — Не искам вече да се будя, ако те няма в ръцете ми. Искам деца от тебе. Никога не съм мислил, че ще копнея за семейство, но любовта ми към тебе преобърна живота ми. Ти искаш ли деца, скъпа?

Фийби се усмихна, леко докосвайки корема си. Беше напълно сигурна, че вече носи детето му, но искаше да вкуси това знание, да го задържи у себе си още един ден, преди да го сподели с Рам.

— Искам твоите деца, Рам.

Той я целуна, запечатвайки пакта им. После отново започна да се люби с нея, възбуждайки я полека, с огромна нежност. Тя му отвърна, целувайки и галейки го с ръце и уста, докато той не можеше повече да издържа и навлезе в нея с един бавен, дълбок тласък. Стигнаха кулминацията заедно и се извисиха до звездите, а после полека се спуснаха прегърнати към реалността. След това заспаха, обвити в блажено доволство.

Слънцето току-що беше подало глава иззад зората, когато Фийби се събуди. Обърна се, за да се убеди, че не е сънувала появата на Рам в леглото си, и рязкото движение преобърна стомаха ѝ. Гаденето разбърка вътрешностите ѝ и тя преглътна едва-едва. Последното, което искаше, беше да ѝ прилошее пред Рам. Чаят обикновено успокояваше стомаха ѝ и тя се надяваше, че ще го направи и днес. Стана от леглото, изми се бързо и се облече.

Къщата още спеше, когато тя слезе в кухнята. Намери чая в метална кутия и стъкна огън в зиданата печка. Стомахът ѝ още беше разбъркан, когато сипа вода в чайника и го постави на печката.

За съжаление, нуждата да изпразни стомаха си стана абсолютно неотложна, за да бъде пренебрегната. Тя изтича навън през задната врата и повърна в храсталака. Когато се върна в кухнята, водата кипеше. Отмери вода и чай в каничката и задъвка една суха бисквита, чакайки чаят да се запари.

Изпи чая горещ и силен, без сметана. Чаят и бисквитата като че ли помогнаха и щом стомахът ѝ се успокои, тя реши да се поразходи, за да проясни главата си. Любимото ѝ място край езерцето като че ли я приканваше. Грабна шала си от закачалката, излезе от къщата и тръгна в свежия утринен въздух, възнамерявайки да се върне, преди да забележат отсъствието ѝ.

Удоволствието замени доскорошното неразположение, докато вървеше по огряната от слънцето пътека под балдахина на дърветата. Утринта беше великолепна, въздухът хладен, но слънцето я топлеше.

Намери любимото си място на един плосък камък и вдигна лице към слънцето. Всичко в нейния свят беше наред. Рам я обичаше, а детето му растеше под сърцето ѝ. Нямаше търпение да му го каже.

Чу шумолене зад себе си и се усмихна. Рам сигурно се беше събудил, видял е, че я няма, и е питал госпожа Краули къде да я намери. Не можеше да намери по-подходящо място да му каже за детето им. Обърна се, за да го приветства, с широка усмивка.

Тъглчетата на устата ѝ потрепнаха, а после се извиха надолу, когато Дейвид Филипс се появи пред погледа ѝ. Тя скочи на крака.

— Ти! Не беше ли мъртъв?

— Съжалявам, че те разочаровах, Фийби. Надхитрих копоите на Филдинг, като се крих под вълнолома, докато си тръгнат. Водата беше студена и замръзнах, но бях далече от смъртта.

— Как разбра къде да ме намериш?

— Знаех, че си напуснала Лондон. Ключкарските статии разказваха надълго и нашироко за лудориите на Бракстън в отсъствието на съпругата му. Но знаех, че съпругът ти не би могъл да стои дълго време далече от тебе, затова просто наблюдавах и чаках. Последвах го, когато напусна града. Не се изненадах, когато ме отведе право при тебе. Горкият омаян глупак нямаше представа, че го следя. Чаках пред къщата, надявайки се да те намеря сама, и търпението ми се отплати.

— Какво правиш в Англия? Разбрах, че си натрупал нечестно спечелено богатство, което те чака във Франция.

— Едва ли е богатство. Но се надявам да го увеличи в скоро време.

Дейвид стоеше точно пред нея, блокирайки изхода ѝ за бягство. Тя предпазливо започна да го заобикаля, но не успя. Той я хвана за

ръката и я накара да спре на място.

— Идваш с мене — изсъска той.

Фийби се запъна.

— Никъде няма да ходя с тебе. Ние с Рам пак сме заедно; ще направим така, че бракът ни да проработи.

Дейвид се изсмя презрително.

— Бракстън не може да ти остане верен, дори да иска. Прекалено е просмукал с разврат. Една жена никога няма да му е достатъчна.

Задърпа я към пътеката.

— Натъкнах се на Уотс, докато се криех в подземния свят на Лондон. Той ме чака с каретата малко по-нататък на пътя.

— Защо го правиш?

— Очаквах да получа достатъчни пари от амулета, за да живея в разкош до края на дните си. Бракстън ме лиши от тях, затова реших да те отвлека за откуп. Искам десет хиляди лири, за да те пусна. Бракстън е богат, десет хиляди лири са нищо за него.

— Десет хиляди лири! Ти си луд! Бракстън никога няма да се съгласи.

— Времето ще покаже. Щом стигнем там, където отиваме, Уотс ще се погрижи да предаде бележката с исканията ми за откупа.

Фийби се опита да се изскубне, но безуспешно.

— Рам не е глупак. Няма да се съгласи с условията ти.

— Ще видим. Тръгвай. Протестирането няма да ти е от полза; по един или друг начин ще получи това, което ми се полага.

— Сигурна съм, че ще получиш точно това, което заслужаваш — каза сухо Фийби. — Не можеш да се мериш с Рам. Ще си платиш за това.

— Съмнявам се. Първо ще трябва да ме намери. Възнамерявам да пътувам по света, да виждам нещо друго, освен вътрешността на някоя гробница.

— С крадени пари?

— Не гледам на тях по този начин. Спечелил съм си всеки фартинг.

Фийби реши, че е дошло времето да изиграе коза си.

— Очаквам наследника на Рам. — Мълчание. — Чуваш ли ме?

Дейвид се засмя.

— Дете! Колко възхитително! Току-що ми гарантира, че исканията ми ще бъдат изпълнени.

— Рам ще те преследва като див звяр, какъвто си.

— Може би трябва да поискам двадесет хиляди лири — изрече замислено Дейвид. — Детето, което носиш, трябва да струва поне още десет хилядарки.

Рам се събуди малко след Фийби със странно изтръпване в гърдите. Предчувствие? Нещо не беше наред; той го усети незабавно. Не беше просто разочарованието да се събуди сам; чувството стигаше много по-дълбоко. Беше болка като спазъм, ясен предупредителен сигнал, който никога не го беше подвеждал в миналото.

Скачайки от леглото, той се изми набързо и навлече дрехите си. Когато се появи в кухнята, госпожа Краули така се стресна при влизането му, че изпусна хляба, който току-що беше извадила от фурната.

— Лорд Бракстън! Кога пристигнахте?

— Снощи. Сър Андрю ми отвори. Виждали ли сте Фийби тази сутрин?

— Не е ли в стаята си?

— Не. Идвам оттам.

Веждите на госпожа Краули се вдигнаха и лека усмивка се появи на устните ѝ.

— Трябва да се е събудила рано — продължи Рам. — Очаквах да я намеря в кухнята.

— Лейди Бракстън понякога се разхожда сутрин рано преди закуска. Подозирам, че ще я намерите на любимото ѝ място. Ще ви упътя, ако искате.

Не можейки да разсее странното пробождащо предчувствие, той нетърпеливо изслуша напътствията на госпожа Краули как да намери езерцето. Благодарни ѝ любезно и излезе веднага. Откри пътеката доста лесно, без да обръща особено внимание на стоящата наблизо карета. Навлизайки под хладните сенки на гората, той тръгна бързо напред. Чу далечни гласове и се запита дали бащата на Фийби не я е придружил. Суровият мъжки глас скоро разсея предположенията му.

Рам спря точно там, където свършваше пътеката, и се скри зад едно дърво, за да види какво става. Паника го обзе, когато видя Дейвид

Филипс, сграбчил Фийби.

Защо този негодник не е мъртъв?

Полека се примъкна по-близо, за да чуе какво говорят. Каквото и да казваше Филипс, Фийби енергично протестираше. Рам щеше най-напред да извие врата на това копеле, а после да го тикне зад решетките, където му беше мястото.

Когато чу Фийби да казва: „Очаквам наследника на Рам. Чу ли ме? Бременна съм“, дъхът му спря и главата му се завъртя. Започна да се бори да си възвърне самообладанието и успя. Защо не му го беше казала? Откога знаеше? Докато сърцето му казваше да излезе и да нападне Филипс, умът съветваше да бъде предпазлив. Не можеше да си позволи да действа прибързано; очевидно Филипс не беше стабилен и Рам се побоя, че може да нарани Фийби и детето, което тя носеше.

Моето дете.

Тези две думи накараха сърцето му да се изпълни с радост. Той се сниши зад дървото, за да събере мислите си и да нахвърли план. Макар че Филипс не размахваше оръжие, Рам не беше сигурен, че не е въоръжен. Този мъж не можеше да бъде напълно с ума си, ако възнамеряваше да отвлече Фийби. Ако Филипс имаше поне капчица здрав разум, щеше отдавна да е напуснал Англия. Какво, по дяволите, искаше той?

За негов огромен смут отговорът на този въпрос дойде със следващите думи на Филипс.

Откуп! Той възнамеряваше да задържи Фийби за откуп. Тогава Рам си спомни за каретата, чакаща до пътя, и осъзна, че е там, за да откара Фийби.

Само през трупа ми, помисли той, проклинайки липсата на предвидливост. Беше излязъл от къщата без оръжие. Дори не си беше взел пистолета, който носеше на път, защото го беше оставил в каретата си.

— Никъде не отивам с тебе — извика Фийби, отказвайки да помръдне от мястото си.

Рам реши, че е време да се намеси. Излезе иззад дървото и препречи пътя на Филипс.

— По дяволите! — изфуча Филипс. — Откъде дойдохте?

— От най-лошия ви кошмар, Филипс. Пуснете я.

Тогава страховете на Рам се осъществиха, когато Филипс извади пистолет от джоба си и го опря в гърба на Фийби.

— Не искам да я застрелям, но ще го направя, ако не отстъпите.

— Вземете мене вместо нея. Ще напиша бележка до адвоката си да ви плати колкото кажете, Фийби може да я занесе.

— Не съм глупак, Бракстън. Мога да се справя с Фийби, но вие сте опасен. — Той дръпна Фийби назад по пътеката. — Върнете се в Лондон и чакайте инструкции.

— Ако я нараните...

— Нямам намерение да я наранявам, освен ако не се подчините на нарежданията ми. Някой трябва да плати за загубата на амулета. Отнехте ми цяло състояние, Бракстън. Стойте настрана и ме оставете да мина.

Рам нямаше друг избор, освен да се подчини. Не искаше да застраши живота на Фийби.

— Не се тревожи, Фийби, няма да позволя това копеле да се измъкне.

Загледа безпомощно как Филипс тегли Фийби по пътеката и пистолетът му безмилостно се забива в меката ѝ плът. Последва ги на благоразумно разстояние, планирайки следващия си ход. Излезе от гората точно навреме, за да види как Филипс заставя Фийби да се качи в каретата и влиза вътре след нея. Рам се затича след тях, когато Уотсшибна конете и те препуснаха.

Тичайки след каретата, Рам посегна да се хване за задния ѝ край, докато тя набираше скорост. Напрягайки се в свръхчовешко усилие, той се метна на стъпалото за лакея, гърдите му се вдигаха и спускаха, а пулсът му бумтеше в ушите.

Прилепнал към задната част на каретата, той се замоли дано Филипс не открие, че се е качил тук. Пое си дълбоко дъх, обмисляйки дилемата си. Да се качи ли на покрива чак до седалката на кочияша, или да се спусне вътре в каретата през отворения прозорец? Имаше аргументи за и против и на двата плана. Ако нападне кочияша, мъжът може да изпусне конете и да се стигне до смъртен случай. Ако влезе през прозореца, може да изненада Филипс, но Фийби може да пострада, ако пистолетът му гръмне, независимо дали случайно или нарочно.

Когато каретата се затръска по неравния път, Рам видя нещо, което накара сърцето му да се качи в устата. Вратата се отвори и Фийби се подаде навън. Сигурно нямаше намерение да скочи, нали? Тъкмо щеше да извика, когато Филипс я изтегли вътре и затръшна вратичката.

Щом паниката му се уталожи, той разбра, че е време да действа незабавно. Фийби вероятно щеше да направи нещо глупаво, което можеше да застраши и нея, и бебето им. Правилно или не, решението на Рам беше първо да се отърве от Уотс, да вземе юздите и да се справи с Филипс, щом спре конете.

Изпълзявайки на покрива, Рам полека се придвижи към Уотс.

Междувременно и Фийби кроеше собствени планове. Когато отвори вратата и заплаши, че ще скочи, Дейвид беше пуснал пистолета на мястото между тях, докато се мъчеше да я задържи, Фийби обаче нямаше намерение да скача. Животът на бъдещото ѝ дете ѝ беше твърде скъп. Искаше да разсее Дейвид и успя.

— Не се опитвай отново — предупреди я той. — Не ми трябваш мъртва.

Филипс се опря с една ръка в стената на каретата и стисна китката на Фийби с другата, давайки ѝ възможността, която беше очаквала. Тя посегна към пистолета със свободната си ръка. Дейвид я пусна веднага и се хвърли едновременно с нея към оръжието.

Последва безшумна борба, докато двамата се друсаха в подскачащата карета. Внезапно пистолетът гръмна, изпращайки един куршум във възглавниците.

Рам полека напредваше към Уотс, когато чу изстрела. Веднага разбра какво става и ужасната картина на мъртвото тяло на Фийби изплува в съзнанието му. Филипс беше ли я застрелял? Случайно ли беше гръмнал пистолетът? Дали Фийби не беше овладяла оръжието и не беше застреляла Филипс? Нямаше нищо невъзможно.

Уплашени от експлозията, конете подскочила и едва не хвърлиха Рам на земята. Само свирепата му решимост го спаси. Чу Уотс да изругава, докато се опитваше да ги овладее, но неумелите му действия го провалиха. Той просто не умееше да кара карета.

Изоставяйки първоначалния си план, Рам сграбчи издатината на прозореца и се вмъкна през отвора. За късмет се приземи точно върху Филипс.

— Рам! — извика Фийби.

— Добре ли си? Чух изстрел.

— Добре съм.

Озовавайки се изведнъж в неизгодно положение, Филипс започна да се бори с Рам. Но значителната скорост на каретата работеше срещу него, позволявайки на Рам да вземе връх. Той отчаяно започна да се бори да надвие Филипс, страхувайки се, че каретата ще се преобърне.

— Дръж се, Фийби — извика предупредително Рам, нанасяйки удар в брадичката на Филипс.

И тогава с ужас усети как колелата влизат в дълбок коловоз. Конете изцвилиха, когато каретата зави остро и се наклони. Вратата се отвори и той се стегна, за да не изпадне. Пусна Филипс, посегна към Фийби и я дръпна към себе си, за да смекчи удара, който знаеше, че ще последва.

Каретата, силно наклонена на една страна, се плъзна на двете си колела, после падна и се понесе напред, но след малко спря внезапно. Докато каретата се преобръщаше, Рам държеше Фийби притисната към възглавниците, едрото му тяло пое основната сила на удара. Рязкото преобръщане накара Филипс да излети през отворената вратичка и Рам нямаше как да го задържи.

По някакъв начин той успя да задържи Фийби, поемайки най-силния удар. Пусна я едва когато каретата се разтърси, спря и Фийби се размърда под него.

Лежаха в единия ъгъл с преплетени ръце и крака. Рам полека я освободи, поемайки си дъх, когато го прободде остра болка. Веднага разбра, че има поне едно или две счупени ребра.

— Добре ли си, Фийби?

Ако той беше ранен, имаше вероятност и тя да е пострадала.

— Пораздрусана, но иначе добре.

— Как е бебето ни?

Ръката ѝ литна към корема.

— Като че ли няма нищо необичайно.

— Трябва да се махаме отгук. Аз ще трябва да изляза през прозореца; каретата е паднала върху вратичката.

Излизането през прозореца не беше лесно предвид нараняванията му. Той се опита да сподави стоновете си, но безуспешно.

— Ти си ранен! — извика Фийби.

— Не е сериозно. — Преглътна един стон, докато се измъкваше от прозореца върху страничната стена на каретата. — Две счупени ребра. Ще зараснат.

Коленичи пред прозореца и погледна вътре.

— Дай ми ръце да те издърпам.

— Ще те заболи.

— Фийби, любов моя, не спори с мене. Само направи каквото ти казвам. Трябва да разбере какво е станало с Филипс и наемника му.

Фийби протегна ръце и Рам ги хвана, захвапвайки долната си устна, за да не изстене, докато я изваждаше предпазливо от преобърнатата карета и я спускаше да стъпи на земята. После се спусна и се приземи до нея. Прегърнаха се за момент, вкусвайки факта, че и двамата са живи.

— Краката ти треперят, любов моя — каза Рам. — Седни и си почини, докато потърся Филипс.

Настани я да седне отстрани на пътя под сянката на едно дърво. После отиде да види мястото на аварията, държейки се за ребрата в опит да спре пронизващата болка. Заобиколи каретата и намери Уотс; краката му от коленете надолу бяха притиснати под едното колело.

— Помогнете ми — замоли се Уотс. — Краката ми сигурно са счупени.

Рам разгледа внимателно колелото.

— Не мога сам да го вдигна и да те измъкна.

Уотс започна да захленчи.

— Боли ужасно.

— Къде е другарят ти в престъплението?

— Не знам. Оставете го. Не мога да издържам, боли ме.

Затваряйки уши за жалните викове на Уотс, Рам започна да търси Филипс. Спомни си, че Филипс беше изхвърчал през вратичката мигове преди каретата да се преобърне, и се надяваше, че на негодника не му се е разминало. Тръгна да го търси покрай пътя.

— Къде отиваш? — извика Фийби.

— Да намеря Филипс. Не може да е много далече от каретата.

Измина малко разстояние и видя Филипс да лежи отстрани на пътя с глава, опряна на стъблото на едно дърво, приближи се внимателно, после се забърза, когато разбра, че Филипс е в

безсъзнание. Коленичи до него и провери пулса му. Филипс още дишаше. Нямахше нужда от особен нюх, за да разбере какво е станало. Трябва да си е ударил главата в дървото, когато е изхвъркнал от каретата. Рам се зарови в джобовите си, намери ножа, който винаги носеше, и се върна при каретата.

— Намери ли го? — запита Фийби.

— Да. Жив е, но е в безсъзнание.

Отиде при конете, видя, че им няма нищо, и преряза юздите им. После отрязва една дълга ивица кожа и се върна към Филипс.

— Какво ще правиш? — поиска да разбере Фийби.

— Ще го вържа. Пътят до града е дълъг и не искам да се измъкне. Уотс е прикован под каретата и май е ранен. Трябва да доведем някого да му помогне. Можеш ли да вървиш?

Опирайки се на дървото, Фийби стана и тръгна към него.

— Добре съм.

Той я прегърна през кръста, притисна я насърчително и я поведе по пътя.

— Добро момиче.

— О, виждам Дейвид — възкликна Фийби. — Колко... жалко изглежда.

Само момент ще отнеме да му вържа ръцете и краката. Двата чуха, че към тях се приближава някаква карета.

— Някой идва! — възкликна Фийби.

— Хубаво. Това означава, че няма да вървим пеша до града. Стой настрана, докато дам знак на хората.

Не стана нужда да дава знак, защото каретата и без това спря. Вратата се отвори и сър Андрю излезе отвътре.

— Слава богу, че ви намерихме!

Той отвори ръце и Фийби влетя в прегръдките му.

— Откъде разбрахте? — запита Рам.

— Уилсън пристигна тази сутрин, скоро след като излязохте. Беше загрижен, дочул как Уотс говорел с коняря рано тази сутрин.

— Точно така, милорд — обади се Уилсън. — Отидох в конюшната да нагледам конете и чух един мъж, каза, че името му било Уотс, да говори с коняря. Хвалеше се, че някакъв богат лондонски лорд щял да му изсипе цял куп пари, за да му върне нещо, което му

принадлежало. Събрах две и две и реших, че ще е най-добре да ви съобщя какво съм чул.

— Добра работа — каза Рам.

— Не бяхте при езерцето, когато проверихме там — продължи сър Андрю. — Навсякъде имаше следи от борба. Върнахме се в каретата с намерението да сигнализираме на властите. Тогава Уилсън видя следи от колела, които изглеждаха пресни. Тъй като нямахме друга следа, тръгнахме да ги проверим. Какво стана? — запита той, сочейки към преобърнатата карета.

— Това е дълга история — каза Фийби. — Дейвид Филипс е жив. Последвал Рам в Кеймбридж. Щеше да ме отвлече и да иска откуп.

— Измъкна ли се?

Рам посочи към мястото, където Филипс лежеше отпуснат на земята.

— В безсъзнание е. Тъкмо щях да му вържа ръцете и краката, когато пристигнахте. — Подаде ремъците на Уилсън. — Отстъпвам ти тази чест.

Уилсън се зае веднага с Филипс и го остави овързан като коледна гъска.

— Цяло чудо е, че вие с Фийби не сте ранени. Как се обърна каретата? — запита сър Андрю.

— Конете се подплашиха и Уотс не можа да ги задържи — отвърна Рам. — Помисли, че е най-добре да не споменава пистолета. — Притиснат е под каретата. Смятахме да стигнем пеша до града и да повикаме помощ, но тримата сигурно ще можем да вдигнем каретата и да го измъкнем изпод нея.

— Рам е ранен — каза Фийби. — Има нужда от медицинска помощ.

— Няма нищо, само две счупени ребра.

— Мога да ви превържа, милорд — предложи Уилсън.

— Можете да използвате фустата ми — каза Фийби, обърна се и вдигна полата си, за да развърже връзките.

Измъкна фустата, подаде я на Уилсън и той веднага започна да я къса на ивици.

— Свалете си жакета и ризата, милорд — нареди той.

— Много шум за нищо — измърмори Рам.

— Направи го заради мене — прошепна Фийби.

Щом въпросът му се постави по този начин, Рам не можа да откаже на молбата на Фийби. Свали жакета и ризата си и позволи на Уилсън да се погрижи за раните му.

След като ребрата му бяха плътно превързани, тримата мъже отидоха да помогнат на Уотс. За негово щастие той беше припаднал. Докато Рам и Уилсън вдигаха колелото, сър Андрю издърпа Уотс изпод него. След като го огледа набързо, Уилсън потвърди, че десният му крак е счупен.

Намери здраво парче дърво и шинира счупения крак с част от ремъка, който Рам беше отрязал от юздите. После Уотс и Филипс, който беше започнал да се свестява, бяха настанени в каретата.

Рам каза на Уилсън да ги закара в града и да ги предаде на магистрата.

— Няма място за всички вътре, затова ние с Фийби ще ви изчакаме тук, докато се върнете. Сър Андрю ще отиде с вас и ще обясни ситуацията на магистрата.

Сър Андрю се качи при Уилсън на мястото на кочияша и каретата потегли. Рам хвана ръката на Фийби, настани я под едно дърво и се изтегна до нея.

— Свърши, любов моя; наистина свърши — каза той. — Филипс повече няма да се намесва в живота ни. — И я изгледа строго. — Сега да поговорим за детето, което носиш.

Фийби отпрати треперлива усмивка към Рам.

— Знаеш.

— Чух те да казваш на Филипс, че носиш моето дете. Вярно ли е?

— По-сигурна не мога да бъда.

Той я изгледа строго.

— Смяташе ли да ми кажеш?

— Да, разбира се.

— Кога?

— Днес. След като се върна. — Внезапна мисъл изпъкна в ума й.
— Госпожа Краули ли ти писа? Подозирала е, че съм бременна, още преди аз самата да го осъзная.

— Наистина получих писмо, но от баща ти, а той не пишеше нищо за състоянието ти. Просто съобщаваше, че имаш нужда от мене, и аз дойдох веднага.

— Госпожа Краули трябва да е казала на татко и той на свой ред е решил, че е нещо, което ти трябва да знаеш. — Тя се замисли. — Татко и госпожа Краули са доста близки напоследък. Чудя се...

— Остави ги засега. Знаеше ли, че носиш моето дете, когато напусна Лондон?

Тя поклати отрицателно глава.

— Нямах представа. Повярвай ми, никога не бих те лишила от детето ти.

— Щеше ли да се върнеш при мене, когато разбра, че си бременна? — запита Рам.

— Наистина... не знам. Като четях във вестниците разказите за приключенията ти, се отчайвах. Но щях да ти кажа за нашето бебе и щях да уредя да го видиш.

— Приключенията ми бяха силно преувеличени. Онези жени бяха различни от тебе.

— Вярвам ти. Във всеки случай, ти си тук и с тебе сме заедно. Детето ни ще има майка и баща.

— Благодарение на баща ти — добави Рам.

— Макар да не одобрявам, че ти е писал, без да знам, не мога да виня добрите му намерения. Както се оказа, намесата му ни събра. Толкова те обичам, Рам. Да родя детето ти за мене означава повече, отколкото бих могла да изразя. Когато заминах преди четири години, хранех тайна надежда, че нося дете от тебе, но не беше така.

— Забрави изгубените години, скъпа. Остатъкът от живота ни започва днес. — Той се вгледа в лицето ѝ. — Изглеждаш изтощена.

Фийби го изгледа укорително.

— Чия е грешката?

Рам се усмихна.

— Моя и изобщо не съжалявам. Облегни глава на рамото ми и се опитай да заспиш. Може да мине малко време, преди Уилсън да се върне с каретата. По този път почти никой не минава, съмнявам се, че някой ще мине скоро оттук.

Фийби облегна глава на рамото на Рам и затвори очи. Беше уморена и натъртена от преобръщането заедно с каретата, макар да не го каза на глас. Не искаше ненужно да тревожи Рам. Заспа след броени минути.

Рам целуна темето ѝ и я настани удобно до себе си. Ребрата го боляха ужасно, но можеше да бъде и по-зле. Фийби можеше да загуби детето им. Тръпка мина по тялото му. Ако това се беше случило, щеше да убие Филипс. Можеше да го убие и ако Фийби пострада от късни последици от инцидента.

Клепачите му натежаха. Лудото препускане от Лондон и безсънната нощ, която го беше последвала, го бяха изтощили. А агонията от счупените ребра утежняваше дискомфорта му. Всичко, което се беше случило в тези два дни, се съчетаваше, за да го притегли в дълбините на съня.

— Събудете се, милорд.

Рам се сепна и веднага съжали: рязкото движение усили болката му.

— Уилсън! Върнал си се. Трябва да съм заспал. Колко време те нямаше?

— Над два часа, милорд — каза Уилсън. — Сър Андрю добре обясни нещата на полицаия и се погрижи за формалностите. Аз се върнах веднага щом можах.

Гласовете събудиха Фийби, тя отвори очи и се надигна.

— Време ли е да тръгваме?

— Уилсън тъкмо пристигна, скъпа. — Рам понечи да се надигне, хвана се за ребрата и се преви на две. Минаха няколко дълги секунди, преди да си поеме дъх.

— Нека ви помогна, милорд — предложи Уилсън.

— Добре съм — каза Рам и му махна, че всичко е наред. — Помогни на лейди Бракстън; тя има повече нужда от мене.

— Аз съм по-добре от тебе — каза Фийби, обвинявайки ръка около кръста му.

Хванати един за друг, двамата изминаха краткото разстояние до каретата. Уилсън затвори вратата зад тях, качи се на седалката на кочияша и подкара конете.

Когато стигнаха в къщата, госпожа Краули настоя да настани Фийби на легло и да огледа ребрата на Рам. Фийби протестира, че я отпращат в леглото, но госпожа Краули беше непоколебима. Щом Фийби се озова напъхана под завивките, икономката развърза импровизираната превръзка на Рам, огледа ребрата и заяви, че две са счупени. После ги намаза с лечебен мехлем и отново ги превърза.

— Обедът е готов, милорд. Да донеса ли поднос за вас и лейди Бракстън?

— Донесете само обед на Фийби — каза Рам. — Аз ще посетя полицаия, за да проверя арестантите.

— Не съм инвалид — протестира Фийби.

— Всичко, което искам, е да си почиваш, докато стане време за вечеря — отвърна Рам.

— Негова светлост има право — потвърди госпожа Краули.

— Според Андрю силно сте се раздрусали в злополуката с каретата. Жена във вашето състояние трябва много да внимава.

Рам я целуна по челото и последва госпожа Краули извън стаята.

— Мислите ли, че всичко с нея ще бъде наред? — запита тревожно Рам.

— Нищо не сочи, че ще загуби детето — отговори икономката. — Дори не е силно натъртена. Подозирам, че трябва да благодари на

вас за това. Вие сте пострадали доста много.

— По-добре аз, отколкото Фийби. Аз отведох Филипс при нея и изложих живота ѝ на риск. Не мога да повярвам, че съм бил толкова небрежен.

— Не се обвинявайте, Бракстън — каза сър Андрю. — Филипс е хитър. Седнете и хапнете нещо. Излязохте тази сутрин, без да сте закусили. Полицаят може да почака.

Рам не беше разбрал колко е гладен, докато не видя изкусителния асортимент от храни, който госпожа Краули нареждаше пред него.

Щом се нахрани до насита, той се извини.

— Няма да се бавя. Убедете Фийби да остане на легло.

Полицаят, способен млад мъж, който съблюдаваше закона буквално, изслуша внимателно разказа на Рам за събитията, довели до тазсутрешното драматично залавяне на Уотс и Филипс. След като чу фактите, той се съгласи да превози арестантите до Лондон, където щяха да бъдат обвинени и съдени от най-високопоставения съд на страната.

— Не бойте се, милорд, няма да избягат — заяви полицаят. — Ще бъдат превозени до Лондон във вериги.

— Уотс вероятно може да бъде закаран след един-два дни — каза Рам. — Ще бъде обвинен като съучастник. Очаквам да се върна в Лондон утре или вдругиден. След като се върна, лично ще осведомя лорд Филдинг за всичко, което се разкри тук. Мисля, че това е всичко. Сега трябва да се върна при съпругата си.

— Ще поема нещата отгук нататък — каза полицаят. — Приятен ден, милорд.

Фийби спеше, когато Рам се върна в къщичката. Той се съблече и легна до нея; след минути заспа дълбоко.

Фийби се събуди и намери Рам дълбоко заспал до нея. Погледна през прозореца и с изненада видя, че слънцето е залязло зад хоризонта. Трябва да беше спала часове наред. Кога Рам беше си легнал до нея? Стана полека от леглото, за да не го събуди, но тихото движение накара очите му да се отворят веднага.

— Къде отиваш?

— Трябва да... О!

Тя изчезна зад паравана и се върна след няколко минути.

— Видя ли се с полицаия?

— Да. Ще прати Филипс и Уотс при лорд Филдинг в Лондон. Свърших каквото бях намислил да направя, и нямам намерение пак да работя за външното министерство. — Бавна усмивка, натезжала от сексуални обещания, изви устните му.

— Връщай се в леглото.

Фийби тръсна тъмната си гъста коса.

— Ще трябва да почакаш, милорд упадъчен. — Потупа корема си. — Гладна съм. Госпожа Краули скоро ще сервира вечерята.

— Не бих си и помислил да лиша една бъдеща майка от храна — пошегува се Рам, докато се измъкваше от леглото.

— Ще слезем заедно.

— Ето ви и вас — каза госпожа Краули, когато Рам и Фийби се появили под ръка в приемната. — Вечерята е почти готова. Намери нещо за пийване за негова светлост, Андрю, докато аз видя какво става в кухнята.

— Желаете ли бренди, Бракстън? — запита сър Андрю, приближавайки се към бюфета.

— Бренди ми звучи добре — отговори Рам.

— Татко, вие с госпожа Краули като че ли се разбирате доста добре — забеляза Фийби.

— Ани е много добра жена, дъще.

— Наистина — съгласи се Фийби. — Но...

Госпожа Краули мушна глава през вратата.

— Елате, преди храната да е изстинала.

Сър Андрю предложи ръката си на Фийби, а Рам ги последва, Фийби беше донякъде изненадана, че икономката сяда да вечеря с тях, но някак си това ѝ се стори редно. Имаше нещо необяснимо нежно между баща ѝ и госпожа Краули и възнамеряваше да разбере какво точно става тук. Разговорът се въртеше около Дейвид Филипс и събитията от деня, докато Рам рязко промени темата.

— Ние с Фийби ще тръгнем за Лондон утре или вдругиден, зависи от състоянието ѝ. Бихме искали да дойдете да живеете с нас, сър Андрю. Има много място. Сигурно скоро ще се оттеглим в провинциалното ми имение, за да чакаме раждането на нашето дете. Ще ни бъде много приятно да ни придружите, сър Андрю. Или, ако

предпочитате, можете да останете в лондонската ни къща. Изборът е ваш.

— Много харесвам Кеймбридж — отвърна сър Андрю, изпращайки тайна усмивка към госпожа Краули. — А тази къщичка ми подхожда идеално. Сериозно възнамерявам да приема предложението да преподавам в университета. Освен това, вие двамата нямате нужда да ви се мотая в краката. Почти младоженци сте и трябва да бъдете сами, а аз още имам доста години, за да дам приноса си в египтологията.

— Сигурен ли си, татко? — запита Фийби. — Бихме искали да бъдеш близо до нас.

— Напълно съм сигурен. Кеймбридж не е чак толкова далече от Лондон, можем да си ходим на гости. Ще планирам дълга визита в имението Бракстън, когато дойде бебето.

— Предполагам, че ще искате да се присъедините към семейството си в имението Бракстън, госпожо Краули — изрече Рам. — Ще уредя всичко необходимо за пътуването ви.

Икономката и сър Андрю размениха многозначителни погледи.

— Ани ще остане при мене — каза сър Андрю. — Не мога да се справя без нея.

— Това ли е и вашето желание, госпожо Краули? — запита Рам.

Госпожа Краули се усмихна мило и потупа ръката на сър Андрю.

— Не бих си и помислила да оставя Андрю самичък.

— Татко, има ли нещо, което би трябвало да знам? — запита Фийби. — Да не съм пропуснала нещо?

Сър Андрю стисна ръката на госпожа Краули.

— Ние с Ани остаряваме. Ти си имаш Бракстън, дъщерята на Ани си има своето семейство. Ние с Ани наистина се харесваме и уважаваме. Не виждам никаква причина да не задълбочим отношенията си.

— И аз — изрече Рам, спотаявайки една усмивка. — Дали не ни предстои сватба?

— О, божичко — каза госпожа Краули. — Прекалено рано е за такова нещо.

— Ти имаш ли някакви възражения, дъще? — запита сър Андрю.

— Никакви, татко. Вие с госпожа Краули... Ани... имате моята благословия. Аз съм твърде щастлива, за да възразявам срещу каквото

и да било. Истинската ми любов се върна и всичко в моя свят е наред.

Рам трябва да беше взел думите ѝ за знак, защото стана и протегна ръка.

— Да се оттеглим ли, жено?

Фийби положи ръка върху неговата, давайки му своето доверие, любовта си, сърцето и душата си.

Когато стигнаха до стаята си, двамата бяха обзети от треската на желанието. Тя се хвърли с готовност в прегръдките му, предлагайки му устните си за целувка, отдавайки му тялото си, за да стане обект на неговото обожание. Рам я съблече с благоговейни ръце, а после започна да гали и целува всеки инч от копринената ѝ кожа с устните си и езика си.

Когато се надигна и разтвори краката ѝ, тя се измъкна изпод него и го бутна на пухения дюшек. Усмивайки се с котешка наслада, започна да го дразни безмилостно с уста и език, изливайки цялата любов от сърцето си върху него.

Той я остави да лудува, докато тялото му не затрептя цялото и не се озова само на мигове от експлозията. Тогава я напъха под себе си и влезе в нея, довеждайки я заедно със себе си до трепетната кулминация. След това я прегърна нежно, споделяйки бурната наслада, която се разливаше из тялото ѝ.

Любенето му беше сърцераздирателно нежно и предизвика сълзи в очите на Фийби. Тя беше прахосала четири години от живота си и възнамеряваше да направи всеки момент от оставащите им години незабравим.

Този път щяха да останат заедно завинаги.

— Завинаги — измърмори той, сякаш прочел мислите ѝ. — Моя завинаги.

Издание:

Кони Мейсън. Съблазнена от един женкар
ИК „Ирис“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.